

Handelingen

6-7-8

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1981-1982

Vergaderingen van maart **1982**

ONDERZOEK TAALGROEP

DRINGENDE EN MONDELINGE VRAGEN

PERMANENTE CONTACTCOMMISSIE

VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE

VOORLOPIGE KREDIETEN VLAAMSE GEMEENSCHAP 1982

VOORLOPIGE KREDIETEN VLAAMSE GEWEST 1982

EINDREGELING CULTURELE ZAKEN NEDERLANDSE CULTUURGEMEENSCHAP 1977

WIJZIGING REGLEMENT VAN ORDE

JEUGDRAAD VLAAMSE GEMEENSCHAP

SCHENDING VLAAMSE BELANGEN BIJ OVERHEIDSINSTELLINGEN

REGIONALISERING NATIONALE SECTOREN

ROEREND KUNSTPATRIMONIUM IN KERKEN

VLAAMS CULTUREEL CENTRUM „DE BRAKKE GROND”

DIENSTENVOOR ONTHAALMOEDERS OF KINDERDAGVERBLIJVEN

Inhoud

Nr. 6 **23 maart 1982**
Morgenvergadering

Afwezig met kennisgeving, blz. 173

Afwezig zonder kennisgeving, blz. 173

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 173

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 174

Voorstel van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 174

Advies van de Raad van State
Indiening en verwijzing, blz. 174

Verslagen
Indiening, blz. 175

Jaarverslag
Indiening, blz. 175

Mondelinge vragen (R.v.O. art. 66)
Indiening, blz. 175

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)
Indiening, blz. 175

Mededeling van de Voorzitter, blz. 175

Onderzoek naar de taalgroep, blz. 175

Samenstelling van Commissies
Wijziging onder de vaste en de plaatsvervangende leden, blz. 176

Dringende vragen (R.v.O. art. 66,5)
Dringende vraag van de heer D. Vervae tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de oprichting van een breekwerf te Pepingen, blz. 176

Dringende vraag van de heer J. Somers tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de storingen tijdens de TV-uitzending „De Nieuwe Orde”, blz. 177

Dringende vraag van de heer D. Vervae tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud over de lakse handelswijze van overheid en administratie inzake illegale activiteiten op de Hellekouter te Overijse, blz. 178

Dringende vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over het tot stand gekomen akkoord inzake definitieve regeling voor de weekendverblijven, blz. 178

Onderzoek naar de taalgroep, blz. 179
Spreker : de heer A. Van Nevel

Vragen (R.v.O. art. 66)
Vraag van de heer L. Dierickx tot mevrouw

R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg over het uitblijven van de benoeming van de voorzitter en de leden van de Vlaamse Hoge Raad voor minder-valide personen, blz. 180

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de aantasting van het leefmilieu door verontreinigd regenwater, blz. 180

Vraag van de heer E. Beysen tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over TV-uitzendingen van wielervedstrijden en de regeling inzake reclame op de omlopen, blz. 181

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de door de Europese Commissie onrechtmatig verklaarde prijsbinding bij boekenverkoop, blz. 181

Vraag van de heer F. Willockx tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de bescherming van de kleiputten van Tielrode, blz. 182

Vraag van de heer F. Willockx tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over het onteigeningsplan voor Doel, blz. 182

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de oprichting van een industriegebouw in een agrarisch gebied te Humbeek, blz. 183

Vraag van de heer J. Valkeniers tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de werkmiddelen voor kinderdagverblijven, blz. 184

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over overdreven en partijdige sancties die tegen een BRT-journalist werden genomen zonder hem vooraf te hebben gehoord, blz. 184

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de werking van het Nationaal Centrum voor Openbare Bibliotheken, blz. 185

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over eventuele verbredingswerken aan de Pas- en Steenbeek te Herdersem, blz. 185

Vraag van de heer E. Beysen tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van

cultuur, over de detachering van leerkrachten bij het landelijk georganiseerd jeugdwerk, blz. 186

Regeling van de werkzaamheden, blz. 188

Vragen (R.v.O. art. 66) (Voortzetting)
Vraag van de heer N. De Batselier tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de milieuvervuiling door UCB/F-Tal van Schoonaarde, blz. 188

Vraag van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de preciaire toestand van de firma Nobels-Peelman te Sint-Niklaas, blz. 189

Vraag van de heer L. De Grève tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de eventuele aankoop van een Vlaams Huis te Rijsel, blz. 189

Vraag van de heer L. De Grève tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het beleid inzake monumentenzorg, blz. 190

Vraag van de heer L. De Grève tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van ondergeschikte besturen en gesubsidieerde werken, over de financiële toestand van de gemeenten, blz. 191

Vraag van de heer J. Ansoms tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over het aanstellen van ontwerpers voor infrastructuurwerken in sociale woonwijken, blz. 192

Benoeming van de Permanente Contactcommissie Vlaam – Nederlandse Staten-Generaal, blz. 193

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie
Benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden, blz. 193

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1982
- 12 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 193

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van het Vlaamse Gewest voor het begrotingsjaar 1982
- 13 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 194
Artikelsgewijze bespreking, blz. 194

Ontwerp van decreet houdende eindregeling van de begroting van de Culturele Zaken van de Nederlandse Cultuurgemeenschap voor het begrotingsjaar 1977
- 16-A (1981-1982)-Nrs. 1 en 2
- 17-B (1980-1981)-Nr. 1 + Erratum (Rap-

port van het Rekenhof)
Algemene bespreking, blz. 196
Artikelsgewijze bespreking, blz. 196

Regeling van de werkzaamheden, blz. 199

Nr. 7 **23 maart 1982**
Middagvergadering

Afwezig met kennisgeving, blz. 201

Afwezig zonder kennisgeving, blz. 201

Voorstel van de heer C. De Clercq c.s. tot wijziging van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad

- 28 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 201

Sprekers : de heren A. Diegenant, verslaggever, T. Delahaye, C. De Clercq

Artikelsgewijze bespreking, blz. 203

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap

- 81 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 203

Sprekers : de heren E. Beysen, verslaggever, A. De Beul, A. Diegenant, W. Seeuws, T. Delahaye, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Artikelsgewijze bespreking, blz. 209

Snrekers : de heren A. De Beul, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van cultuur, G. Verhaegen

Voorstel van resolutie

Indiening, verzoek tot spoedbehandeling en rerwijzing, blz. 212

Sm-ekers : de heren P. Van Grembergen, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, G. Verhaegen, J. Van Elewycck, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, O. Van Ooteghem

Regeling van de werkzaamheden, blz. 214

Nr. 8 **24 maart 1982**

Afwezig met kennisgeving, blz. 2 15

Afwezig zonder kennisgeving, blz. 2 15

Mededeling van de Voorzitter, blz. 215

Voorstel van resolutie van de heer J. Dupré c.s. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren

- 80 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 215

Sprekers : de heren J. Ansoms, verslaggever, O. Van Ooteghem, J. Dupré, G. Bossuyt, A. Denys, N. De Batselier, V. Anciaux, T. Delahaye, W. Desaeeyere, L. Dierickx, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve., Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, J. De Seranno

Procedure, blz. 230

Sprekers : de heren H. Weckx, V. Anciaux, J. Van Elewycck

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1982

- 12 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 23 1

Sprekers : de heren H. Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting, J. Van Elewycck, R. Maes

Ontwerp van decreet houdende eindregeling van de begroting van de Culturele Zaken van de Nederlandse Cultuurgemeenschap voor het begrotingsjaar 1977

- 16-A (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

- 17-B (1980-1981)-Nr. 1 + Erratum (Rapport van het Rekenhof)

Hoofdelijke stemming, blz. 233

Spreker : de heer T. Delahaye

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap

- 81 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Aangehouden stemmings, blz. 234

Hoofdelijke stemming, blz. 234

Spreker : de heer W. Peeters

Voorstel van de heer C. De Clercq c.s. tot wijziging van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad

- 28 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 236

Procedure, blz. 237

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige

kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van het Vlaamse Gewest voor het begrotingsjaar 1982

- 13 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 237

Voorstel van resolutie van de heer J. Dupré c.s. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren

- 80 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemming, blz. 238

Spreker : de heer G. Verhaegen

Hoofdelijke stemmings, blz. 239

Sprekers : de heren K. Dillen, P. Van Grembergen, L. Dierickx

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden

Verdaging, blz. 244

Interpellaties, (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Sleenckx tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het roerend kunstpatrimonium in kerken, blz. 245

Sprekers : de heren J. Sleenckx, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Interpellatie van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het statuut, de financiering en de activiteiten van het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam, blz. 250

Sprekers : de heren A. De Beul, J. De Seranno, L. De Grève, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Interpellatie van de heer J. Valkeniers tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de bijdragen die worden gevraagd aan ouders die hun kinderen plaatsen in erkende diensten voor onthaalmoeders of kinderdagverblijven en de hierdoor geschapen discriminatie voor de Vlamingen te Brussel, blz. 256

Sprekers : de heer J. Valkeniers, mevrouw M. Panneels-Van Baelen, de heer H. Weckx, mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg

Regeling van de werkzaamheden, blz. 263

VOORZITTER : de heer J. Pede

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

- *De vergadering wordt geopend om 14.05 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

L. Van Biervliet, R. Vandekerckhove, J. Verniers.

J. Peetermans.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De Voorzitter : Dames en heren, in verband met de door de Raad op 27 januari jongstleden aangenomen motie betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Conseil de la Communauté française ingediend voorstel van decreet van de heer Lagasse C.S. - CCF-stuk 7 (1981-1982)-Nr. 1 - wens ik u mede te delen dat de Verenigde commissies voor samenwerking heden overleg hebben gepleegd. Er werd in die vergadering geen consensus bereikt. Bijgevolg zal ik de bij artikel 32, § 1, 2e lid van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorgeschreven verdere procedure bij het verstrijken van de zestigste dag inzetten, voor zover op 29 maart, laatste dag van die termijn, geen overeenkomst wordt bereikt.

AFWEZIG MET KENNISGEVING

E. Bockstal, Joseph Daems, J. De Loore-Raeymaekers, R. Hostekint, 1. Julliams, R. Peeters, M. Van Herreweghe, gezondheidsredenen ;

J. Chabert, E. Cuvelier, J. Férir, buitenslands ;

J. Gabriels, C. Marchand, ambtsverplichtingen.

AFWEZIG ZONDER KENNISGEVING

Presentielijst (R.v.O. art. 30,1 en 3)

A. Bourgeois, H. Van Wambeke.

H. Vanderpoorten, L. Van de Velde, W. Van Renterghem.

W. Claes, M. Colla, B. Cools, J. Mangelschots, L. Tobback, F. Van Acker.

Bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het voorstel van resolutie van de heer Dupré C.S. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren.

De door de Commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen. Deze tekst luidt als volgt :

De Vlaamse Raad,

- gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid op artikel 6, 0 1, VI, tweede lid, 10, op grond waarvan de steenkolenmijnen, de scheepsbouw en scheepsherstelling, de glasverpakkingsnijverheid, de textielnijverheid en de staalnijverheid worden erkend als sectoren die behoren tot het nationaal beleid ;

- gelet op artikel 6, §5, derde lid van de genoemde wet, dat aan de Koning de bevoegdheid opdraagt om de lijst van de erkende sectoren te wijzigen bij een in Ministerraad overlegd besluit met instemming van de Executieven ;

- gelet op de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid op Titel 1, Afdelingen IV en V betreffende de ristorno% op belastingen en heffingen en de eigen fiscaliteit ;

- overtuigd van de noodzaak om in het kader van de autonomie van de Gemeenschappen aan Vlaanderen en Wallonië maximale kansen tot verantwoordelijke economische zelfontplooiing te geven ;

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heer J. Dupré C.S. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren
- 80 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 4

Afwezigen
Mededeling Voorzitter
Regionalisering nationale sectoren

Voorzitter

- overtuigd van de noodzaak dat deze economische zelfontplooiing moet kaderen binnen de bevoegdheden van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van instellingen, wat impliceert dat niet geraakt wordt aan de monetaire en economische eenheid van ons land, noch aan de nationale solidariteit onder meer op het vlak van de sociale zekerheid ;

- overtuigd van het feit dat de uitbreiding van de economische bevoegdheid, gepaard gaande met de uitbouw van de eigen financiële verantwoordelijkheid van de twee Gemeenschappen, het geëigend middel is om het harmonisch samengaan in economische zelfstandigheid van de twee volksgemeenschappen blijvend te waarborgen ;

- verzoekt de Vlaamse Executieve om, in overleg met de nationale regering en de Waalse Gewestexecutieve, dringend te onderzoeken binnen welke termijn, onder welke voorwaarden en volgens welke modaliteiten de bevoegdheid inzake de sectoren waar thans een nationaal sectorieel beleid erkend is, aan de Executieven kan worden overgedragen, samen met de financiële verantwoordelijkheid uitgeoefend met de middelen waarin de Afdelingen IV en V van Titel 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorzien. Dit verzoek moet rekening houden met bovenstaande uitgangspunten ;

- vraagt de Vlaamse Executieve regelmatig verslag aan de Vlaamse Raad uit te brengen over de stand van zaken en de resultaten van het onderzoek.

De Voorzitter : De heer Ansoms, verslaggever, heeft het woord.

De heer J. Ansoms, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ongetwijfeld heeft het indienen van deze resolutie betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de vijf nationale sectoren, het debat over de regionalisering van het staal, de textielsector, de steenkool, de scheepsbouw en scheepsherstelling en de glasverpakking mede op gang getrokken. Een debat dat op zijn tijd komt en gewenst wordt door de

meeste, zoniet alle Vlaamse partijen. Dat leiden wij tenminste af uit de jongste verklaringen, afgelegd door de verschillende partijinstanties. Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat de besprekingen binnen de commissie van economie, tewerkstellings- en energiebeleid vrij vlot verliepen en dat uiteindelijk de resolutie met algemeenschap van stemmen werd aangenomen.

Het is de logica zelf dat de Vlaamse Raad het verzoek tot onderzoek richt aan de Vlaamse Executieve. De tekst van de resolutie stelt echter uitdrukkelijk dat dit onderzoek dient te gebeuren in overleg met de nationale regering en met de Waalse Executieve. De procedure, vastgelegd in artikel 6, §5,3e lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, is dienaangaande zeer duidelijk : de overdracht van de bevoegdheid inzake de vijf nationale sectoren naar de respectieve Executieven kan enkel gebeuren bij een in de ministerraad overlegd koninklijk besluit en met instemming van iedere Executieve. Vandaar de vraag naar een gezamenlijk onderzoek.

Het is dus enkel om redenen van procedure dat men zich in de tekst van de resolutie, zij het langs de Vlaamse Executieve om, richt tot de nationale regering. En is het er de indieners van de resolutie niet om te doen - om welke reden ook - de nationale regering in deze crisistijd op te zadelen met een nieuwe communautaire twistappel.

Trouwens, de strijd tegen de crisis speelt zich juist af op het economisch vlak en voor een groot stuk in de vijf nationale sectoren in moeilijkheden. Deze strijd is dus in se sterk communautair getint.

De hoofdindieners van de resolutie verwees in dit verband en bij wijze van illustratie naar twee vrij recente regeringsbeslissingen : enerzijds werd door de regering slechts een eerste schijf van 5 miljard aan subsidies uitgetrokken voor het dekken van de verliezen in de steenkoolmijnen gedurende het eerste half jaar. Van Waalse zijde wenst men immers niet verder te gaan. Anderzijds weet men dat de 22

miljard frank voor het dekken van de bedrijfsverliezen van de Waalse staalnijverheid tot 1985 naar alle waarschijnlijkheid reeds vóór het einde van dit jaar zullen opgebruikt zijn.

Alleen reeds om die twee redenen kan een debat over de regionalisering moeilijk ontweken worden.

Bovendien mag men toch stellen dat de gewestvorming, zoals zij geconcipteerd werd in de wetten van 8 en 9 augustus 1980, heel wat leden uit deze Raad op hun honger liet. Het feit dat door die wetten slechts 8 procent van de middelen aan de Gewesten werd toegewezen, zal hier niet vreemd aan zijn.

De bespreking in de commissie zouden wij kunnen groeperen rond een drietal thema's :

- in de eerste plaats : de wijze waarop het onderzoek dient te gebeuren ;

- ten tweede : de limieten die aan het debat moeten gesteld worden ;

- en tenslotte de financiële verantwoordelijkheid.

In het kader van het gevraagde onderzoek dient in de eerste plaats een volledige inventaris opgemaakt te worden van alle verbintenissen, aangaande in het verleden, het heden en de toekomst. Deze inventaris dient op een klare boekhoudkundige wijze te gebeuren en dit per sector, per regio en per soort van verbintenis. Het is immers duidelijk dat de intensiteit van de verbintenissen zeer verschillend is. Het kunnen onder andere subsidies zijn, staatswaarborgen, tegemoetkomingen in het kader van de expansiewetgeving of participaties. Door verschillende leden van de commissie werden in dit verband bedenkingen gemaakt en suggesties gedaan. Het belangrijkste probleem bij deze inventaris zal echter zijn dat een volledige objectiviteit dient gewaarborgd te worden. In dit verband deed de bevoegde gemeenschapsminister een interessant voorstel in de commissie. Hij stelde voor deze inventaris op te laten stellen door een groep van inspecteurs van Financiën, geaccrediteerd bij zowel nationale als gewestelijke departementen. Deze ambtena-

Ansoms

ren hebben dit vóór op privé-studie-bureaus allerhande dat zij toegang hebben tot alle gegevens. Iets wat een *conditio sine qua non* is in dit ingewikkeld en vaak duister kluwen van gedebudgetteerde, half gedebudgetteerde en normale budgettaire uitgaven en verbintenissen.

In verband met het verloop van het onderzoek werd tenslotte de oorspronkelijke tekst van de resolutie verbeterd in de zin dat de resultaten van het onderzoek eveneens aan de Vlaamse Raad dienen meegegeeld te worden.

In verband met de limieten die aan het debat over de regionalisering van de vijf nationale sectoren dienen gesteld te worden is het enerzijds duidelijk dat een regionalisering impliceert dat het volledig industrieel beleid naar de Gewesten gaat ; anderzijds is het even waar dat een verregaande regionalisering heel wat implicaties kan hebben en dat voorafgaandelijk duidelijke limieten dienen gesteld te worden.

De regionalisering van de vijf nationale sectoren heeft dus maar zin indien het gehele industriële beleid naar de Gewesten gaat. Dit betekent derhalve dat automatisch de instrumenten van het industrieel beleid en het wetenschappelijk onderzoek dat er betrekking op heeft, mee naar de gewesten verhuist. In dit verband kan men onder meer denken aan het FIV, de prototypes, het Fonds voor Economische Expansie en andere.

Bovendien veronderstelt een regionalisering dat de Vlaamse Raad, in toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 - en ook wel eens de theorie van de „implied powers” genoemd - de kans krijgt om een eigen juridisch instrumentarium ter ondersteuning van het beleid uit te bouwen. In dit verband kan onder andere het Vennootschapsrecht vermeld worden.

Tenslotte is het eveneens noodzakelijk dat de Gewesten, bij het uitvoeren van hun industrieel beleid, rechtstreeks in contact kunnen komen met bijvoorbeeld de EEG. Iets wat nu niet

mogelijk is, met alle gevolgen van dien : het droeve verhaal van de afbakening van de ontwikkelingszones is er de beste illustratie van.

Tot daar deze ruime opvatting over de regionalisering in de vijf nationale sectoren. Maar, zoals hoger reeds gezegd, kan een verregaande regionalisering voor heel wat implicaties zorgen. Alle leden van de commissie waren zich hiervan ten zeerste bewust. De vrees dat, om het lapidair uit te drukken, deze regionalisering het begin van het einde van de Belgische Staat zou betekenen, concretiseerde zich dan ook in verschillende amendementen. Na een grondige bespreking ter zake werd door de vier fracties een gezamenlijke tekst voorgesteld en aangenomen. Dit gezamenlijk amendement geeft de limieten die aan de regionalisering dienen gesteld te worden weer. De tekst luidt als volgt : „De Vlaamse Raad, overtuigd van de noodzaak dat deze economische zelfontplooiing moet kaderen binnen de bevoegdheden van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, wat impliceert dat niet geraakt wordt aan de monetaire en economische eenheid van ons land, noch aan de nationale solidariteit onder meer op het vlak van de sociale zekerheid”.

De onmiddellijke splitsing van de openbare kredietinstellingen, wat het ontwerp uitmaakte van een ingediend amendement, werd in het licht van de juist gestelde limieten dan ook niet door de commissie weerhouden.

Waar de commissie het wel unaniem over eens was, was het feit dat er over een regionalisering van de nationale sectoren slechts sprake kan zijn indien deze gepaard gaat met een eigen financiële verantwoordelijkheid van de Gewesten. Een financiële verantwoordelijkheid, uitgeoefend met de middelen waarin de afdelingen IV en V van Titel 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorzien. Dus geen dotaties, wel *ristorno* en eventueel eigen fiscaliteit.

Dit klaar en duidelijk standpunt van de commissie werd volmondig bijgetreden door de bevoegde Gemeenschapminister, die hierbij in één-

klank is met de afgelegde beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve. Daarin lezen wij immers : „... Het moet evenwel van meetaf aan duidelijk zijn dat in ieder geval uitbreiding van bevoegdheden gekoppeld blijft aan de volledige financiële verantwoordelijkheid voor de betrokken materies”.

Wat zijn nu deze financiële middelen die geristorneerd kunnen worden ?

In het verslag vindt u, waarde collega's, de tabellen zoals zij verstrekt werden door de Voorzitter van de Executieve.

De belastingen die in eerste instantie voor *ristorno* vatbaar zijn, namelijk kijk- en luistergeld, verkeersbelasting, spel- en weddenschappen, ontspanningstoestellen, onroerende voorheffing, drankgelegenheden, registratierechten en successierechten brachten in 1980 een goede 62 miljard op waarvan

- 34 373 miljoen frank voor Vlaanderen wat 55,30 procent betekent

- 18 861 miljoen frank voor Wallonië wat 30,34 procent betekent

- 8 928 miljoen frank voor Brussel wat 14,36 procent betekent.

Wanneer wij echter Brussel buiten beschouwing laten, wat in de wetten van 8 en 9 augustus 1980 voorzien is, ligt de verhouding tussen Wallonië en Vlaanderen in de orde van grootte van 65 procent voor Vlaanderen en 35 procent voor Wallonië.

Eenzelfde verhouding kunnen wij vaststellen voor de opbrengst uit de personenbelasting, de belasting die in tweede orde voor *ristorno* in aanmerking komt. Met andere woorden betekent dit voor 1982, 224 546 miljoen frank voor Vlaanderen en 120 162 miljoen frank voor Wallonië. Belangrijk hierbij is, dat de fiscale draagkracht voor Vlaanderen, wat de personenbelasting betreft, jaarlijks stijgt met 0,5 procent, en dit vooral ten nadele van Brussel. Tabel III uit dit verslag is in dit verband zeer verhelderend.

Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, het is in de zojuist geschetste context en na amendering wat de li-

Ansoms

mieten betreft en na aanvulling om de Vlaamse Raad te informeren over de resultaten van het gevraagde onderzoek, dat de commissie unaniem haar goedkeuring gaf aan de voorliggende tekst van resolutie betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren. (**Applaus bij de CW**)

De Voorzitter : Bij het voorlaatste lid van dit voorstel van resolutie is er een amendement van de heer Van Ooteghem C.S. dat luidt als volgt :

In het voorlaatste lid na het woord „modaliteiten” de volgende woorden invoegen : „de openbare kredietinstellingen kunnen worden gesplitst en”.

Wordt het amendement gesteund ? (**Ja**)

De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, heren Ministers, collega's, in Vlaanderen groeit in brede kringen het besef dat ons volk meegesleurd wordt in een economische afgrond door de collectieve zelfvernietiging van een belangrijk deel van de Waalse Gemeenschap.

Ik geloof dat het de taak van deze Raad is zich over deze situatie te beraden en naar middelen te zoeken om aan de economische ondergang te ontsnappen.

Meer en meer dringt in alle Vlaamse middelen, zowel in werknemers- als in werkgeversorganisaties, het besef door dat de regionalisering van de nationale sectoren één van de middelen is om aan beide volkeren in dit land de mogelijkheid te bieden de crisis door eigen beleid zo efficiënt mogelijk te bestrijden en op die manier niet in het euvel van het consumptieregionalisme te vervallen.

Onmiddellijk wil ik eraan toevoegen dat de regionalisering van de nationale sectoren voor ons slechts zin heeft indien de Vlamingen over eigen spaargelden en eigen financiële inkomens kunnen beschikken. Met andere woorden, Vlaamse centen in Vlaamse handen. Om die eigen centen in eigen

handen te behouden, moet Vlaanderen uiteraard over openbare kredietinstellingen beschikken om dat geld te beheren en te ventileren.

De eigen kredietinstellingen zullen bovendien de mogelijkheid bieden om een eigen Vlaams personeelsbeleid te voeren en ongecontroleerde en onrechtvaardige transfers te verhinderen.

Voor de Volksunie is de splitsing van de nationale kredietinstellingen een absolute noodzaak, een *conditio sine qua non* om een eigen economisch beleid te kunnen voeren.

Ziedaar de reden, mijnheer de Voorzitter, waarom wij ons amendement, dat in de Commissie werd verworpen, opnieuw in openbare vergadering hebben ingediend. (**Applaus bij de Volksunie**)

De Voorzitter : De stemming over het amendement wordt aangehouden en zal later worden gehouden.

Wenst nog iemand het woord te nemen bij deze resolutie ?

De heer Dupré heeft het woord.

De heer J. Dupré (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren, ik wou nog graag even tussenbeide komen om te zeggen waarom wij deze resolutie hebben ingediend.

Bij wijze van inleiding wil ik beklemtonen dat wij dat niet gedaan hebben om zagezegd voorrang te verlenen aan de communautaire problemen op de maatregelen tegen de crisis die de nationale regering op dit ogenblik neemt. De maatregelen tegen de crisis zijn echter economische maatregelen en deze economische maatregelen hebben noodzakelijkerwijs een communautair aspect zodanig dat deze problematiek niet te vermijden is.

Op de tweede plaats - en de verslaggever heeft gewezen op mijn uiteenzetting in de commissie, - kan men deze problemen betreffende de regionalisering van de sectoren niet uit de weg gaan omdat wij binnenkort, op zeer korte termijn zelfs, geconfronteerd zullen worden met het feit dat men van Waalse zijde niet zo geneigd

zal zijn om nieuwe kredieten goed te keuren voor de dekking van de verliezen van de Kempense steenkoolmijnen. Voor het einde van het jaar zullen wij voorts moeten vaststellen dat de 22 miljard waarin het zogenaamde plan Claes voor het staal voorziet tot dekking van de cash drain van de staalbedrijven in Wallonië voor het einde van het jaar zullen zijn opgebruikt in de plaats van te kunnen lopen tot 1985. Een derde reden waarom ik meen deze resolutie aan de Raad te moeten voorleggen is het feit dat men in vele kringen ontevreden is over de federalisering van ons land op dit ogenblik, omdat men mentaal reeds verder staat en dat men in brede kringen van mening is dat de federalisering zoals wij ze in de staats hervorming van 1980 hebben goedgekeurd, op dit ogenblik niet ver genoeg meer gaat.

Ik heb trouwens destijds op een congres van mijn eigen partij een soort van federaal model mogen voorstellen waarin mogelijkheden zaten - die veel verder gingen dan nu is gebeurd, namelijk een federalisering ten belope van ongeveer 8 procent - om veel meer bevoegdheden en financiële middelen in dit land te federaliseren.

Om al deze redenen heb ik dus ge-

De heer J. Dupré (CW), initiatiefnemer voor de resolutie-regionalisering nationale sectoren

Dupré

vraagt dat de Vlaamse Executieve een onderzoek zou instellen in verband met de regionalisering van de zogenaamde nationale sectoren uitgaande van het feit dat wij dit willen laten gebeuren binnen het wettelijk kader dat wij aanvaard hebben met de wet op de staatshervorming van 1980 en binnen de mogelijkheid van deze regeringsmeerderheid. Dat is mogelijk, en dat weet iedereen, omdat wij een beroep kunnen doen op dat berucht „koninklijk besluit in minister-raad overlegd” waarbij deze nationale sectoren kunnen worden geregionaliseerd, mits consensus van de Executieven.

Het tweede doel van die resolutie was de Vlaamse Executieve aan te zetten om overleg te plegen met de nationale regering en met de Waalse Executieve. Nadat de resolutie beter aangepast en beter gemoduleerd werd door het werk in de commissie, hebben wij dan gezegd binnen welk kader, binnen welke basisprincipes dit alles zou moeten gebeuren.

Wij hebben in de eerste plaats de nadruk gelegd op het feit – en dat staat ook in de **consideranten** van het ontwerp van resolutie – dat een **bevoegdheidsverschuiving** van de nationale overheid naar de Executieve gepaard moet gaan met een financiële verantwoordelijkheid. De verslaggever heeft zojuist gezegd dat dit alleen kan langs de weg van de **ristorno's** of langs de weg van de eigen fiscaliteit, en dus niet langs nieuwe dotaties.

Ten tweede – en dit is een aanpassing die in de commissie is gebeurd – hebben wij gezegd dat wij ook rekening moeten houden met de monetaire en met de economische eenheid van het land, die wij blijvend willen zien respecteren. Tenslotte is er nog aan toegevoegd dat dit alles moet gebeuren binnen het raam van de nationale solidariteit. Besprekingen hebben plaats gehad in verband met de opsplitsing van de openbare kredietinstellingen en zoals u hebt gehoord, heeft de heer Van Ooteghem zopas in deze openbare vergadering ook een amendement in die zin ingediend.

Ik wil voor deze Vergadering nog

maals onderstrepen welke de drie grote voordelen van de regionalisering van de nationale sectoren zijn.

Het eerste en misschien het belangrijkste voordeel van deze **regionalisering** is het feit dat men, via deze regionalisering, een meer aangepast en gedifferentieerd beleid in elk van de twee gemeenschappen kan voeren. Daarmee bedoel ik dat dit beleid in de eerste plaats meer aan de eigen noden van elke gemeenschap kan worden aangepast. Ik denk bijvoorbeeld – en ik heb dit voorbeeld ook in de Commissie aangehaald – aan de noden in verband met de tewerkstelling, die zowel kwalitatief als kwantitatief verschillend zijn in Vlaanderen en in Wallonië; dat dit eigen beleid ook een beleid kan zijn dat aangepast is aan het eigen economisch patroon van Vlaanderen, dat verschillend is van dit van Wallonië. Ik heb geprobeerd dit in de Commissie te illustreren met het voorbeeld van de grote exportgerichtheid van Vlaanderen tegenover Wallonië. Ten slotte – en dat is misschien het belangrijkste verschil – dat wij dit beleid kunnen aanpassen aan de eigen visie die wij in Vlaanderen hebben op het economisch beleid en die een sociaal gecorrigeerde markteconomische visie is tegenover een meer staatsinterventionistische visie in Wallonië.

De heer G. Bossuyt : U vertolkt de visie van de CVP.

De heer J. Dupré : Ik heb het recht dit te onderstrepen.

Een tweede voordeel van de regionalisering van de nationale sectoren, is het doorbreken van de nefaste compensatiepolitiek die wij in dit land voeren. Van het ogenblik dat in Vlaanderen iets gebeurt, denkt men in Wallonië dat men hetzelfde moet vragen en omgekeerd, steeds ten laste of ten koste van de centrale Schatkist.

Een derde voordeel is het feit dat wij op deze wijze een meer rationele en meer efficiënte politiek kunnen voeren, door zelf voor de middelen in te staan die wij nodig hebben om bepaalde uitgaven te doen.

Vele tegenstanders hebben opgeworpen dat de regionalisering van de zo-

genaamde nationale sectoren geen voordeel voor Vlaanderen zal opleveren, omdat men beweert dat in deze vijf nationale sectoren veel meer middelen vloeien naar Vlaanderen dan naar Wallonië, en wij aldus er geen belang bij hebben deze sectorente regionaliseren.

Ik wil deze vergadering er nogmaals op wijzen dat de fiscale draagkracht in Vlaanderen veel hoger ligt dan in Wallonië. Om zulks in orde van grootte te omschrijven : deze draagkracht bedraagt ongeveer het dubbele van deze van Wallonië. Ik onderstreep daarbij nogmaals het voordeel dat wij daarnaast ook een eigen beleid, aangepast aan een Vlaamse visie, kunnen voeren.

De bedoeling was juist door de Vlaamse Executieve te doen nagaan – en de Vlaamse Executieve moet deze vraag op haar beurt voor een deel doorspelen naar de nationale overheid – wat deze regionalisering betekent, wat de draagkracht is, enzovoort. Voor de toekomst is dit gemakkelijk te realiseren; de moeilijkheid ligt echter in de verbintenissen uit het verleden. Wat het verleden betreft zal dus een inventaris moeten worden opgemaakt in verband met de inhoud van deze verbintenissen. Men moet berekenen wat de totaliteit is van de middelen, van de kapitalen, die men heeft ingezet en wat daarvan de financiële consequenties zijn op het gebied van afbetaling, op het gebied van interest, enzomeer. Aan Vlaamse zijde bestaan jammer genoeg niet veel verbintenissen uit het verleden. Bijgevolg zal men op een of andere wijze een rechtvaardige tegenwaarde aan Vlaamse zijde moeten berekenen tegenover de verbintenissen uit het verleden aan Waalse zijde. Ik verberg niet dat hierbij veel technische problemen zullen te pas komen omdat het heel moeilijk is, vooral wat het staaldossier betreft, om deze zaken te vergelijken. Men moet trachten deze financiële verbintenissen onder een zelfde noemer te brengen om te weten wat de totale draagwijdte is.

Bovendien is er daar ook – en dat heb ik in de Commissie onderstreept – het probleem van de **staatswaarborgen**. Ik kan mij voorstellen, dat diege-

Dupré

nen die kredieten aan de Belgische Staat onder staatswaarborg hebben verstrekt, niet onmiddellijk geneigd zijn een waarborg in de plaats daarvan vanwege de Gemeenschappen te aanvaarden.

Technisch gezien denk ik dat de enige goede oplossing erin bestaat die waarborgen in hoofde van de Staat te laten bestaan op voorwaarde echter dat er bij het realiseren van die waarborg een verhaalmogelijkheid wordt voorzien naar de betrokken Gemeenschap toe. Deze verhaalmogelijkheid moet eventueel kunnen gesanctioneerd worden door de middelen niet door te spelen aan de Gemeenschap vanuit de nationale overheid, wanneer voor deze waarborg moet worden opgedraaid.

Tot besluit, durf ik stellen, mijnheer de Voorzitter, dat het mogelijk is om deze inventaris te maken, indien men eerlijk wil zijn voor mekaar en indien men de politieke wil wenst op te brengen om naar oplossingen te zoeken. Daarom acht ik dit onderzoek zo belangrijk en ben ik er verheugd om dat men zich in de Commissie met unanimitéit achter deze resolutie heeft kunnen stellen. **(Applaus bij de CW)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, de wens, tot het regionaliseren van de vijf nationale sectoren uitte zich in de commissie die belast was met het onderzoek van het voorstel van resolutie, zo unaniem, dat men de indruk kreeg dat alle Vlaamse partij en alle heil verwachten van een dergelijke regionalisering.

Daarom wil ik van bij het begin duidelijk zijn : de Vlaamse liberalen beschouwen die economische verwijdering tussen de Gemeenschappen niet als dé oplossing voor een economische relance van Vlaanderen en van België.

De heer P. Van Grembergen : Wij zullen het u helpen onthouden.

Minister H. Schiltz : Schaf dan België af.

De heer A. Denys : In een tijdperk waar iedereen pleit voor een ruimere Europese samenwerking in bepaalde belangrijke sleutelindustrieën, zou het toch al te gek zijn om te denken dat het splitsen van verantwoordelijkheden, het splitsen van een beleidsopatiek, dé enige uitweg zou zijn naar een nieuwe, betere industriële en economische politiek.

Wij ervaren alleen maar dat de nationale aanpak van die economische sectoren, die vallen onder het sectorieel beleid, een rem betekent om, volgens onze liberale beginselen, de crisis te bestrijden.

Een liberale aanpak betekent in de eerste plaats zuinig omspringen met de overheidsmiddelen, saneren van onproductieve activiteiten, en in de keuze tussen het voeren van een nieuwe industriële politiek of het vasthouden aan een traditioneel verouderd industrieel apparaat, duidelijk opteren voor vernieuwing.

Welnu, die aanpak is op dit ogenblik niet mogelijk in nationaal verband. In Wallonië heeft de leiding van de diverse partijen en de drukingsgroepen een ander inzicht dan in Vlaanderen.

In Vlaanderen bestaat er een grote meerderheid die wel inspanningen wil leveren om opnieuw ons economisch apparaat gezond te maken en onze concurrentiekracht te versterken. In Wallonië leeft die wil veel minder en meent men dat, door een grotere staatssteun en overheidsinspanning, de situatie kan opgelost worden.

Die verschillende opvattingen leiden tot het typisch Belgisch fenomeen van de compensatiepolitiek. Gaf men steun in Vlaanderen dan eiste men zo vlug mogelijk compensaties in Wallonië, geeft men subsidies in Wallonië dan stelde Vlaanderen zich aan als vragende partij.

Zo kwamen we in een vicieuze cirkel terecht. Een vicieuze cirkel die geleid heeft tot een blinde subsidiëringspolitiek waar geen enkel dossier nog op zijn economische en sociale waarde beoordeeld werd. Ieder dossier werd dusdanig door communautaire opris-

pingen beïnvloed, dat de sociale en economische verantwoording volledig op de achtergrond verzeild raakte.

De gevolgen hiervan komen nu naar boven ; een opgeblazen subsidiepolitiek, die economisch nefast is, die produktieve arbeidsplaatsen in andere sectoren vernietigt, en die de reconversie naar substitutieproducten onmogelijk maakt. Dan begint men te jammeren dat onze industrie verouderd is of dramatisch is afgetakeld. Volgens ons is het duidelijk dat er een einde moet worden gesteld aan die compensatiepolitiek en de enige manier hiertoe is het geven van de volledige verantwoordelijkheid van de subsidiepolitiek aan de regio's. Wij zijn ervan overtuigd dat slechts deze overheveling van verantwoordelijkheid kan leiden tot een kordate afbouw van deze conservatieve sectorieel politiek.

Wij geloven dat dit in Vlaanderen op vrij korte termijn zal gebeuren. De afbouw van die subsidiepolitiek moet de financiële ruimte scheppen om een vernieuwd industrieel beleid te voeren of om, via fiscale ontlastingen, meer zuurstof te geven aan de gezonde bedrijven die wensen aan expansie te doen.

Wij zijn er ten volle van overtuigd dat het inbouwen van de financiële verantwoordelijkheid de grote struikelblok zal vormen om een vlotte uitvoering van die regionalisering mogelijk te maken.

Het PW-standpunt hieromtrent is duidelijk : in het kader van de eigen verantwoordelijkheid moet men duidelijk stellen dat ieder regio verantwoordelijk is voor de financiële gevolgen van haar gevoerd beleid.

Concreet betekent dit voor ons een vermindering van de nationale liscaliteit en een overheveling hiervan naar de gewesten met als mogelijkheden :

- *ristorno* % van een bepaald percentage van een bepaald soort belasting ;

- vermindering van de nationale aanslagvoet van een bepaald soort belasting, wat de ruimte zou moeten bieden aan de regio's om naar eigen inzicht de noodzakelijke toeslag te hef-

Denys

fen op deze belasting, ter financiering van haar sectoriële politiek.

Een dotatieregeling wordt in ieder geval verworpen omdat hiermede de verantwoordelijkheid ontvlucht wordt, hetgeen juist onze doelstellingen in de weg staat.

Duidelijkheidshalve wil ik eraan toevoegen dat de PW hoopt en er naar streeft dat, die regionalisering niet zal leiden tot een verder uit elkaar groeien van Wallonië en Vlaanderen.

Wij beseffen maar al te goed dat een volledige breuk van de economische bindingen tussen Wallonië en Vlaanderen bijzonder nadelig zou zijn voor onze Vlaamse economie. Terecht wordt opgemerkt dat Wallonië nog steeds onze grootste handelspartner is.

Daarom heb ik in de commissie voorgesteld om via een amendement bepaalde limieten te stellen aan die regionalisering, limieten die zouden toelaten dat er een monetaire, economische eenheid en een sociale solidariteit behouden blijft in ons land.

De limiet die ik heb vooropgesteld, was dat de regionalisering zich zou beperken binnen het kader van de bevoegdheden toegekend door de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Daar iedere fractie dezelfde verzuchtingen geuit heeft, is er dan ook een gemeenschappelijk amendement opgesteld dat duidelijk impliceert dat er niet geraakt wordt aan de monetaire en economische eenheid van ons land, noch aan de nationale solidariteit op sociaal vlak.

Voor de PW-fractie liggen de zaken duidelijk : de regionalisering van de vijf nationale sectoren moet er komen binnen het kader van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zonder dat er een derde ronde komt van Grondwetsherziening.

Artikel 6, paragraaf 5, derde lid van de genoemde wet laat toe dat, via het nemen van een koninklijk besluit, na overleg in de Ministerraad en na instemming van de Executieven, de erkende sectoren kunnen overgedragen

worden aan de Gewesten.

Wij wensen dan ook dat men zich zou beperken tot die vrij eenvoudige procedure en dat er voorlopig geen nieuwe Grondwetsherziening zou komen.

Wij zouden het onverantwoord vinden moest men in de huidige moeilijke situatie opnieuw alle energie opeisen voor een nieuwe Grondwetsherziening, waar men opnieuw alle aandacht zou toespitsen op communautaire verschillpunten, terwijl er aan de andere kant enorme economische, financiële en sociale problemen op het achterplan zouden geraken.

Het is onze hoop dat het regionaliseren van deze vijf sectoren geenszins „het begin van het einde” zou betekenen voor België.

Wij zijn er zelfs van overtuigd dat deze regionalisering er zal toe bijdragen om aan te tonen aan de bevolking in de Waalse regio, dat een geldverslindende subsidiëringpolitiek economisch nefast en budgettair onhoudbaar is. Een degelijk inzicht komt veel vlugger tot stand wanneer „iedereen zijn eigen potje kookt” met zijn eigen geld.

Tenslotte wil ik er nog op wijzen, dat wij het bijzonder zouden betreuren mocht die regionalisering leiden tot protectionistische houdingen en uitslatingen, zoals deze die geformuleerd werden door de voorzitter van de Waalse Gewestregering, de heer Damseaux.

Wij hopen dat, via het overlegcomité, dergelijke kortzichtige, uitdagende beslissingen zullen teniet gedaan worden.

Zwaar zou dus onze ontgoocheling zijn, mocht de regionalisering van de vijf erkende sectoren leiden tot een zuiver protectionistische politiek, zowel van Vlaamse als van Waalse zijde. Zoiets zou bijzonder schadelijk zijn voor de beide landsdelen en zou uitsluitend ten goede komen aan onze buitenlandse burenen.

Daarom zeggen wij „ja” tegen de regionalisering van die erkende sectoren.

Maar een „ja” die blijft binnen de perken van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Die wet laat immers toe

dat er nog nationaal overleg mogelijk blijft. Die wet laat ook toe dat er een nationale reglementering blijft en tenslotte is die wet één van de weinige waarborgen die nog overblijft om ons te beschermen tegenover de verwarde geesten die dromen van een regionaal protectionisme. **(Applaus bij de PW)**

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, heren Ministers, geachte collega's, bij de discussie rond dit thema zitten zowel theoretische als praktische problemen.

Een aantal economen hebben reeds vroeger ook dit probleem behandeld zij het dan niet op het Belgische niveau.

Erg bekend is in dit verband een boek van Frank J.B. Stilwell over „Regional Economic Policy”. Hij pakte het probleem aan van de conflicten tussen regionale en nationale economieën.

Hij schrijft het volgende : „Only by integrating the sectoral and regional decisions into a simultaneous decision-model can the conflicts between regional and national objectives be resolved”.

Benjamin Chinitz schrijft in een artikel over „Appropriate Goals for Regional Economic Policy” eveneens dat alleen wanneer men tegelijkertijd het wat-produceeren en het waar-produceren aanhaalt men een oplossing naar voren kan brengen. Tegelijkertijd zegt hij dat het wat-produceren wordt beïnvloed door het waar-produceren.

Zelfs de meest bekende regionale econoom Walter Isard schrijft in „Methods of Regional Analyses” : „De problemen in verband met de aard en het niveau van de industrialisering zijn fundamenteel voor alle aspecten van een regionale economische analyse”.

Dit betekent dat de theoretische denkers van de regionale economie, nog één van de recentste kinderen binnen de economische wetenschappen, allemaal een duidelijke link leggen tussen sectorieel en dus ook industrieel beleid en regionaal beleid.

De Batselier

Toch is het opvallend hoe in haast geen enkel federaal systeem het sectoriële domein beschouwd wordt als exclusief behorend tot de regionale bevoegdheden.

De Belgische situatie kan evenwel zo specifiek genoemd worden, dat het kopiëren van een bestaand federalistisch systeem weinig realistisch zou zijn.

Door recente uitspraken en verklaringen, onder meer van Eerste Minister Martens, worden deze punten opnieuw ter discussie gesteld. Ook bij de SP is er steeds meer bereidheid tot discussie over dit onderwerp. In de Vlaamse Raad werden door de SP diverse amendementen inzake een vraag tot onderzoek van de regionalisering van de nationale sectoren ingediend, zodat men kan besluiten dat de SP een onderzoek wil naar de regionaliseerbaarheid van de nationale sectoren, maar binnen een kader van economische en sociale, nationaal gehouden, solidariteit.

Voor de SP betekent „meer eigen regionale bevoegdheid” ook steeds meer „eigen financiering”.

Het waarom van de sectoriële regionalisering werd reeds naar voren gebracht. De motieven waren zowel van filosofen als van liberaal-economische aard. De motieven zijn van zeer diverse aard. Sommigen willen minder geld naar Wallonië zien vloeien, anderen minder geld naar Vlaanderen. De enen willen weg uit de Vlaamse liberale economie, de anderen uit de Waalse collectivistische economie.

Nog anderen willen gewoon economische zelfstandigheid als een uiting van economische democratie.

De kernvraag is echter welk beleidsniveau het meest doelmatig inzake industriële politiek kan optreden.

Dit moet ons dan ook een evaluatie doen maken over het tot op heden meestal nationaal gevoerde industrieel beleid.

De vijf zieke sectoren zijn nog nationaal, maar wordt in dit domein nog wel een nationaal beleid gevoerd? Of

is het louter een optelsom van regionale eisen? Heeft ook het nationaal niveau niet gefaald inzake een innovierend industrieel beleid tijdens het begin van de zeventiger jaren en is er nu toch niet iets op gang gekomen langs de Gewestelijke Investeringsmaatschappij?

Vooraleer echter de stap naar deze regionalisering van de nationale sectoren wordt gezet moet men alles grondig onderzoeken. Daarom steunt de SP elk onderzoek in dit verband – dat zich kadert in de wet van 8 augustus 1980. Dit onderzoek moet aan een aantal onaantastbare premissen voldoen.

De economische en monetaire eenheid van het land mag niet op de helling worden geplaatst. Dit zou kunnen leiden tot een nieuwe aftakeling van onze economie.

De solidariteit moet net als in gelijk welk ander federaal systeem blijvend tot uiting komen, in casu langs de sociale zekerheid.

De vraag naar het optimale beleidsniveau moet theoretisch-economisch en praktisch-politiek gelijktijdig worden gesteld.

Ook de regionaliseerbaarheid van de instrumenten van industrieel beleid moet worden bestudeerd: *cost-benefit* analyses moeten worden voorgelegd.

Wat zijn trouwens de mogelijke gevolgen van deze *regionaliseringsoperaties* voor de haventrafiek in Vlaanderen; voor de steenkolen in de Kempen? Dit zijn vragen waarop eerst een antwoord moet komen.

Welke garanties heeft men dat, zodra het industriële domein is geregionaliseerd niet morgen ook het fiscale domein, de krediet- en monetaire en misschien ook de sociale sectoren zullen volgen?

Een objectieve studie is dus méér dan noodzakelijk. Deze studie moet, ons onder meer cijfers geven over ten eerste, de in het verleden besteedde gelden, zowel de gebudgetteerde als de gedebudgetteerde gelden, zowel de betreffende subsidies, als de kapitaalsbijdragen, als de leningen en de

obligaties. Ten tweede, een evaluatie opmaken over de toekomstige engagementen en over de bestaande borgen. Ten derde, een vergelijking geven van de financiële lasten van een globaal sectorieel beleid en de financiële draagkracht per Gewest. Ten vierde, alle instrumenten van industrieel beleid moeten cijfermatig naar voren gebracht onder meer de middelen inzake economische expansie, de KMO-wetgeving, de administratieve nijverheid, de prototypes, het Nationaal Solidariteitsfonds, het toegepast wetenschappelijk onderzoek en zo verder.

Het laatste, maar niet het minst belangrijke zijn zeker en vast de financiële middelen die moeten worden onderzocht. Want voor de SP is er strikte koppeling tussen de regionale bevoegdheid in deze materie en de financiële bevoegdheid.

Wij wensen geen regionalisering van de nationale sectoren wanneer er niet tegelijkertijd over de financiering wordt gesproken. Het wordt inderdaad dringend noodzakelijk over een exact cijfermateriaal te beschikken inzake vroegere, hedendaagse en toekomstige financiering van de vijf nationale sectoren.

De beslissing tot regionalisering mag niet ingegeven zijn als „*deus ex machina*”. De regionalisering op zichzelf lost immers de economische problematiek niet op. Wel moet worden nagegaan of de regio niet een geschikter beleidsniveau is of geworden is.

Ik wil op dit antwoord, dat een grondig onderzoek vergt om er een degelijk antwoord op te geven, niet vooruitlopen. (*Applaus bij de SP*)

De Voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren Ministers en collega's, ik zal niet verheugen dat wij ons in de Volksunie verheugen over de stroomversnelling die het federaliseringsproces – althans in de gedachten – kent.

Wij verheugen ons daarover omdat ik met recht en reden kan zeggen dat alle woordvoerders van de Volksunie in de

Anciaux

voorbijge jaren voortdurend op die spijker hebben geklopt. Wij hebben ons inderdaad voortdurend tijdens de jongste crisisjaren zó opegesteld omwille van het feit dat het economisch herstelbeleid en het zo noodzakelijke tewerkstellingsbeleid, als één globaal pakket onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen diende te vallen.

Het spreekt voor zichzelf dat wij ons dan ook vandaag verheugen over het feit dat bepaalde sprekers hier bijna woordelijk – althans in sommige passages van hun toespraak – hebben herhaald hetgeen wij gedurende al die jaren hebben gezegd.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, mag ik u herinneren aan hetgeen ik hier, op deze tribune, amper een jaar geleden, tijdens een vergadering van de Vlaamse Raad, heb voorgesteld, namelijk in de schoot van de Vlaamse Raad een echt „Vlaams crisisberaad” tot stand te brengen teneinde alle nodige onderzoeken te verrichten, zowel op het sociale als op het economisch vlak, en zodoende tot een reëel inzicht te kunnen komen inzake de werkelijke behoeften die onze Gemeenschap in de huidige crisisperiode heeft.

Er werd toen een commissie samengesteld. Zij heeft slechts enkele uren vergaderd en er werden enkele nota's van de toenmalige Executieve neergelegd. Deze commissie werd in feite door de toenmalige regeringspartijen geboycot. Onze voorstellen werden toen door liberale oppositie niet gesteund.

Niettegenstaande onze vreugde is het toch ook met enige bitterheid dat ik deze evolutie moet constateren. Moet ik herinneren aan een uitspraak van Eerste Minister Martens die amper één jaar geleden nog zei dat diegenen die pleiten voor een regionalisering van de vijf nationale sectoren de grafdelvers van 's lands eenheid waren en de deur volop openden voor een gevaarlijke avonturisme waarvan de gevolgen niet te voorzien waren. Een dergelijke uitspraak kwam toen niet alleen van Eerste Minister Martens maar ook uit de CVP, de PW en uit de SP. Zij vertolkten hier diezelfde ziens-

wijze.

Ik zeg dit met bitterheid, want het wordt niet opgelost en wij hebben intussen niet alleen ontzettend veel tijd verloren – maar ja, wie van ons verliest er geen tijd – maar eveneens ontzettend veel geld. Van een economisch herstel, dat moest primeren op een zogezegde regionalisering, is niets in huis gekomen omwille van het feit dat er geen eigen beleid kon worden gevoerd vanuit een Belgisch perspectief, gezien de grote verschillen qua structuur, qua behoeften en qua mentaliteit tussen de twee volksgemeenschappen in dit land. Dat is een thesise die nu trouwens, zoals ik daarnet heb gehoord, door een vertegenwoordiger van de CVP en zelfs door een vertegenwoordiger van de PW wordt verdedigd. Ik herhaal het, wij verheugen er ons over, al is het met een grote portie bitterheid. Had den wij in het verleden gelijk, vandaag krijgen wij meer en meer gelijk !

Ik wil er hier onmiddellijk aan toevoegen dat, volgens de Volksunie haar rotsvaste overtuiging, de althans bij woorden nu geuite wil tot regionalisering van deze vijf nationale economische sectoren niet voldoende is. Wanneer men enkel de bevoegdheden in deze materies zou overhevelen naar de Gemeenschappen, zelfs wanneer men het op financieel vlak zo zou regelen dat door *ristorno* of allerlei technieken de financiële middelen ter beschikking zouden worden gesteld van de Gemeenschappen samen met een bevoegdheid op fiscaal gebied zodat er een eigen financiële verantwoordelijkheid zou ontstaan, dan nog is een echt economisch beleid vanuit een eigen inzicht niet mogelijk als ook niet andere maatregelen worden getroffen.

Wij zijn ervan overtuigd dat alle instrumenten van het industrieel beleid en van het wetenschappelijk onderzoek, dat te maken heeft met het industrieel beleid, onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen dienen te worden gebracht. Ik sta trouwens met deze thesise niet alleen. Ik zie deze zienswijze wel niet weergegeven in de tekst van de resolutie maar ik kan wel in het verslag lezen dat de Voorzitter van de Vlaamse regering in de com-

missie deze gedachtengang heeft ontwikkeld.

Op bladzijde 10 van dit verslag zien wij dat Minister Geens gezegd heeft dat de regionalisering eveneens het hele industriële beleid dient te omvatten. Dat betekent derhalve automatisch de regionalisering van alle instrumenten van het industriële beleid en van het wetenschappelijk onderzoek dat er betrekking op heeft, zoals bijvoorbeeld, de heer Geens haalt ze slechts als voorbeeld aan, het Fonds voor Industriële Vernieuwing, het Instituut voor Wetenschappelijk Onderzoek voor Nijverheid en Landbouw, de prototypes, het Nationaal Solidariteitsfonds, het Fonds voor Economische Expansie, de R en D-programma's van het Wetenschapsbeleid die betrekking hebben op de economische sector. Spijtig genoeg vind ik deze meer volwaardige zienswijze niet terug in de tekst van de resolutie.

Ik voeg eraan toe dat de Volksunie van oordeel is dat er nog meer dient te gebeuren, niet zo maar, maar om een echt herstelbeleid te kunnen voeren. Onder meer ook de regionalisering aan alle instrumenten in verband met de buitenlandse handel.

Wanneer men er nu op aandringt dat zulke economische eenheid zou bewaard blijven, dan vrees ik in grote mate, dat men al deze instrumenten centraal-nationaal wil behouden. Ik verzeker u, geachte collega's, dat er dan een slippertje is gebeurd en dat een bepaalde zaak overgeheveld werd zonder dat daaruit enig resultaat kan voortvloeien.

In dezelfde mate is het amendement van onze collega, de heer Van Ooteghem, volkomen gewettigd.

Hoe zou het mogelijk zijn, wanneer de bevoegdheden worden overgeheveld, zelfs met de financiële middelen en met eigen financiële verantwoordelijkheid, een economisch beleid niet alleen te concipiëren, maar ook uit te voeren en te financieren wanneer de kredietinstellingen nog onder de bevoegdheid van de centrale overheid blijven. De centrale overheid zou in dat geval de zo noodzakelijke kredieten, die uit de openbare kredietinstellingen moeten komen,

Anciaux

blokken of naar andere doeleinden richten die tegengesteld zijn aan het beleid dat de Gemeenschappen willen ontwikkelen.

Het is dus volgens mij en volgens de Volksunie niet alleen nuttig en wenselijk maar noodzakelijk dat het amendement van de heer Van Ooteghem zou worden aanvaard opdat men in de centrale overheid duidelijk zou weten wat men in de Vlaamse Raad beoogt, namelijk dat wat voor de Vlaamse Gemeenschap gunstig is.

Voor de Volksunie is het federaliseringsproces hiermee niet gedaan. Ik wens daarover geen enkel misverstand te laten bestaan. Het is voor ons duidelijk dat de openbare werken en de infrastructuur eveneens dienen te worden geregionaliseerd.

Het gaat niet op dat de liberaal, de heer Olivier op dit ogenblik geen rekening wil houden met de kostenbaten analyse van de openbare werken maar alleen maar denkt aan het bevoordelen van Wallonië. De bewering dat Zeebrugge meer door de Walen wordt betaald, gaat niet op. Sedert jaren betalen de Vlamingen Zeebrugge af aan Wallonië : eerst door de compensatiekredieten die de Walen hebben gekregen, nadien door een prioritair infrastructuurplan waarin de volledige pariteit werd opgenomen. Ook Zeebrugge is daarin opgenomen.

Ik voeg eraan toe dat er in Vlaanderen nog een geheel ander ongenoegen heerst waarop men in de traditionele partijen niet wenst in te gaan : het ongenoegen over het nationaal blijven van de gezondheidszorg. Spreek ik over gezondheidszorg, kom ik ongetwijfeld bij de ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Overigens, heel wat sectoren van de ziekte- en de invaliditeitsverzekering behelzen of vereisen maatregelen waarover men in Vlaanderen anders denkt dan in Wallonië. Het zou zowel voor Wallonië als voor Vlaanderen noodzakelijk zijn ook deze aangelegenheden te regionaliseren.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het is voor de Volksunie dus hoegenaamd niet

juist wat in de resolutie wordt gezegd.

Alinea 5 veronderstelt dat wij zouden overtuigd zijn van de noodzaak dat deze economische zelfontplooiing moet kaderen binnen de bevoegdheden van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Welnu, geen misverstand : wij zijn daar niet van overtuigd. Integendeel. Wij zijn er altijd van overtuigd geweest dat de wet van augustus 1980 een slechte wet is. Dit wordt nu trouwens erkend. Het is een slechte wet omdat de versnippering van de bevoegdheden zodanig is op allerhande vlakken van het maatschappelijk leven dat een goed beleid niet mogelijk is.

Hoe zouden wij ons kunnen akkoord verklaren met het feit dat de economische zelfontplooiing - hiermee wordt bedoeld de regionalisering van de vijf nationale sectoren - noodzakelijkerwijs moet kaderen binnen deze wet. Hiermee zijn wij het totaal oneens. Dit werd duidelijk geponeerd.

Mijnheer de Voorzitter, wij zullen dan ook over deze vijfde alinea een afzonderlijk ke stemming vragen wanneer over deze resolutie dient te worden gestemd.

In dezelfde alinea staan trouwens aangelegenheden die ik daarnet al heb tegengesproken. Ik denk aan de monetaire en economische eenheid van ons land. Ik plaats daar een vraagteken achter. Wat wordt daarmee bedoeld ? Ik denk ook aan de nationale solidariteit, zoals ik daarnet zei. Ook daar plaats ik een vraagteken achter. Wat wordt hiermee bedoeld, zelfs op het vlak van de sociale zekerheid ?

Geachte collega's, deze resolutie zou mogelijk een stap in de goede richting kunnen betekenen. Ik zeg wel degelijk "kunnen betekenen" en „een stap". In ieder geval mag het niet zijn wat te zeer door CVP en PW wordt vooropgesteld, en wat overigen ook in de hoofden van de SP-leden leeft, dat deze stap zou betekenen dat wij nog jaren lang zullen moeten wachten op een volgende stap. Dit mag niet gebeuren:

Ik zei daarnet al „zou kunnen betekenen" want ik vraag mij af of het gemeend is wat hier wordt voorgesteld, of CVP en PW en ook SP werkelijk de

wil hebben die ze nu tot uiting brengen over de regionalisering van de vijf nationale sectoren.

De heer J. Dupré : De uitdrukking „moet kaderen in" houdt geen waardeoordeel in over de wet van 1980. Wij drukken het zo uit omdat wij binnen het wettelijk kader wensen te blijven nu, laat staan dat wij morgen een andere wet goedkeuren die verder gaat.

Indien u het woord „moet" wenst te vervangen door „kan" en dit naar uw mening geen waardeoordeel vormt, ga ik akkoord met de wijziging.

De heer V. Anciaux : Ik dank u voor die tegemoetkoming, collega, maar ik doe opmerken dat de tekst luidt : „overtuigd van de noodzaak dat deze economische zelfontplooiing moet kaderen in..." De betekenis van die zin kan onvoldoende worden gewijzigd door het woord „moet" te vervangen door „kan".

De heer J. Dupré : Omdat het nu binnen het wettelijk kader niet anders kan.

De heer V. Anciaux : Wij zijn het met u eens dat er binnen de huidige wetgeving, hoe onvolmaakt en slecht ook, inderdaad kan worden opgetreden. Wij zijn het echter absoluut oneens, laat staan dat wij overtuigd zouden zijn, van de noodzaak dit te moeten doen binnen dit kader.

Collega's, ik vroeg mij af of het gemeend is wat hier wordt vooropgesteld. Ik meen redenen te hebben tot twijfel wanneer ik de verschillende unitaire reflexen en unitaire reacties naga van de jongste dagen. Ik denk aan de wellicht goed gemeende unitaire reacties van minister Claes, overigens door mij bijzonder gerespecteerd. Ik denk ook aan de unitaire reacties van minister Dhoore en van minister Eyskens, aan de unitaire reflexen die volop in de PW ontstaan. Dan vraag ik mij toch af in hoever men werkelijk achter de tekst van de resolutie staat. In hoever is de paragraaf van de resolutie gemeend waarin de centrale regering wordt verzocht een onderzoek te doen naar de regionalisering van de vijf nationale sectoren. Immers, de centrale regering, waarin langs Vlaamse zijde de CVP en

Anciaux

de PW vertegenwoordigd zijn, gaat verder met engagementen te nemen die ook voor de toekomst zeer belangrijk zullen zijn en die zwaar zullen doorwegen, in verband met het Waalse staal. Als gevolg daarvan zullen nog lange jaren de Vlaamse mensen moeten betalen voor deze zware lasten. Nogmaals, op het ogenblik dat men spreekt van regionalisering, gaat de centrale regering gewoon verder met engagementen te nemen, alof er niets is gebeurd. Zo denk ik ook aan de verbintenissen in verband met de staatswaarborgen aan de banken.

Overigens stel ik vast - en ik erken dat ik er perplex van sta - hoe op een ogenblik waarop er zoveel stemmen opgaan voor regionalisering van de vijf nationale sectoren, de centrale regering beslissingen neemt die volstrekt niet te aanvaarden zijn langs Vlaamse kant.

Reeds voor vier jaar werd plechtig beloofd dat tegenover de miljardendans van investeringsbedragen en gewone subsidiëringsbedragen, die aan het Waalse staal worden gegeven, ook trekingsrechten voor het Vlaamse staal zouden worden toebedeeld.

Sidmar, bijzonder restrictief behandeld door de Europese Commissie, kan nog mag gebruik maken van deze trekingsrechten. Vandaar dat in de Vlaamse Gemeenschapsregering het voorstel was gegroeid tot oprichting van een Vlaamse staalholding - als ik het zo mag noemen - waarin Sidmar voor 50 procent zou participeren, de Nationale Investeringsmaatschappij voor 25 procent dat deze maatschappij er nog bij betrokken wordt, bevalt mij niet erg, al kan ik het enigszins begrijpen omdat het gaat om kredieten die centraal worden toebedeeld - en de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen voor 25 procent.

Deze Vlaamse Staalholding zou dan kunnen beschikken over 85 miljard frank om toch enigszins een Vlaams vernieuwd economisch beleid te voeren, niet alleen wat rechtstreeks het staal betreft, maar indien mogelijk en ook wenselijk in de metaalverwerking en in de machinebouw, beleid dat niet beperkt blijft tot de omgeving van Sid-

mar, maar dat zich over heel het Vlaamse Gewest zou spreiden zodanig dat ook een beleid van reconversie en een nieuw Vlaams industrieel beleid in Limburg bijvoorbeeld zou kunnen worden gevoerd.

Welnu, ik stel vast dat de CVP en de PW in de centrale Regering zonder enige reactie aanvaardden dat de Gewestelijke Investeringsmaatschappij uit die staalholding wordt gegooid en dat aan die Vlaamse staalholding alleen Sidmar en de Nationale Investeringsmaatschappij kunnen participeren. Op die manier hebben de Frans-taligen in de Nationale Investeringsmaatschappij de mogelijkheid elk nieuw project in Vlaanderen te blokkeren en dit op een ogenblik dat de dames en heren van de CVP en de PW de wil uiten tot regionalisering van de vijf nationale sectoren.

Geachte collega's, u zal begrijpen dat ik bijzonder twijfel aan uw oprechte wil om daartoe over te gaan. Hoezeer deze woorden mij reeds genoeg doen, zal ik mij slechts werkelijk verheugen als u ook de daden zal stellen **(Applaus bij de W)**

Geachte collega's, wanneer ik dit alles zie gebeuren, vraag ik mij af waar wij met onze Vlaamse Gemeenschap staan. Als ik deze Vlaamse politiek tegenover de Waalse strategie stel, dan verbaast het mij niet dat wij nog veel achterstand moeten inlopen. Het wordt voor mij en voor de Volksunie meer en meer duidelijk dat de Walen volop bezig zijn hun slag thuis te halen. Gedeeltelijk is dit reeds gebeurd, doch ze zullen er ook toe komen hun slag volledig thuis te halen. Wellicht pas daarna, als de Walen hun slag volledig hebben thuisgehaald, zullen wij tot de regionalisering van de vijf nationale sectoren komen. Pas daarna zullen wij de bevoegdheid en de financiële verantwoordelijkheid krijgen over de eigen nu nationaal gebleven economische sectoren. Intussen kan Vlaanderen en de Vlaamse Gemeenschap wel dienen om aan Wallonië nog verder miljarden frank te leveren. Inmiddels verliezen wij - en ik richt mij vooral tot degenen die de mond vol hebben over economisch herstel en prioriteit voor de tewerkstelling - in Vlaanderen elk perspec-

tief op een vernieuwd industrieel beleid, dat uitzichten zou openen 'voor nieuwe tewerkstelling. Intussen verliezen wij elk perspectief en kan onze Vlaamse Gemeenschap wel de globale verarming, veroorzaakt door het ultraliberaal beleid van deze Regering, ondergaan doch zonder enig uitzicht op de toekomst. Dat is de realiteit die u nu weer in de hand hebt gewerkt door wat ik daarnet in verband met de Vlaamse staalholding heb aangeklaagd.

Ik betreur de bijzonder voorzichtige houding die aan Vlaamse kant ten aanzien van de Waalse strategie wordt aangenomen, voorzichtige houding om steeds maar de grote zorg uit te drukken over de Belgische eenheid, voorzichtige houding die erop neer komt dat men allerhande rekeningen maakt en op een apothekersschaaltje in discussie brengt, voorzichtige en kortzichtige houding waardoor enkel op zeer korte termijn wordt gezien en geen enkel verder termijnperspectief meer wordt geopend.

Ik betreur dit ten eerste en ik meen dat aan Vlaamse zijde een bijzonder slechte tactiek en politieke strategie wordt ontwikkeld waardoor men aan Vlaamse kant in de hoek wordt geduwd door de radicale hardhandige chantagepolitiek aan Waalse zijde.

Aan de heer De Batselier wens ik te zeggen dat ik het met hem eens ben dat ook de doelmatigheid in het oog moet worden gehouden. Juist omwille van de doelmatigheid pleiten wij hier reeds jaren voor dit eigen beleid en dit is hoegenaamd niet tegengesteld aan een Europese samenwerking. Overigens, als ik deze redenering van de Europese samenwerking die tegengesteld zou zijn aan een verder decentraliseringsproces zou volgen, zou ik hen die deze thesis ontwikkelen, aanraden te pleiten voor de totale afschaffing van de Belgische structuur aangezien deze structuur niet kadert in de Europese samenwerking. Maar ik deel die thesis hoegenaamd niet. Volgens ons is het noodzakelijk een grotere Europese samenwerking te bereiken. Dit proces in de richting van een supra-nationaal orgaan moet evenwel tegelijkertijd worden gevoerd met het proces naar be-

Anciaux

neden, van de federalisering. Trouwens, alle voorzichtige en kortzichtige theorieën, erin bestaande dat wij het gevaar lopen Wallonië als bijzondere handelspartner te vernietigen, zijn larie en apekool. Er ontstaan toch geen douanegrenzen ! Wie kan zeggen dat Wallonië niet verder de goede handelspartner blijft tenminste als men dat in Wallonië wil ? Thans bevinden wij ons in een unitaire structuur. Wat zien wij nu gebeuren vanuit Waalse kant ? Dat de liberale heer Damseaux maatregelen en beslissingen neemt waardoor elke handelsrelatie, voor zover het in zijn bevoegdheid zou liggen, zou worden uitgesloten. Ik ben ervan overtuigd dat die vrije markteconomie, zo heilig voor de liberalen in tegenstelling met de uitspraken van de heer Damseaux, veel beter en meer in harmonie zou kunnen worden toegepast als de Gemeenschappen hun eigen verantwoordelijkheid zouden dragen. Het is veel beter goede burens te zijn, waar de verantwoordelijkheden goed zijn vastgelegd, dan in een huishouden te moeten leven waar altijd ruzie wordt gemaakt en waar de ontwikkeling van elkeen wordt belemmerd.

Dames en heren, volgens mij is het kortzichtig en enggeestig steeds opnieuw te spreken over de zo noodzakelijke solidariteit en dit om verschillende redenen. Het is zo dat de solidariteit altijd maar in één richting speelt. Ik herinner de dames en heren Senatoren aan een bepaalde stemming in de Senaat waar er sprake was steun te vragen voor de arbeiders van Cockerill-Yards in Hoboken en waar de Waalse socialisten geweigerd hebben deze motie te steunen. Het ging hier slechts om het stellen van een gebaar van solidariteit. Wat zou er ons dan te wachten staan wanneer geld zou worden gevraagd ? Ik stel die solidariteit dus bijzonder in vraag.

Dames en heren, wij zijn bereid een gebaar van solidariteit te stellen ten aanzien van Wallonië want wij hebben er geen baat bij dat Wallonië een woestijn wordt. Wij zouden ingeval van een eigen financiële en economische verantwoordelijkheid bereid zijn om aan solidariteitsbetuiging te doen maar dan vanuit een welbegrepen ei-

genbelang, goed bekeken in omvang en tijd wat de doeleinden betreft, terwijl het nu automatisch gebeurt ten nadele van onze eigen ontwikkeling en zonder dat het voor Wallonië enig uitzicht biedt.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, dit zijn de standpunten van de Volksunie in verband met deze cruciale kwestie en de stap die hier zou kunnen worden gezet in de richting van een eigen grotere onafhankelijkheid om een eigen beleid te kunnen voeren.

Ik heb willen onderstrepen dat wij deze resolutie uiteraard niet zullen bestrijden, maar dat wij, indien ze blijft zoals ze nu is, evenmin onmogelijk kunnen goedkeuren. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : De heer Delahaye heeft het woord.

De heer T. Delahaye (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, in verband met dit voorstel van resolutie, wens ik de stelling van mijn partij RAD-UDRT als volgt toe te lichten.

De regionalisering van de economische sectoren heeft uiteraard slechts betrekking op de overheidstussenkomst in deze sectoren. Wij zijn tegen deze overheidstussenkomst behoudens om bedrog of misbruiken te voorkomen. Wij zijn zelfs radicaal gekant tegen iedere staats- of overheidsinmenging op micro-economisch vlak. De subsidiëring, zoals ze wordt toegepast, komt er op neer ten dode opgeschreven bedrijven kunstmatig in leven te houden dank zij financiële middelen die onttrokken worden aan gezonde bedrijven, die op hun beurt omwille van deze inlevering in gevaar worden gebracht en eveneens zullen moeten worden gesubsidieerd.

Voorts leidt overheidstussenkomst tot een bureaucratische verlamming van de ondernemingen, tot concurrentie- en marktvervalsing, tot politisering van het economisch leven, met alle willekeur daaraan verbonden.

De economische problemen van de staalnijverheid, koolmijnen, textielnijverheid en andere, kunnen enkel worden opgelost dank zij een aanwij-

zing van het economisch beleid. Men dient te streven naar een geleidelijke afschaffing van overheidssteun in de economie. Dat is de enige manier om onder impuls van de eigen dynamica, bevrijd van de verstikkende staatsinmenging de heropbloei van de economie te verzekeren. Gebeurt dit dan heeft de regionalisering van de economische sectoren geen enkele noemenswaardige betekenis meer. Wellicht zullen door dit beleid moeilijke sociale problemen rijzen waarvoor wij ten volle begrip opbrengen, doch ze moeten op het sociale vlak en met sociale maatregelen worden opgevangen met dien verstande dat de economische heropbloei zeer vlug een gedeelte van die sociale moeilijkheden zal helpen oplossen. Deze aanpak is gezond verstand. Men krijgt echter de indruk dat men in dit land geen gezond verstand meer heeft. Economische moeilijkheden denkt men op te lossen dank zij institutionele hervormingen en sociale moeilijkheden aan de hand van een zuiver economisch beleid. Dit heeft geen zin en getuigt, ofvaneengebrekaanmoedofvande wil economische moeilijkheden te gebruiken als voorwendsel voor een ander opzet.

Dit is een eerste reden waarom wij deze resolutie niet kunnen aankleven.

Een tweede reden van verzet ligt hierin, dat deze verkeerde aanpak, met name de institutionalisering van de economische problemen, neveneffecten heeft die, zonder het economisch probleem op te lossen, de vrijheid en de democratie zelf in gevaar kunnen brengen.

Hoewel de voorgestelde resolutie melding maakt van de overtuiging dat niet aan de monetaire en economische eenheid van het land, noch aan de nationale solidariteit onder meer op het vlak van de sociale zekerheid mag worden geraakt, is het nochtans voorspelbaar dat deze factoren vroeg of laat zullen ter sprake komen. Immers, de financiering van deze sectoren zoals die door de overheid wordt opgevat, zal onvermijdelijk leiden – en de heer Anciaux heeft het hier zopas nog bevestigd – tot een eigen kredietpolitiek, een eigen fiscale politiek en uiteindelijk, naarmate de verschillen tussen de Gewesten groter wor-

Delahaye

den, tot een eigen monetaire politiek. Daarmee zou, dames en heren, het separatisme van het land voltrokken zijn. Alle andere argumenten van internationale, nationale of economische aard terzijde gelaten, moet men goed beseffen, vóór het te laat is, dat dit separatisme aan de dominante partij of strekking, zowel in noord als in zuid, een absolute macht zal geven, wat misschien wel het beoogde doel is.

— *Mevrouw G. Devos, Eerste Onder-Voorzitter, treedt als Voorzitter op.*

Weze het de heerszuchtige CVP in Vlaanderen of het regionaal socialisme in Wallonië, men zal komen te staan voor een vorm van imperialisme waarbij de democratie gevaar loopt te bezwijken.

Voor dat risico wil RAD-UDRT plechtig waarschuwen. De regionalisering, zoals zij nu wordt uitgedacht, is een gevaar voor de vrijheid van iedere burger omdat zij gegrond is op de subnationalisme, antagonisme en machtswellust, overeenkomstig trouwens de leuze : verdeel om te heersen.

Daartegenover stelt mijn partij andere oplossingen voor, met name het provinciale federalisme dat de centralisatie op regionaal niveau verijdelt, de burger dichter bij het beleid brengt en uiteindelijk een waarborg biedt voor de vrijheid van ieder individu, elke Gemeenschap of deel van een Gemeenschap, zonder nog te gewagen van de beperkte financiële kosten van zulke structuur.

De huidige resolutie kan bijgevolg de goedkeuring van RAD-UDRT niet meedragen, én omdat zij een verkeerde aanpak is van het economische probleem dat zij wil oplossen, en omdat de aangevoerde richting in de kiem een zeer groot gevaar inhoudt voor de vrijheid van onze burgers.

De Voorzitter : De heer Desaeyere heeft het woord.

De heer W. Desaeyere (op de tribune) Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, de vrees is groot dat in dit debat de cruciale kwestie in feite onvoldoende wordt belicht.

Het moet toch voor iedereen duidelijk zijn dat deze cruciale kwestie het probleem vormt van de inkomsten, met name de manier waarop deze federalisering van de nationale sectoren zal worden gefinancierd.

In dit verband zou ik mij ten sterkste willen afzetten tegen de visie zoals deze nog vorige zondag op de televisie door de voorzitter van de liberale partij werd uiteengezet, waarbij het zou volstaan om de behoeften van de twee regio's wat betreft deze nationale sectoren te ramen, te weten 21,6 miljard frank voor Vlaanderen per jaar gedurende de volgende 15 jaar en anderzijds 17,2 miljard frank voor Wallonië en dat het dan zou volstaan om deze bedragen uit de nationale begroting te heffen en naar de regionale begrotingen over te hevelen.

Dit leidt immers regelrecht tot het consumptiefederalisme waartegen de Volksunie zich reeds zo lang verzet. Men gaat daar immers uit van de uitgaven en van de behoeften van de verschillende regio's. Het is duidelijk dat indien men de wet wil respecteren, men integendeel moet uitgaan van de inkomens en dat dus als voorafgaandelijk ke voorwaarde voor de federalisering van deze nationale sectoren, het fiscaal federalisme moet worden doorgevoerd. Het federaliseren van de nationale sectoren zonder een voor Vlaanderen meer rechtvaardige verregeling wat betreft de inkomens, is gewoon hypocriet. Dit debat geeft mij dan ook heel sterk de indruk dat het hier in feite gaat om een hypocriet debat, dat men deze fundamentele feiten niet wil onder ogen zien. De voorgestelde verdeling die, indien de plannen van de regering doorgang vinden voor de volgende 15 jaar geven dus een verdeling van 21,6 miljard frank voor Vlaanderen en 17,2 miljard frank voor Wallonië. Dit betekent dat Vlaanderen slechts 55,67 procent ontvangt daar waar, wat bijvoorbeeld de localiseerbare belasting betreft, 65,06 procent uit Vlaanderen komt. Bij de personenbelasting is dit zelfs 65,14 procent.

Het liberale voorstel betekent dus dat Vlaanderen voor 9,39 procent wordt benadeeld, wat in feit nog slechter is dan de bestaande dotatie-verdeelsleutels.

De visie van de Volksunie is duidelijk. Volgens de Volksunie moet inderdaad worden uitgegaan van de meest behoeftige regio's, maar het aandeel van de andere regio moet worden bepaald op basis van de eigen belastingsopbrengsten. Indien Wallonië dus 17,2 miljard frank nodig heeft, dan mag het Vlaamse deel niet berekend worden door de vermenigvuldiging met 126 procent, met name de verhouding 2 1,6 miljard frank op 17,2 miljard frank. Integendeel, het Vlaamse aandeel vergt het vermenigvuldigen met de verhouding van 186 procent, een aandeel dat 60 procent hoger ligt, met name de verhouding tussen de belastingaandelen 65,06 procent en 34,94 procent. Als er jaarlijks 17,2 miljard frank naar Wallonië gaan dan heeft Vlaanderen niet recht op 21,6 miljard frank, maar op 32 miljard frank. Men wil ons dus in feite via het consumptiefederalisme 10,4 miljard frank onttelen.

Het moet mij van het hart dat naast dit gebrek aan reële fiscale verantwoordelijkheid, aan onvoldoende aandacht voor dit centrale probleem in de resolutie, talrijke sprekers in dit debat opnieuw zijn komen aandragen met de klassieke unitaristische reserves ten opzichte van deze resolutie. Met een ijver, een betere zaak waardig, hebben verschillende vertegenwoordigers van de andere partijen zowel van de liberale partij als van de socialistische partij, opnieuw de traditionele unitaire argumenten van stapel gehaald om hun reserves ten opzichte van de federalisatie uit te spreken.

Ik wil in het kort op een drietal van deze reserves ingaan omdat zij zo absurd zijn. Deze reserves hebben betrekking op drie domeinen : het economische, het sociale en het monetaire. Opnieuw heb ik het argument horen vermelden dat de economische bindingen tussen de regio's zo sterk zijn dat met alle geweld het gevaar moet worden vermeden van deze economische eenheid te doorbreken. Hoe dikwijls moet het nog herhaald worden dat deze mythe van de economische bindingen inderdaad niet meer is dan een flauw verhaaltje ? Wanneer men de in- en outputcijfers nakijkt dan zet Vlaanderen 94 procent van zijn leveringen af ofwel in Vlaanderen zelf ofwel in het buitenland. Wij zijn met

Desaeyere

andere woorden slechts voor 6 procent van onze afzet economisch afhankelijk van Wallonië. Ik weet dat in mijn eigen streek, in Limburg, de aandacht voor deze interregionale bindingen veel sterker is met betrekking tot de steenkoolproblematiek. Wij mogen ons echter niet ontveinzen dat voor de globale Vlaamse economie de totale binding slechts 6 procent bedraagt en dat het onzinnig is voor dergelijk onbeduidend percentage te weigeren een consequente houding aan te nemen.

Ten tweede, telkens opnieuw wordt het argument van de sociale solidariteit aangehaald. Ik wil daarop twee dingen antwoorden. Ten eerste, verschillende economische auteurs hebben aangetoond dat de sociale solidariteit veel beter speelt indien de eigen fiskale verantwoordelijkheid speelt, met andere woorden indien de mensen weten waarvoor ze betalen. Ten tweede, vind ik dat in ieder geval deze solidariteit op dezelfde manier moet spelen tussen de sociale klassen als tussen de regio's. Ik vind het ook onverantwoord dat de socialistische partij die naar ik meen toch altijd voor een inkomensherverdeling is, op regionaal vlak strengere eisen stelt dan op het vlak van de inkomensherverdeling tussen de sociale klassen. Wanneer wij het inkomensverschil van Vlaanderen en Wallonië nagaan, constateren wij slechts een verschil van 15 procent. Wanneer wij nagaan hoe in de fiscale wetgeving mensen worden behandeld waarvan het inkomen 15 procent onder het gemiddelde ligt, dan stellen wij een zekere vorm van solidariteit vast, maar zij bedraagt slechts 0'15 procent. Dat is de transfert die uit hoofde van de solidariteit zou kunnen worden toegelaten en waar de Volksunie in principe niets tegen heeft.

Dat deze solidariteit zover zou gaan, - 5 tot 10 procent van ons inkomen zou getransfereerd worden - is totaal onaanvaardbaar en stemt niet overeen met de sociale reflex, die verder in ons systeem tot uiting komt.

Ten derde : het monetaire argument. Volgens de Volksunie speelt dit monetaire argument juist in de tegen-

overgestelde richting.

Het is niet zó dat men moet vrezen dat, bij een verdergaande federalisering, onze monetaire situatie in gevaar wordt gebracht. Neen ; het is juist op dit ogenblik dat, door gebrek aan eigen verantwoordelijkheid van de regio's, aan consumptiefederalisme wordt gedaan dat stelselmatig de delcits worden aangezwengeld en onze munt in waarde daalt. Iedereen gaat ermee akkoord dat de devaluatie niet nodig zou zijn geweest zonder deze Waalse deficits.

Hoe durft men stellen dat een verdergaan in de federaliserende richting - het leggen van verantwoordelijkheid daar waar zij thuishoort - onze monetaire situatie zou verslechteren. Integendeel. Alle cijfers wijzen erop dat dit de enige manier is om uit de crisis te geraken. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, als „Groenen” en ecologen hebben wij reeds blijk gegeven van onze aarzeling ten overstaan van deze resolutie.

Wij zijn de mening toegedaan dat in dit ontwerp van resolutie een aantal niet erg progressieve, niet erg sociale elementen zitten. Wij vinden het zelfs een tikje asociaal en wij vrezen dat er ook iets ondemocratisch en vooral niet erg federalistisch inzit.

In zover wij de economische stelsels van de bestaande federaties in de wereld kunnen bestuderen, is het wel het allerlaatste dat men sectoren als deze bedoeld in de resolutie gaat separeren of splitsen.

Ik wil enkel herinneren aan het feit dat het Europees integratieproces op gang is gebracht als reactie tegen de verdeeldheid die in Europa bestond. Deze integratie is op gang gebracht door het samensmelten van Kolen en Staal in de Europese Gemeenschap.

De heer V. Anciaux : Daar hebben wij niets tegen. Dat willen wij juist ontwikkelen.

De heer W. Kuijpers : Dat zal ons alle voordeel bieden.

— **De heer J. Pede, Voorzitter, treedt op-**

nieuw als Voorzitter op.

De heer L. Dierickx : Intussen, mijnheer Anciaux, moeten wij ons niet erg troosten met de vooruitgang die gemaakt wordt in het kader van de Europese Gemeenschap. Wij weten heel goed dat de Europese integratie er op dit ogenblik bijzonder slecht voorstaat. Daarom, nu splitsen en daarna naar het Europese niveau overhevelen, is misschien een beetje te optimistisch.

Daarom geloven wij, „Groenen”, als geweldloze mensen, dat wij gerust aarzelend mogen staan tegenover deze politiek, die opportunistisch overkomt en zeker niet al te veel blijk geeft van federalistische medemenselijkheid.

De Voorzitter : De heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik houd er in de eerste plaats aan hulde te brengen aan de verslaggever, de heer Ansoms. Zoals vele anderen is hij in deze vergadering een nieuwkomer. Hij heeft deze eerste gelegenheid aangegrepen om zijn sporen als verslaggever te verdienen. Hij is erin geslaagd een goed en nauwkeurig verslag op te stellen over de werkzaamheden van de commissie. Ik wens hem daarvoor te feliciteren,

Het voorstel van resolutie door de heer Dupré ingediend, waarbij een onderzoek wordt geopend naar de regionalisering van de nationale sectoren, biedt aan deze Raad de mogelijkheid om in zijn nog pril bestaan een bladzijde te schrijven van zijn visie op de economische toekomst van Vlaanderen.

Ik beklemtoon dit omdat wij van hieruit, om minder dan één reden, een uitgangspunt moeten stellen voor het economisch beleid dat wij in Vlaanderen wensen te voeren. Hierbij zijn mijns inziens twee elementen essentieel : enerzijds de zin voor verantwoordelijkheid en anderzijds het beginsel van de solidariteit.

Tijdens de werkzaamheden van de commissie heb ik erop gewezen dat, voor de Vlaamse Executieve, een on-

Geens

derzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren moet starten met het opmaken van een nauwkeurige inventaris van de verbintenissen die de Staat in de betrokken sectoren heeft aangegaan. Dit werd door de Vlaamse Executieve in haar vergadering van deze morgen als dusdanig verder gedefinieerd en ik citeer de tekst: „Onverwijld in opdracht van de nationale regering dient door een autonome ploeg van experts, hetzij inspecteurs van financiën, hetzij de studiedienst van de Nationale Bank, een klare en duidelijke inventaris te worden opgesteld met vermelding per sector, per regio en per soort van verbintenis, namelijk de voordelen van de expansiewetgeving, prototype, kapitaalverschaffing, staatswaarborg, confortbrieven en dergelijke, dus per soort van verbintenis, van de thans lopende en voor de toekomst reeds toegezegde verbintenissen van de Staat. Deze inventaris die de budgettaire weerslag of de risico's duidelijk moet stellen dient uiteraard te worden opgesteld in samenwerking met de betrokken administraties.”

Deze inventaris is nodig omdat de economische crisis en de moeilijke toestand van de overheidsfinanciën in deze nationale sectoren aanleiding hebben gegeven tot een veelheid van financieringsvormen. Inzonderheid is dit waar voor de staalnijverheid waar niemand op dit ogenblik juist kan zeggen welk de aard en de omvang van de verbintenissen is. Wij weten allen dat ons begrotingsrecht, meer bepaald de wetten op de rijkscomptabiliteit, niet zijn afgestemd op de gebruikte vormen van de crisisfinanciering. Wij staan er bovendien op dat er zo snel mogelijk duidelijkheid en doorzichtigheid worden gebracht.

Het onderzoek dat in het voorstel van de heer Dupré wordt gevraagd, zou onvolledig zijn indien het voorbijging aan de hefbomen van het expansiebeleid in de diverse sectoren van de economie.

Het spijt mij dat dit hier in het debat niet sterker werd benadrukt door de verschillende sprekers. Ik wil dan ook tekstueel aanduiden wat de Vlaamse Executieve daaronder verstaat.

Regionalisering van de nationale sectoren impliceert dat het hele industriële beleid door de Gewesten wordt gevoerd. Dat betekent derhalve automatisch de regionalisering van alle instrumenten van het industrieel beleid en van het toegepast wetenschappelijk onderzoek dat daarop betrekking heeft. Dit is gewoon de toepassing van de wet van 8 augustus 1980. Men zegt duidelijk dat het toegepast wetenschappelijk onderzoek de materies volgt. Daarom, zegt de Vlaamse Executieve, dient gelijktijdig een andere groep van experts en dit in opdracht van de Vlaamse Executieve, het volgende te doen. De inventaris is de zaak van de nationale regering. Wij zijn trouwens niet in staat deze op te stellen omdat we niet alle gegevens hebben. Er dient wel verstaan dat eens deze inventaris opgesteld wij daarvan kennis zullen krijgen, maar inmiddels moeten we ons eigen werk doen. Dat bestaat in het volgende. Ten eerste, dat al de begrotingsposten van de nationale begroting die rechtstreeks of onrechtstreeks te maken hebben met het industrieel beleid en het toegepast wetenschappelijk onderzoek kritisch zouden worden doorgelicht. Hierbij zouden dan de in dit verband over te hevelen begrotingsposten worden aangeduid. Hier wordt onder meer verwezen naar de kredieten van het Fonds voor economische expansie en regionale reconversie, het Nationaal Solidariteitsfonds, de prototypes, de IWONL-kredieten, het Fonds voor industriële vernieuwing, de Nationale R en D-programma's in de economische sectoren.

Recente initiatieven van de nationale regering, zoals het koninklijk besluit van 2 februari 1982 betreffende de uitvoering van acties en programma's voor technologische vernieuwing, worden als strijdig beschouwd met de nu reeds bestaande gewestelijke bevoegdheden inzake industrieel beleid in de geregionaliseerde sectoren.

Deze werkgroep moet ook een onderzoek wijden op legistiek vlak aan de eventuele implicaties van deze regionalisering op de wet van 8 augustus 1980.

Ten tweede, de bevoegdheid om een eigen juridisch instrumentarium ter ondersteuning van het industrie- en

expansiebeleid op te zetten op basis van de theorie van „implied powers”.

Ten derde, de weerslag op het naar buiten treden van de Executieve als gesprekspartner met de EEG, de OESO enzovoort... Een andere opdracht bestaat erin financieringsmodellen uit te werken voor deze overdracht van sectoren en begrotingsposten en het stellen ervan onder eigen financiële verantwoordelijkheid. Dit is dus concreetiseerd vanuit de Vlaamse Executieve. De draagwijdte van het onderzoek slaat dus niet alleen op de inventaris maar anderzijds vooral op het aflijnen van de mogelijkheden van industriële reconversie en expansiebeleid door de Vlaamse uitvoerende macht.

Ik wil u ook zeggen dat wij kennis hebben genomen van de tekst van de resolutie zoals hij door de commissie is goedgekeurd en dat de Vlaamse Executieve daar volledig achter staat, niet alleen wat de aanzet ervan betreft maar ook wat het fundamenteel eindpunt betreft, namelijk de regionalisering van deze sectoren. Ik geloof dat het belangrijk is dit even tijdens dit debat aan te stippen.

Mijnheer de Voorzitter, er is een amendement ingediend door leden van deze vergadering waarbij werd voorgesteld de kredietinstellingen te splitsen.

U zal van mij verwachten dat ik ter zake enige toelichting geef.

Ik moet u eraan herinneren dat de Vlaamse Executieve achter de tekst staat zoals hij door de commissie werd aanvaard; dat in de commissie zelf dit amendement aanleiding heeft gegeven tot een langdurige bespreking ten gevolge waarvan het amendement werd verworpen met 10 stemmen tegen 1.

Ik heb in de commissie ook aangevoerd - en ik zou ook dat even willen herhalen - dat deze tekst strijdig is met het geheel van de resolutie aangezien zeer duidelijk wordt gezegd dat dit gebeurt binnen het kader van de huidige wet. Dit impliceert dat de regionalisering van de nationale sectoren bij koninklijk besluit kan worden doorgevoerd terwijl een wijziging in

Geens

het kredietsysteem vanzelfsprekend niet bij koninklijk besluit kan worden verwezenlijkt. Ook werd, ingevolge amendementen, door de commissie eenparig aanvaard dat dit gebeurt binnen de monetaire en economische eenheid van het land.

Deze resolutie is te beschouwen in haar juiste context, met name hit et nunc de wetgeving. In dat kader moet men zich beperken tot wat is aangegeven in de nieuwe vorm van de resolutie zelf.

Trouwens, wanneer men daarvan niet uitgaat betekent dit dat men een nieuwe negotiatie wil over de wet van 8 augustus 1980, wat meteen impliceert dat het geheel van wat hier wordt nagestreefd niet realiseerbaar is.

Ik zou hier toch duidelijk willen onderstrepen dat, wanneer men binnen het kader van de huidige wetgeving blijft, de mogelijkheid bestaat om snel vooruit te gaan. De andere weg brengt een nieuwe negotiatie over de basiswet van de staatshervorming mee. Dan moet men rekening houden met een speciale meerderheid en al wat daarmee gepaard gaat.

Wanneer men spreekt over de financiële instellingen - het gaat hier uitsluitend over de openbare kredietinstellingen - dan wil dit zeggen dat wij op die manier ten onrechte het debat zouden toespitsen op de openbare kredietinstellingen. Iedereen weet dat een politiek op het stuk van de ondersteuning van de economie niet uitsluitend langs deze kanalen gaat. Er zijn andere mogelijkheden van kredietverschaffing. Er zijn mogelijkheden van eigen kapitaalverhoging, van kredietverschaffing langs de openbare sector, langs de privé-sector, langs internationale organismen. Bijgevolg lopen wij het risico het debat te verenigen tot één enkel element.

Ik wil eraan toevoegen dat, gesteld dat de regionalisering van de sectoren doorgaat, de openbare kredietinstellingen krachtens een interne organisatie, ongetwijfeld aan de kredietbehoefte kunnen beantwoorden die in deze sectoren zouden naar voren komen.

Ik besluit met te zeggen dat de Raad er wijs zou aan doen de commissie te volgen door de tekst zoals hij werd opgesteld eenparig te aanvaarden. Op die manier zullen wij blijk geven van maturiteit in het aanpakken van zaken.

De heer V. Anciaux : U moet niet spreken over maturiteit.

Minister G. Geens : Wij zijn altijd zo fier op het gezond verstand en het pragmatisme dat bij ons leeft.

Ik ben voorstander - en dit geldt voor het grootste gedeelte van deze Vergadering - om, uitgaande van het huidige wettelijk kader, deze belangrijke stap te zetten in de zekerheid dat wij op die manier iets bereiken. Wanneer men andere zaken wil vooropstellen die hiermee niets te maken hebben, dan moet men deze tekst niet aanvaarden.

Ik wil niet drukken op de beslissing van deze Raad. Ik heb alleen gezegd dat hij er goed zou aan doen en blijk zou geven van grote wijsheid indien hij de tekst van de commissie als dusdanig zou aanvaarden.

Ik heb ook gezegd dat de Vlaamse Executieve zowel met het einddoel van deze resolutie als met de procedure unaniem akkoord gaat. Wij hebben trouwens reeds maatregelen genomen om dit onderzoek binnen de kortst mogelijke tijd en op een ernstige en efficiënte wijze tot een goed einde te brengen. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : Zijn er nog opmerkingen ?

De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno : Mijnheer de Voorzitter, mag ik aan de verslaggever uitleg vragen over een contradictie die een aandachtig lezer tussen het vijfde en het zesde lid van de resolutie moet vaststellen.

In het vijfde lid staat : „... wat impliceert dat niet geraakt wordt aan de monetaire en economische eenheid van ons land”.

In het zesde lid wordt echter gesproken over de economische zelfstandig-

heid van de twee volksgemeenschappen die blijvend moet worden gewaarborgd.

Het komt ons voor dat de twee volksgemeenschappen niet tegelijkertijd economisch zelfstandig kunnen zijn en de nationale economische eenheid wordt behouden.

Mijnheer de Voorzitter, wellicht heeft men willen inspelen op de tekst van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, maar daarin staat : „onverminderd de regelen voorgeschreven in het kader van de nationale munt- en kredietpolitiek”, maar er wordt geen voorbehoud gemaakt voor de economische politiek.

Mijn vraag is of in het vijfde lid het woordje „economie” niet teveel staat en men, om contradictie te vermijden, niet beter zou zeggen : „aan de monetaire eenheid van ons land”.

De Voorzitter : De heer Dupré heeft het woord.

De heer J. Dupré : Mijnheer de Voorzitter, deze schijnbare contradictie is teweeggebracht door het feit dat het eerste lid, waarover de heer De Seranno spreekt, er nadien is bijgekomen en dat dit toevallig ook over „eenheid” spreekt.

Oorspronkelijk stond in het eerste lid „unie”. In het tweede lid waarvan hij spreekt heeft men het over „economische zelfstandigheid van de twee volksgemeenschappen”. Dit moet verstaan worden als zelfontplooiing, zoals ook in de twee vorige paragrafen werd gebruikt.

De Voorzitter : Zijn er nog opmerkingen ? **(Neen)**

De bespreking is gesloten.

Wij houden straks de hoofdelijke stemming over dit voorstel van resolutie.

PROCEDURE

De Voorzitter : Dames en heren, voor

Voorzitter

de goede gang van zaken wens ik er uw aandacht op te vestigen dat twee van de zes onderwerpen waarover wij moeten stemmen, gewestelijke aangelegenheden betreffen zoals bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet, waarvoor een aantal leden niet stemgerechtigd zijn krachtens artikel 50 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 4 van ons reglement.

Ten einde mogelijke verwarring te voorkomen, stel ik derhalve voor eerst de vier onderwerpen in stemming te brengen waarover alle leden mogen stemmen en vervolgens de stemmen te houden waaraan bepaalde leden niet mogen deelnemen. Op het geschikte moment zou ik dan de namen van de betrokken leden in herinnering brengen.

Is de Raad het daarmee eens ?

De heer V. Anciaux : Hoegenaamd niet, mijnheer de Voorzitter !

De heer H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord bij *ordemotie*, want ik begin dat spelletje stilaan beu te worden.

Ik ben evengoed als mijn collega's uit het Brusselse mede verkozen door de kiezers van Halle-Vilvoorde. Voor wat mij persoonlijk betreft zal ik in de toekomst medestemmen en u, mijnheer de Voorzitter, doet ermee wat u wil.

De Voorzitter : Mijnheer Weckx, ik kan u daar alleen maar op antwoorden dat ik de procedure, die door de wet is voorzien, toepas. Ik stel echter voor dat wij deze aangelegenheid tijdens de eerstvolgende vergadering van het Bureau zouden bespreken.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord.

De Voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de houding van Hugo Weckx bewijst dat de Vlaamse Brusselaars inderdaad in

heel wat opzichten bijzonder solidair kunnen zijn.

Ik heb menigmaal herhaald dat dit totaal onzinnig is zeker als wij constateren dat men in de Franse Gemeenschapsraad niet alleen laat stemmen maar ook voorstellen van decreet laat indienen door een lid dat niet verkozen is in de omschrijving waarover de Franse Gemeenschapsraad bevoegd is. Dit duidt wel op een verschil van houding tussen de Vlamingen en de Franstaligen.

Ik vraag mij af wat er ons zou verhinderen of wie zou kunnen optreden wanneer de Vlaamse Raad unaniem zou beslissen die vijf leden te laten meestemmen over gewestelijke aangelegenheden.

Wie zal de Vlaamse Raad dat beletten ?

De Voorzitter : De heer Van Elewycx heeft het woord.

De heer J. Van Elewycx : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag mij af wat u op de eerstvolgende vergadering van het Bureau van de Vlaamse Raad ter sprake wil brengen. We staan hier voor de toepassing van een wettelijke bepaling, die velen van ons hebben goedgekeurd. Ik zie niet in op welke wijze het Bureau van de Vlaamse Raad de wet zou kunnen veranderen. (*Protest bij de VU*)

De Voorzitter : Wij zullen trachten naar een technische oplossing dien-aangaande te zoeken.

Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1982
- 12 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Hoofdel-ke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoof-

delijke stemming over het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1982.

De heer Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting, heeft het woord.

Minister H. Schiltz (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier twee kleine opmerkingen maken. Ik excuseer mij, hoffelijkheidshalve, bij deze Raad voor mijn afwezigheid, wanneer dit ontwerp van decreet gisteren werd besproken, ingevolge een communicatiestoornis tussen de griffie van de Vlaamse Raad en mijn kabinet. Men had mij gezegd dat dit ontwerp³ namiddags zou worden behandeld maar tot mijn verrassing had de bespreking in de voormiddag plaats.

Met mijn dank aan de verslaggever, die op voortreffelijke wijze de bespreking in de commissie heeft samengevat wil ik, om misverstanden in de toekomst te vermijden wat betreft het voorlopig karakter van de voorstelingswijze van deze ontwerpen van decreet, verwijzen naar de tekst zoals hij in de beleidsverklaring voorkomt en die ik ook in de commissie heb geciteerd. Namelijk, dat de Vlaamse Executieve de Vlaamse Raad uitnodigt gebruik te maken van de bij de wet geboden mogelijkheid om alle aan de Vlaamse Gemeenschap toekomende financiële middelen te hergroeperen in één middelenbegroting en dat wat de uitgaven betreft, zal worden gestreefd naar eenzelfde werkwijze. Ik heb in de commissie wel gezegd dat er problemen waren wat de formulering betreft. Ik heb echter niet gezegd dat er argumenten zijn die voor aparte begrotingen pleiten. Ik heb gewezen op het probleem van de juridische formulering. Ik heb niet naar argumenten ten gronde verwezen.

Mijnheer de Voorzitter, het was mijn bedoeling de collega's deze juiste nuancering ter kennis te brengen. (*Applaus bij de VU*)

De Voorzitter : De heer Van Elewycx

Voorzitter

heeft het woord voor een stemverklaring.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, de socialistische fractie betreurt dat wij verplicht worden opnieuw te stemmen over voorlopige twaalfden.

Dat betekent dat opnieuw een half jaar zal verlopen vooraleer de Vlaamse Raad de middelenbegroting en de eigen begrotingen zal kunnen bespreken.

Onze fractie heeft er nochtans begrip voor dat de Executieve geen middelenbegroting kan indienen zonder dat de Rijksmiddelenbegroting bekend is.

Hoe dan ook, wij willen duidelijk maken dat wij in geen geval zullen aanvaarden dat bijvoorbeeld de laatste week van de maand juni de middelenbegroting van de Executieve op een drafje zal moeten worden behandeld en worden goedgekeurd.

Wij zullen niettemin deze voorlopige twaalfden goedkeuren.

De Voorzitter : De heer Maes heeft het woord voor een stemverklaring.

De heer R. Maes (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik wou namens mijn fractie de volgende stemverklaring afleggen. In de eerste plaats betreuren wij met de Volksuniefractie dat, wanneer bleek dat de afhandeling van de agenda tijdens de vergadering van gistermorgen vlugger opschoot dan voorzien en men derhalve ook het ontwerp van decreet inzake de toekenning van voorlopige twaalfden zou kunnen behandelen, men wel het nodige heeft gedaan om de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, die zich bij toeval in huis bevond, vlug naar hier te roepen, maar men het niet nodig vond ook de Minister van financiën en begroting te verwittigen, opdat deze ook bij de bespreking zou kunnen aanwezig geweest zijn.

Wij betreuren dit des te meer in het licht van de, zoals iedereen wel bekend, nog aanhangig zijnde betwisting inzake de verdeling van de bevoegdheden tussen deze beide bewindslieden.

Voor het overige zijn wij niet gelukkig met het feit dat het systeem van toekenning van voorlopige twaalfden – en dan nog voor een periode van zes maanden – ook hier al ingang schijnt gevonden te hebben.

Wij nemen dus blijkbaar de slechte gewoonte over die op nationaal vlak al lang de regel schijnt te zijn.

Natuurlijk is er een uitleg en zijn er verzachtende omstandigheden. Dit is dan ook de reden waarom wij niet tegen de toekenning van deze voorlopige twaalfden zullen stemmen.

Wij weten dat inzake de inkomsten 1982 nog bepaalde gegevens ontbraken. Wij weten ook dat het Overlegcomité Centrale Regering/Executieven gedurende geruime tijd niet samenkwam onder meer wegens de moeilijkheden aan Waalse kant, enzovoort.

Wij weten anderzijds dat de werking van onze eigen Vlaamse instellingen moet verzekerd blijven en tenminste al een aantal investeringen, waartoe door de huidige Executieve werd besloten, moeten kunnen worden gerealiseerd.

Wanneer wij ons dan toch bij de stemming zullen onthouden moet dit vooral gezien worden als een protest van onze fractie omdat de regeling van de bevoegdheden van de Minister van financiën zowel inzake de Gemeenschaps- als de Gewestbegroting, nog de normale oplossing niet heeft gekregen. (**Applaus bij de W**)

De Voorzitter : Mijnheer Maes, ik doe u opmerken dat Minister Geens zelf gevraagd had hem op de hoogte te brengen wanneer deze aangelegenheid werd besproken. Hij was aanwezig. Wij gaan over tot de stemming.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :
135 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
109 leden hebben ja geantwoord ;
1 lid heeft neen geantwoord ;
25 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Blancaert IS.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Clercq C.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Winter A.
De Wulf R.
Dhoore L.
Diegenant A.
Dierickx L.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Geyselings F.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.

bonitter

thaye H.
tridon A.
Lvens A.
nssens J.
atthys P.
oors C.
:yts-Uyttbroeck A.M.
ivier M.
nneels-Van Baelen M.
ns L.
de J.
9 F.
maK.
.maekers J.
tbens H.
ltten M.
hiltz H.
euws W.
:eckx J.
let M. (Mevr.)
ritt C. (Mevr.)
rockeels G.
:verlynck A.
:yaert R.
ykerbuyk H.
raelen F.
elman W.
nt P.
mmerman G.
berghien-Vandenbussche M.
n Belle I.
n Daele M.
n den Brande L.
n den Broeck O.
ndenhove M.
n den Poel-Welkenhuysen M.
nderborght F.
nderheyden V.
ndermarliere J.
n Der Niepen P.
ndersmissen E.
n Elewyck J.
agronsveld F.
ikeirsbilck E.
l Nevel A.
mieuwenhuyze R.
l Puymbroeck M.
l Rompaey H.
l Rompaey R.
.berckmoes F.
shaegen G.
meiren F.
ckx H.
lems G.
lockx F.
ldels R.
ninckx J.

NEEN heeft geantwoord :
Delahaye T.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Anciaux V.
Baert F.
Belmans J.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
Declercq R.
Desaeyere W.
Dillen K.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Vansteenkiste F.
Vervaeet D.

De leden die zich hebben onthouden,
worden verzocht de reden voor hun
onthouding kenbaar te maken.

De heer V. Anciaux : Wij hebben ons
onthouden om de redenen die de heer
Maes heeft uiteengezet.

**ONTWERP VAN DECREET houdende
eindregeling van de begroting van de
Culturele Zaken van de Nederlandse
Cultuurgemeenschap voor het Begro-
tingsjaar 1977**
- 16-A (1981-1982)-Nrs. 1 en 2
- 17-B (1980-1981)-Nr. 1 i- Erratum
(Rapport van het Rekenhof)

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoof-
delijke stemming over het ontwerp
van decreet houdende eindregeling
van de begroting van de Culturele Za-
ken van de Nederlandse Cultuurge-

meenschap voor het begrotingsjaar
1977.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :
134 leden hebben aan de stemming
deelgenomen ;
107 leden hebben ja geantwoord ;
26 leden hebben neen geantwoord ;
1 lid heeft zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de
stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het
ontwerp van decreet aan ; het zal aan
de Vlaamse Executieve ter bekrachti-
ging worden overgezonden.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Clercq C.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
De Séranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)

Voorzitter

De Winter A.
De Wulf R.
Dhoore L.
Diegenant A.
Dierickx L.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Geyselings F.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Lahaye H.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Matthys P.
Moors C.
Neys-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Steverlynck A.
Steyaert R.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Van Belle I.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.

Vannieuwenhuyze R.
Van Puymbroeck M.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Weckx H.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :

Anciaux V.
Baert F.
Belmans J.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debussere F.
Declercq R.
Desaeyere W.
Dillen K.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Schiltz H.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Vansteenkiste F.
Vervaeke D.

Zich ONTHOUDEN heeft :
Delahaye T.

Het lid dat zich heeft onthouden,
wordt verzocht de reden voor zijn ont-
houding kenbaar te maken.

De heer T. Delahaye : Mijnheer de
Voorzitter, wij hebben geen reden ja
of neen te stemmen omdat wij geen
deel uitmaakten van de toenmalige
Cultuurraad.

**ONTWERP VAN DECREET houdende
oprichting van een Jeugdraad voor de**

**Vlaamse Gemeenschap
– 81 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2**

Aangehouden stemmen

De Voorzitter : Aan de orde zijn
aangehouden stemmen over ar-
tikel 21 en het amendement van
heer Diegenant C.S. op dit artikel
het ontwerp van decreet houdende
oprichting van een Jeugdraad voor
Vlaamse Gemeenschap.

Wij stemmen eerst bij zitten en
staan over het amendement van
heer Diegenant C.S.

**– Het amendement, bij zitten en
staan in stemming gebracht, wordt af-
genomen.**

De Voorzitter : Wij stemmen thans
zitten en opstaan over artikel 21.

**– Artikel 21, bij zitten en opstaan
stemming gebracht, wordt aange-
men.**

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de
hoofdelijke stemming over het ont-
werp van decreet houdende oprichting
van een Jeugdraad voor de Vlaamse
Gemeenschap.

De heer Poma, Vice-Voorzitter van
Vlaamse Executieve, Gemeenschaps-
minister van cultuur, heeft het wo-
ord.

Minister K. Poma : Mijnheer de
Voorzitter, dames en heren, in verb-
inding met artikel 8 wens ik vooraf te zeg-
gen dat wij principieel geen enkele
jeugdvereniging uitsluiten.

De Voorzitter : Daar niemand
het woord vraagt, gaan wij over tot
stemming.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stem-
ming : 134 leden hebben aan de stem-
ming deelgenomen ;
130 leden hebben ja geantwoord
3 leden hebben neen geantwoor-
d en 1 lid heeft zich onthouden.

óorzitter

k kondig hiermede de uitslag van de temming aan.

Xentengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan le Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.

;A hebben geantwoord :

4kkermans P.
4nciaux V.
4nsoms J.
4nthuenis G.
Baert F.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beerden G.
Belmans J.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Clercq C.
Declercq R.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Desaeyere W.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Winter A.
De Wulf R.

Dhoore L.
Diegenant A.
Dierickx L.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Geyselings F.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Jorissen W.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Kuijpers W.
Lahaye H.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Maes R.
Matthys P.
Meyntjens O.
Moors C.
Neys-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters P.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Schiltz H.
Seeuws W.
Sleecx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Steyaert R.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Thys J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Belle I.
Van Boxelaer J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.

Vanderborgh F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Vansteenkiste F.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeet D.
Weckx H.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.

NEEN hebben geantwoord :
Delahaye T.
Dillen K.
Van Puymbroeck M.

Zich ONTHOUDEN heeft :
Peeters W.

Het lid dat zich heeft onthouden, wordt verzocht de reden voor zijn onthouding kenbaar te maken.

De heer W. Peeters : Mijnheer de Voorzitter, ik kan dit ontwerp van decreet houdende oprichting van een Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap niet goedkeuren omdat ik deze machtsvorming en monopolisering van de Jeugdraad door de erkende koepels niet kan aanvaarden.

Wij vinden het nochtans belangrijk dat er een Jeugdraad komt zodat er in Vlaanderen een forum zou zijn waar in alle openheid discussies kunnen worden gevoerd over het te realiseren jeugdwelzijnsbeleid. Dit forum moet echter representatief zijn voor heel de jeugd en niet louter een orgaan waar de koepels en de machtsgroepen elkaar bewaken.

Meer en meer jongeren en jongerengroepen zetten zich krachtig af tegen deze verzuiling.

W. Peeters

Deze Vlaamse Jeugdraad is geen geloofwaardig adviesorgaan en zal nooit door een groot aantal jongeren en jeugdwerkers als hun spreekbuis kunnen worden aanvaard.

Noch het antwoord van de Minister naar aanleiding van de algemene bespreking, noch de zopas door hem afgelegde nogal lapidaire verklaring hebben - of slechts onvoldoende - onze fundamentele twijfels kunnen wegwerken. Ik heb mij bijgevolg bij de stemming van dit decreet onthouden.

VOORSTEL van de heer C. De Clercq C.S. tot wijziging van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad - 28 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van de heer Constant De Clercq C.S. tot wijziging van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :
132 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
127 leden hebben ja geantwoord ;
5 leden hebben neen geantwoord.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het voorstel tot wijziging van het Reglement van Orde aan ; de wijziging wordt onmiddellijk van kracht.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Anciaux V.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baert F.
Baldewijns E.

Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debussere F.
De Clercq C.
Declercq R.
De Cooman C.
Decoster M.
De Greve L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Desaeyere W.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Winter A.
De Wulf R.
Dhoore L.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Jorissen W.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Kuijpers W.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Maes R.
Matthys P.

Meyntjens O.
Moors C.
Neyts-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters P.
Peeters W.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Schiltz H.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Steverlynck A.
Steyaert R.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Thys J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Belle I.
Van Boxelaer J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborcht F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Vansteenkiste F.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeet D.
Weckx H.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.

Voorzitter

Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :

Delahaye T.

Dierickx L.

Dillen K.

Geyselings F.

Van Puymbroeck M.

PROCEDURE

De Voorzitter : Dames en heren, alvorens tot de volgende en laatste stemmingen over te gaan, breng ik nog even de namen in herinnering van de leden die aan deze stemmingen niet mogen deelnemen.

Het zijn :

- voor de CVP : mevrouw Steyaert, de heer Weckx ;

- voor de PW : de heer De Winter, mevrouw Neyts-Uytbroeck ;

- voor de VU : de heer Anciaux.

ONTWERP VAN DECREET waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van het Vlaamse Gewest voor het begrotingsjaar 1982

- 13 (1981-1982)-Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van het Vlaamse Gewest voor het begrotingsjaar 1982.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :
129 leden hebben aan de stemming

deelgenomen ;
105 leden hebben ja geantwoord ;
1 lid heeft neen geantwoord ;
23 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het ontwerp van decreet aan ; het zal aan de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging worden overgezonden.*†

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.

Ansoms J.

Anthuenis G.

Baldewijns E.

Bascour J.

Beerden G.

Beysen E.

Blanckaert K.

Boeraeve-Derycke C.

Bogaerts A.

Bossuyt G.

Bourry M.

Bril L.

Buchmann J.

Cardoen G.

Coens D.

Colla F.

Cooreman E.

Coppens E.

Coppieters A.

Daems Jan

De Backer-Van Ocken R.

De Baere A.

De Batselier N.

De Clercq C.

De Cooman C.

Decoster M.

De Greve L.

De Groot E.

De Loor H.

Demeester-De Meyer W.

Deneir A.

Denys A.

De Seranno J.

Desutter E.

Devos G. (Mevr.)

De Wulf R.

Dhoore L.

Diegenant A.

Dierickx L.

Dupré J.

Flamant E.

Galle M.

Geens G.

Geyselings F.

Grootjans F.

Heughebaert M.

Houben F.

Kelchtermans L.

Kelchtermans T.

Knuts H.

Lahaye H.

Laridon A.

Lavens A.

Lenssens J.

Matthys P.

Moors C.

Olivier M.

Panneels-Van Baelen M.

Pans L.

Pede J.

Piot F.

Poma K..

Ramaekers J.

Rubens H.

Rutten M.

Schiltz H.

Seeuws W.

Sleeckx J.

Smet M. (Mevr.)

Smitt C. (Mevr.)

Sprockeels G.

Steverlynck A.

Suykerbuyk H.

Swaelen F.

Taelman W.

Tant P.

Temmerman G.

Tyberghien-Vandenbussche M.

Van Belle 1.

Van Daele M.

Van den Brande L.

Van den Broeck O.

Vandenhove M.

Van den Poel-Welkenhuysen M.

Vanderborght F.

Vanderheyden V.

Vandermarliere J.

Van Der Niepen P.

Vandersmissen E.

Van Elewyck J.

Vangronsveld F.

Vankeirsbilck E.

Van Nevel A.

Vannieuwenhuyze R.

Van Puymbroeck M.

Van Rompaey H.

Van Rompaey R.

Verberckmoes F.

Verhaegen G.

Vermeiren F.

Willems G.

Willockx F.

Windels R.

Wyninckx J.

NEEN heeft geantwoord :

Delahaye T.

Voorzitter

Zich ONTHOUDEN hebben :

Baert F.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
Declercq R.
Desaeyere W.
Dillen K.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Vansteenkiste F.
Vervaeet D.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heer J. Dupré c.s. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren - 80 (1981-1982)-Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemming

De Voorzitter : Aan de orde is de aangehouden stemming over het amendement van de heer Van Ooteghem c.s. op het voorstel van resolutie van de heer Dupré c.s. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren.

De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem : Wij vragen de hoofdelijke stemming, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : Wij gaan over tot de hoofdelijke stemming over het amendement van de heer Van Ooteghem c.s.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :

129 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
24 leden hebben ja geantwoord ;
101 leden hebben neen geantwoord ;
4 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Het amendement is niet aangenomen.

JA hebben geantwoord :

Baert F.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
Declercq R.
Desaeyere W.
Dillen K.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Schiltz H.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Vansteenkiste F.
Vervaeet D.

NEEN hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Coens D.
Colla F.

Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Clercq C.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
Delahaye T.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
De Séranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Dhoore L.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Lahaye H.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Matthys P.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Tyberghien-Vandenbussche M.

Voorzitter

Van Belle I.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Verberckmoes F.
Vermeiren F.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dierickx L.
Geyselings F.
Van Puymbroeck M.
Verhaegen G.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer Verhaegen heeft het woord.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, wij hebben tegen dit amendement gestemd omdat, niettegenstaande ook onze fractie inzake de kredietpolitiek een grotere autonomie wenst, autonomie en splitsing twee verschillende begrippen zijn. Wij wensen vooralsnog dat de gevolgen van deze splitsing duidelijker worden omschreven. Op dit ogenblik is het inderdaad onmogelijk de gevolgen van een globale splitsing van deze kredietinstellingen te voorzien. (**Protest bij de SP en de W**)

Dames en heren, ik veronderstel, toch dat iedereen een verklaring mag afleggen !

Wij menen dat het thans, aan de hand van deze resolutie, voorbarig is zich uit te spreken over concrete formules.

Mijnheer de Voorzitter, dit is de reden waarom wij ons houden aan de globale tekst van de ingediende resolutie en tegen dit amendement hebben gestemd. (**Applaus bij de CVF**)

Hoofdelijke stemmingen

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie van de heer Dupré C.S. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren.

Er werd gevraagd dat afzonderlijk zou worden gestemd over het vijfde lid. Wij stemmen dus eerst over het eerste lid tot en met het vierde lid, nadien over het vijfde lid en daarna over het zesde lid tot en met het achtste lid.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (**Ja**)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :

127 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

121 leden hebben ja geantwoord ;
2 leden hebben neen geantwoord ;
4 leden hebben zich onthouden.

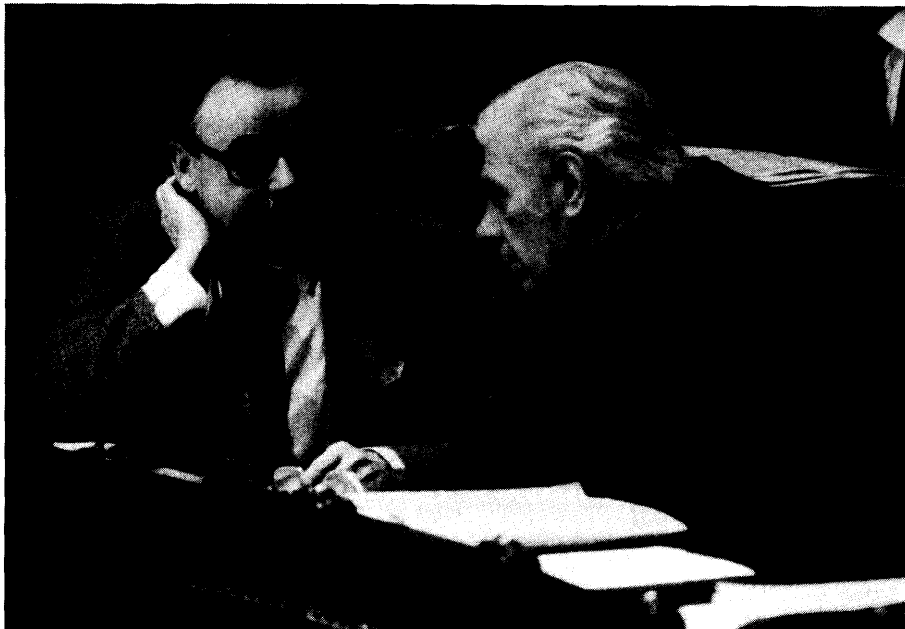
Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het eerste lid tot en met het vierde lid van het voorstel van resolutie aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baert F.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.

Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppeters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Clercq C.
Declercq R.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Desaeyere W.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Jorissen W.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Kuijpers W.
Laridon A.
Lavens A.
Lennens J.
Maes R.
Matthys P.
Meyntjens O.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters P.
Peeters W.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Schiltz H.

De heren P. Van Der Niepen (SP) en E. Coppens (SP)

Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Thys J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Belle I.
Van Boxelaer J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.

Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Vansteenkiste F.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeet D.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :
Delahaye T.
Dhoore L.

Zich ONTHOUDEN hebben :
Dierickx L.
Dillen K.
Geyselings F.
Van Puymbroeck M.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer K. Dillen : Mijnheer de Voorzitter, ik heb mij onthouden omdat de tekst niet ver genoeg reikt.

De Voorzitter : Wij stemmen over het vijfde lid van het voorstel van resolutie.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :

124 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
95 leden hebben ja geantwoord ;
26 leden hebben neen geantwoord ;
3 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het vijfde lid van het voorstel van resolutie aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewijns E.
Beysen E.
Blancaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Clercq C.
De Cooman C.
Decoster M.
De Greve L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
De Seranno J.

Voorzitter

Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Heughebaert M.
Houben F.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Matthys P.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Seeuws W.
Slee & J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Van Belle I.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborgh F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.

Vermeiren F.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :

Baert F.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
Declercq R.
Delahaye T.
Desaeyere W.
Dhoore L.
Dillen K.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Schiltz H.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Vansteenkiste F.
Vervaeke D.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Dierickx L.
Geyselings F.
Van Puymbroeck M.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer de Voorzitter, wij vragen dat ook over het zevende en achtste lid afzonderlijk zou worden gestemd.

De Voorzitter : Wij stemmen dus nu ook afzonderlijk over het zesde lid van het voorstel van resolutie.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :

126 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

120 leden hebben ja geantwoord ;

2 leden hebben neen geantwoord ;
4 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het zesde lid van het voorstel van resolutie aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baert F.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Clercq C.
Declercq R.
De Cooman C.
Decoster M.
De Greve L.
De Groot E.
De Loor H.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Desaeyere W.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.

Voorzitter

Grootjans F.
Heughebaert M.
Houben F.
Jorissen W.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Kuijpers W.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Maes R.
Matthys P.
Meyntjens O.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters P.
Peeters W.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Schiltz H.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Thys J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Belle I.
Van Boxelaer J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.

Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Steenkiste F.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeet D.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :
Delahaye T.
Dhoore L.

Zich ONTHOUDEN hebben :
Dierickx L.
Dillen K.
Geyselings F.
Van Puymbroeck M.

De Voorzitter : Dames en heren, wij gaan over tot de stemming over het zevende lid.

De heer Van Grembergen heeft het woord voor een verklaring vóór de stemming.

De heer P. Van Grembergen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, u merkt dat de Volksunie bij deze resolutie, door de aard en de wijze waarop wij werken, fractionair per lid haar goedkeuring geeft en zich bij dit lid wenst te onthouden.

De houding van onze fractie is er in het verleden steeds een geweest van maximale interpretatie en uitoefening van onze bevoegdheid in de Vlaamse Raad.

Wij zijn inderdaad voor de regionalisering van de vijf nationale sectoren, maar dan voor de volheid van dit begrip en zonder beperking.

Wij vinden het ergerlijk dat, telkens wanneer deze Vlaamse Raad even rechtstaat, even schouders krijgt om het eigen lot in eigen handen te nemen, er toch weer clausules tot beperking en tot minimalisering worden ingebracht.

België, Wallonië mogen nooit worden geschaad, Vlaanderen wel.

Naast de voor ons spijtige verwerping

van het amendement van de heer Van Ooteghem tot splitsing van de kredietinstellingen, amendement dat bij aanvaarding had moeten toelaten de regionalisering met de ons eigen opgebrachte en de ons eigen toekomstige middelen uit te voeren, is er nog de passus als zouden wij allen in deze Raad overtuigd zijn dat de economische zelfontplooiing moet kaderen binnen de bevoegdheden van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

De Volksunie is van deze noodzaak en tevens van deze dwingendheid niet overtuigd, wel integendeel. Wij denken er gans anders over. Deze wet is voor ons een korset en belet ons verder te gaan. De bedenking dat niet mag geraakt worden aan de Belgische solidariteit is zo staats en zo voorbijgestreefd en ver van de werkelijkheid als de bedenking over de monetaire en economische eenheid. Er is een evolutie in dit land die sommige politieke partijen blijkbaar niet zien, omdat zij deze niet willen zien en uit vrees voor het onvoorziene.

Om die redenen kan de Volksuniefractie dit lid niet goedkeuren. Het mooie kleed verguldt slechts woorden. De Volksunie zal niet tegenstemmen omdat het principe van de regionalisering wordt aangehaald, maar zij zal zich juist om dit principe - en alleen om dit principe - onthouden.

De werkkraft van ons Vlaams volk was een betere en krachtadiger resolutie waard geweest, met wat meer leeuw en wat minder lam. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het zevende lid van het voorstel van resolutie van de heer Dupré C.S. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming :

123 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

94 leden hebben ja geantwoord ;

Voorzitter

2 leden hebben neen geantwoord ;
27 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het zevende lid van het voorstel van resolutie aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Cardoen G.
Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan.
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Clercq C.
De Cooman C.
Decoster M.
De Grève L.
De Groot E.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Lavens A.
Lenssens J.
Matthys P.
Moors C.

Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Seeuws W.
Slee & J.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Van Belle I.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborcht F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuize R.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :
Delahaye T.
Dhoore L.

Zich ONTHOUDEN hebben :
Baert F.
Capoen M.
Caudron J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debussere F.
Declercq R.
Desaeyere W.
Dierickx L.
Dillen K.

Geyselings F.
Jorissen W.
Kuijpers W.
Maes R.
Meyntjens O.
Peeters P.
Peeters W.
Schiltz H.
Somers J.
Thys J.
Valkeniers J.
Van Boxelaer J.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Van Puymbroeck M.
Vansteenkiste F.
Vervaet D.

De Voorzitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het achtste lid van het voorstel van resolutie van de heer Dupré C.S. betreffende een onderzoek naar de regionalisering van de nationale sectoren.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van stemming :

124 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
118 leden hebben ja geantwoord ;
2 leden hebben neen geantwoord ;
4 leden hebben zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

Dientengevolge neemt de Raad het achtste lid van het voorstel van resolutie aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Anthuenis G.
Baert F.
Baldewijns E.
Bascour J.
Beysen E.
Blanckaert K.
Boeraeve-Derycke C.
Bogaerts A.
Bossuyt G.
Bourry M.
Bril L.
Buchmann J.
Capoen M.
Cardoen G.
Caudron J.

Voorzitter

Coens D.
Colla F.
Cooreman E.
Coppens E.
Coppieters A.
Daems Jan
De Backer-Van Ocken R.
De Baere A.
De Batselier N.
De Beul A.
de Bruyne H.
Debusseré F.
De Clercq C.
Declercq R.
De Cooman C.
Decoster M.
De Greve L.
De Groot E.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Desaeyere W.
De Seranno J.
Desutter E.
Devos G. (Mevr.)
De Wulf R.
Diegenant A.
Dupré J.
Flamant E.
Galle M.
Geens G.
Grootjans F.
Heughebaert M.
Jorissen W.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Knuts H.
Kuijpers W.
Laridon A.
Lavens A.
Lenssens J.
Maes R.
Matthys P.
Meyntjens O.
Moors C.
Olivier M.
Panneels-Van Baelen M.
Pans L.
Pede J.
Peeters P.
Peeters W.
Piot F.
Poma K.
Ramaekers J.
Rubens H.
Rutten M.
Schiltz H.
Seeuws W.
Sleecx J.

Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Somers J.
Steverlynck A.
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Temmerman G.
Thys J.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Valkeniers J.
Van Belle I.
Van Boxelaer J.
Van Daele M.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vandenhove M.
Van den Poel-Welkenhuysen M.
Vanderborght F.
Vanderheyden V.
Vandermarliere J.
Van Der Niepen P.
Vandersmissen E.
Van Elewyck J.
Van Grembergen P.
Vangronsveld F.
Vankeirsbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Ooteghem O.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Vansteenkiste F.
Verberckmoes F.
Verhaegen G.
Vermeiren F.
Vervaeke D.
Willems G.
Willockx F.
Windels R.
Wyninckx J.

NEEN hebben geantwoord :
Delahaye T.
Dhoore L.

Zich ONTHOUDEN hebben :
Dierickx L.
Dillen K.
Geyselings F.
Van Puymbroeck M.

De leden die zich hebben onthouden, worden verzocht de redenen voor hun onthouding kenbaar te maken.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Voorzitter, de leden van mijn fractie hebben zich onthouden omdat zij aarzelend staan tegenover deze resolutie. Wij doen dit als pacifisten en als de-

mocratische federalisten. Als federalisten menen wij, mijnheer de Voorzitter, dat wij twee soorten vragen moeten stellen op gebied van federalisme : niet alleen wat moet er gesplitst worden, maar ook wat moet er samen gedaan worden. Wat moet er niet alleen samen gedaan worden, maar wat moet er ook samen beslist worden. Niet alleen wat moet er samen diplomatiek beslist worden, maar wat moet er democratisch beslist worden.

Wij zien dat er in dit land steeds meer domeinen aan de rechtstreekse democratie onttrokken worden om overgeheveld te worden naar ondoorzichtige tussenstaatse en tussen-communautaire instanties. Daarom geloven wij – en wij spreken niet alleen over federalistische theorieën, maar ook over federale praktijk ken in bestaande federaties – dat niet al deze vijf sectoren op deze manier moeten worden overgeheveld naar de Gewesten of Gemeenschappen. (**Applaus bij AGALEY**)

De Voonitter : De Raad neemt dus het gehele voorstel van resolutie aan.

VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE

Benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden

Verdaging

De Voorzitter : Dames en heren, wij zouden thans moeten overgaan tot de benoeming van 13 vaste en 13 plaatsvervangende Nederlandstalige leden van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Wij zullen dit punt evenwel moeten uitstellen tot de volgende vergadering omdat alle gevraagde bewijsstukken nog niet zijn binnengekomen. Mag ik aandringen bij degenen die deze bewijsstukken moeten binnenbrengen om dat zo spoedig mogelijk te doen ?

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Sleecx tot

de heer K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het roerend kunstpatrimonium in kerken

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Sleenckx tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het roerend kunstpatrimonium in kerken.

De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer J. Sleenckx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, zoals de voorzitter van deze Raad heeft aangekondigd, zal mijn interpellatie handelen over het roerend kunstpatrimonium in onze kerken.

Mijnheer de Minister, krantekoppen uit diverse Vlaamse dagbladen, zoals bijvoorbeeld „De Morgen”, „Het Volk”, „De Standaard”, „Het Laatste Nieuws”, de „Gazet van Antwerpen” en andere tonen duidelijk aan dat er met het roerend kunstpatrimonium in onze kerken wat misloopt. Met andere woorden, er schort wat aan het roerend kunstpatrimonium in onze kerken.

Enkele willekeurig genomen krantekoppen uit onze Vlaamse dagbladen van het jaar 1981 zijn meer dan betekenisvol en wijzen erop dat dringend door onze overheid - en dit wil ik beklemtonen ; in de eerste plaats komt het daarop aan - moet worden ingegrepen.

Ter illustratie enkele van deze krantekoppen :

- Antiekdieven in kerken hebben het vaak makkelijk.
- Kerken en kapellen geplunderd.
- Waardevol beeld gestolen te Dammene.
- Buit van kerkdiefstallen ontdekt op bouwwerf en langs autoweg.
- Vermaard devotiebeeldje gestolen te Boutersem.
- Alarmsysteem verjaagt kerkdieven.
- Twee beelden uit kathedraal gestolen te Hasselt.
- Antieke beelden uit kerk ontvreemd.
- Onschatbare beelden gestolen uit de kerk te Oostham.
- Kunstwerken in Turnhoutse Begijnhofkerk beschadigd.

En zo, mijnheer de Minister, zou ik gerust nog een poos kunnen doorgaan, maar ik veronderstel dat de reeds geciteerde krantekoppen een voldoende duidelijk beeld ophangen.

Ik wens te vermelden, mijnheer de Minister, dat tijdens de TV-uitzending van „Terloops” van 2 mei 1981 werd aangehaald, dat in 1980 alleen reeds 693 diefstallen in kerken werden gesignaleerd. Ik zeg wel 693 gesignaleerde diefstallen ; de vraag is hoeveel diefstallen in realiteit zijn gebeurd. Dat zal ongetwijfeld heel wat meer bedragen. Hoe groot het werkelijke aantal diefstallen in de kerken is, blijft een groot vraagteken.

Indien u ervan overtuigd bent dat in onze kerken heel wat gebeurt met het roerend kunstpatrimonium, wordt het hoogtijd dat hieraan iets wordt gedaan. Daarom zal ik zelf een aantal voorstellen formuleren.

Dat er in het verleden reeds initiatieven zijn genomen en voorstellen geformuleerd, zal ik aantonen aan de hand van enkele voorbeelden.

Begin 1975 werd door de toenmalige Minister van Nederlandse Cultuur mevrouw De Backer-Van Ocken, een gemengde commissie ingesteld ter bescherming en herwaardering van het roerend kerkelijk kunstbezit. Deze commissie zou vooreerst aan de minister concrete voorstellen doen ter onmiddellijke beveiliging van de kerkelijke kunstschaten ; in een tweede fase zou een ontwerp van decreet worden uitgewerkt met betrekking tot het roerend patrimonium ; hierbij werd aangedrongen op de snelle publicatie van de beveiligingsinventaris van het kerkelijk kunstbezit.

Op 5 november werd er door de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen een colloquium georganiseerd betreffende het „Behoud van de monumentale kerken in Vlaanderen”. In het verslag van de discussiegroep „Onderhoud en herstel van heteinterieur van de monumentale kerken” wordt vermeld wat volgt.

In punt 2. Vanuit Limburg wordt gevraagd om meer contact van het Rijk met het Bisdom om de pastoors te begeleiden en te sensibiliseren ;

In punt 3 wijst men op het belang van de geregelde inventarisatie met een onontbeerlijke nazorg. Hierbij wordt erop gewezen dat de wettelijke verplichting tot inventarisatie slechts zelden zou worden nageleefd.

Op 14 mei 1981 hield de heer Janssens de Bisthoven als ondervoorzitter van de Tweede afdeling een toespraak op de jaarvergadering van de KCML (Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen), in naam van de Tweede afdeling, die zich met het roerend kunstbezit bezig houdt. De heer Janssens de Bisthoven vermeldde dat de diefstallen in de kerken tot de dagelijkse berichtgeving van de dagbladen behoren. Het voorstel van decreet van collega De Beul zou in dat kader reeds herhaalde malen besproken zijn.

Anderzijds merkt de heer Janssens de Bisthoven op dat ook de dagelijkse zorg voor het kunstpatrimonium niet mag worden vergeten, met name het voorkomen van verlies van ons kunstpatrimonium door beschadiging of verval. Hierbij verwijst de heer Janssens de Bisthoven naar de noodzaak om een permanente en deskundige begeleiding uit te bouwen, waarbij beroep dient gedaan te worden op het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium. De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen zou zich willen inlaten met de eventuele oprichting en erkenning van restauratie-ateliers of centra.

Op diezelfde jaarvergadering van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van 14 mei 1981 lichtte de toenmalige Staatssecretaris voor Cultuur, Huisvesting en Toerisme, mevrouw De Backer-Van Ocken haar standpunt toe betreffende de bescherming van het roerend kunstbezit. In een eerste punt wijst mevrouw De Backer-Van Ocken erop hoe zij na de kunstroof van OLV-Lombeek twee omzendbrieven heeft rondgestuurd waarin enerzijds een aantal beveiligingsmaatregelen worden voorgesteld en anderzijds de reglementeringen worden voorgesteld om tot een snelle subsidiëring te komen van adequate beveiligingswerken tegen diefstal van voorwerpen van uitzonderlijke waarde. Volgens me-

Slee&

vrouw de BackerVan Ocken zou de Rijksdienst en de Diensten van gesubsidieerde werken letterlijk overspoeld worden zijn met aanvragen. In een tweede punt verwijst mevrouw De Backer-Van Ocken naar het voorstel van decreet op het Roerend Kunstbezit, waaraan op dat ogenblik werd gewerkt, onder andere door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Alhoewel de wet van 16 mei 1960 betreffende 's Lands Roerend Cultureel Patrimonium de uitvoer naar het buitenland diende te reglementeren, kwamen er nooit uitvoeringsbesluiten en bleef deze wet dan ook een dode letter. Sinds de staatshervorming van 8 augustus 1980 kunnen wij nu ons eigen cultureel patrimonium ter hand nemen. De voornaamste elementen van het voorstel tot bescherming van het roerend cultureel patrimonium zijn de volgende.-

De beschermingsprocedure verloopt in twee fasen. Eerst een betekening bij ministerieel besluit van het ontwerp van lijst waarop dan uiterlijk één jaar later een koninklijk besluit dient te volgen. Het koninklijk besluit vermeldt de algemene en bijzondere voorschriften, die van toepassing zijn op het desbetreffend kunstwerk. Belangrijke elementen hierbij zijn dat in regel het kunstwerk in situ dient bewaard te worden en dat het verlies, de vernietiging of de beschadiging onmiddellijk ter kennis dient gebracht aan de Minister. Verder zal er voor dit beschermd roerend cultureel patrimonium eveneens een subsidieregeling van kracht worden, die overeenstemt met deze der monumenten.

Ik heb, mijnheer de Minister, enkele voorbeelden en initiatieven naar voren willen brengen. U is daar ongetwijfeld van op de hoogte, maar ik dacht dat het nuttig was dit even te situeren. Zo kom ik tot de problemen die zich stellen betreffende het roerend kunstpatrimonium in onze kerken.

Ten eerste, ik wil blijven stilstaan bij de kennis van dit patrimonium. Om het patrimonium te kunnen bescher-

men en herwaarderen moet men weten wat hiertoe behoort. Hier mag gelukkig geweest worden op de publicatie van het Fotorepertorium van het meubilair van de Belgische bedehuizen dat door het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium te Brussel werd gepubliceerd. In deze beveiligingsinventaris worden niet alleen alle waardevolle kerkelijke kunstvoorwerpen opgenomen maar ook werden zij bij deze gelegenheid gefotografeerd. U kan best begrijpen, mijnheer de Minister, dat foto's van enorm groot belang zijn, want bij de verdwijning van een beeldje heeft men dan nog altijd de foto die een hulpmiddel kan zijn om het beeld of het kunstwerk vlugger terug te vinden.

Ten tweede, hebben wij de controle op de aanwezigheid van dit bezit. De lijsten van het Fotorepertorium zouden jaarlijks dienen gecontroleerd te worden op hun aanwezigheid. De wijzigingen in de liturgie hebben immers veel onderdelen van het kerkelijk meubilair in onbruik gesteld zoals communiebanken, altaren, preekstoelen, biechtstoelen, heiligenbeelden enz... Dit brengt mee dat deze voorwerpen niet meer in de dagelijkse liturgie zijn ingeschakeld, ja het zijn zelfs vervelende obstakels die hinderlijk zijn. Hier rijst het gevaar voor verwaarlozing die groter en groter wordt en die wel eens tot verkoop zou kunnen leiden. Anderzijds dient gewezen op de moeilijkheden bij de controle van het meubilair, wanneer de plaatselijke overheid deze moet uitoefenen, en waarbij een zekere kunsthistorische kennis is vereist. Hier zou de plaatselijke overheid moeten kunnen beroep doen op de bevoegde personen.

Ten derde, er is de beveiliging van het bezit tegen diefstal : door meerdere kenners en vooraanstaande personen is er reeds op gewezen hoe de kerkdiefstallen uitgegroeid zijn tot een ware plaag voor het eigen rijke patrimonium. Dat het hier vaak om internationaal georganiseerde diefstal gaat is niet verwonderlijk : het gaat hier om grote bedragen en ons patrimonium - dat weten wij allen zeer goed - is bijzonder belangrijk. Wanneer een goede inventarisatie en een degelijke controle de basis vormen voor een

goede beveiliging dan kunnen er echter nog vele andere maatregelen genomen worden. Dit kan gaan van zeer eenvoudige middelen zoals het nagelvast maken van beelden of het voorzien van degelijke deursloten, tot het aanwerven van geperfectioneerde elektronische apparatuur. Eens te meer dient hier de nodige begeleiding te gebeuren. Het grote aantal reacties op de omzendbrief van staatssecretaris mevrouw De Backer wijst op een belangstelling aan de basis. Maar wat met het nog groter aantal kerkbesturen die niet hebben gereageerd ?

Ten vierde, ik had graag uitgeweid over de bescherming tegen verval. Naast het feit van de diefstallen is het verval van de kunstvoorwerpen ongetwijfeld een groot gevaar voor het behoud van het patrimonium. Het betreft hier de bescherming van de kunstvoorwerpen tegen vochtigheid, droogte, memel, schimmels, scheuren, beschadigingen enzovoort... Dit gevaar is misschien minder spectaculair maar daarom niet minder reëel. Daarbij schijnt er ook helemaal geen systematische aanpak te bestaan van dit probleem. Zo zou het moeten mogelijk zijn dat de eersterangswerken bij voorkeur beschermd worden, maar kent men deze werken wel ? Zo wijst de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen er ook op dat eerst een tijdelijke conserveringshandeling kan gebeuren om het kunstwerk veilig te stellen in afwachting van een grondige restauratie. De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen spreekt ook van de oprichting van restauratiecentra, waarvan reeds enkele voorbeelden in ons land kunnen worden geciteerd. De vraag stelt zich hier naar de beleidsopties en de zorg voor deskundigheid, waarvoor de minister verantwoordelijkheid draagt.

Ten vijfde, de herwaardering van het patrimonium. Professor Steppe, de voorzitter van de gemengde commissie die werd opgericht begin 1975, verwachtte volgens de krantenartikels van die tijd veel van de sensibiliseringscampagne waarbij de bevolking ter plaatse belangstelling zou krijgen voor haar bezit. Er zijn inderdaad talrijke initiatieven vast te stellen die wijzen op de belangstelling voor eigen

Sleecx

verleden en het eigen patrimonium. Talrijke plaatselijke publicaties en initiatieven zoals tentoonstellingen of opendeurdagen getuigen hiervan. Ook in functie van het toerisme worden er soms gidsen gemaakt ten bate van de bezoeker van het kerkgebouw. De vraag is of het Kijk, dus de overheid hier ook geen begeleidende taak heeft te vervullen.

Vooraleer tot het stellen van een tiental vragen over te gaan, zou ik zelf een aantal voorstellen willen formuleren.

Ten eerste, ik zou willen aandringen dat al het mogelijke wordt gedaan om de goedkeuring van het decreet op het kunstbezit zo snel mogelijk te bekomen. De Minister moet alle mogelijkheden waarover hij beschikt aanwenden opdat het decreet spoedig een realiteit zou worden.

Ten tweede, ik stel voor om tot het aanleggen van lijsten van prioritaire kunstwerken voor restauratie over te gaan. U weet, mijnheer de Minister, dat men op dit ogenblik de eerst-rangswerken bij ons zelfs niet kent. U kan zich best voorstellen wat een waarde aan kunstwerken in ons land zomaar verloren raakt. Vandaar dat ik vanop deze tribune erop aandring dat de nodige inspanningen worden gedaan om tenminste een prioriteitslijst aan te leggen, waaruit dan blijkt welke kunstwerken bij voorrang dienen hersteld te worden. Ik dacht dat dit een enorm belangrijk punt was.

Ten derde, de aanstelling van inspecteurs van het kerkelijk roerend kunstbezit, met als opdracht :

- controle van de aanwezigheid van het bezit ;
- adviezen geven betreffende de beveiliging ;
- systematische aanpak van het patrimonium tegen verval ;
- begeleiding van de plaatselijke overheid ;
- coördinatie tussen de verscheidene officiële instanties.

Mijnheer de Minister, u zal misschien denken dat hierdoor het aantal betrekkingen wordt opgevoerd maar in feite zijn die personen reeds aanwe-

zig. Men moet gewoon die mensen inschakelen om een effectieve controle uit te voeren, om de kerkbesturen met raad en daad bij te staan.

In een of ander kerkbestuur is er wel belangrijk werk te verrichten. Wij stellen echter vast dat de mensen van de kerkbesturen vaak niet weten hoe zij tewerk moeten gaan en het is toch wel van primordiaal belang dat de kerkfabriek ten minste weet waar zij terecht kan. Daar kan de minister van Cultuur toch wel een stootje geven.

Ten vierde, de vorming van degelijke restaurateurs en de oprichting van restauratiecentra met duidelijke aflijning van de bevoegdheden en duidelijke afspraken van onderlinge samenwerking.

Vermits wij over een degelijk rijkspatrimonium beschikken moeten wij ook kunnen beschikken over bevoegde opgeleide restaurateurs. Het heeft eenvoudigweg geen zin dat men een aantal maatregelen op papier kan treffen als men er ook niet voor zorgt dat er mensen zijn die hun job aankunnen. In dit geval heeft de minister ongetwijfeld een enorme taak om hiervoor te zorgen dat er inderdaad degelijke restaurateurs komen om ons rijkspatrimonium te behoeden voor verval.

Tot slot, mijnheer de Minister wens ik een tiental vragen te stellen gerubriceerd naar :

1. Kennis van het patrimonium.
2. Controle op de aanwezigheid van het bezit.
3. Beveiliging van het bezit tegen diefstal.
4. Bescherming tegen verval.
5. Herwaardering van het patrimonium.

In verband met de kennis van het patrimonium wens ik u een tweetal vragen te stellen :

Is de beveiligingsinventaris van het Koninklijk Instituut voor het kunstpatrimonium thans afgesloten ?

Zijn de kerkbesturen in kennis van het feit dat deze beveiligingsinventaris bestaat ?

Aangaande de controle op de aanwe-

zigheid van het bezit zou ik het volgende willen vernemen :

Worden de lijsten van de beveiligingsinventaris van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium gebruikt om effectieve controle uit te oefenen ?

Indien dit niet zo is, wat wil de heer Minister dan hier aan doen ?

Hoever staat het met het voorstel van decreet van collega De Beul ?

Zijn hierbij de nodige controlemiddelen ingebouwd ?

Wat de beveiliging van het kunstbezit tegen diefstal betreft wil ik de minister volgende vragen stellen : kan de heer Minister antwoord geven op de vraag hoeveel officieel gekende kerkdiefstallen er in 1981 zijn gebeurd ? In 1980 werden er reeds 693 kerkdiefstallen gesignaleerd. Graag kende ik het cijfer voor 1981. Daarop zou de Minister van Cultuur toch moeten kunnen antwoorden.

Bestaat er een samenwerking tussen de gerechtelijke diensten die kennis hebben van deze diefstallen en de instelling van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium, waar de beveiligingsinventaris berust en het nuttige fotografische materiaal ?

Welke maatregelen heeft de Minister genomen of gaat de heer Minister nemen om de plaatselijke overheid te begeleiden bij het nemen van maatregelen tegen diefstal ? Is hier voor de overheid geen opdracht weggelegd ?

Aangaande bescherming tegen verval wens ik volgende vragen te stellen :

- Welke instanties houden zich thans bezig met de restauratie van het kerkelijk kunstbezit ? Welk beleid wordt hier gevolgd ?

- Vermits niet alle kunstwerken van dezelfde kwaliteit kunnen zijn, is de vraag of er een lijst bestaat van kunstwerken met prioritair belang bij restauratie en bescherming.

- Hoe hebben de plaatselijke kerkbesturen weet van de mogelijkheden voor restauratie die hun door de Overheid wordt geboden ?

- Welke procedure dient hier gevolgd

Sleecx

te worden ?

Tenslotte, mijnheer de Minister, wil ik nog een laatste vraag stellen.

Ongetwijfeld hecht de geachte Minister een groot belang aan de herwaardering van het kunstpatrimonium. Mijn vraag is evenwel welke initiatieven hij op dit vlak gaat nemen.

Mijnheer de Minister, bij de vragen die ik heb gesteld zijn er ongetwijfeld een aantal die u zo gaat kunnen beantwoorden. De bedoeling van mijn vragen is dat de publieke opinie ten minste zou weten hoe het met het kunstpatrimonium is gesteld. Zij weet dat niet zo heel goed.

De publieke opinie dient te weten welke initiatieven worden genomen vanwege de overheid om aan dat verval in onze kerken - er zijn dienaangaande reeds tussenkomsten gehouden - een krachtig halt toe te roepen.

Ik hoop, mijnheer de Minister, dat u op mijn vragen gaat antwoorden, maar ik hoop nog meer dat u voor het kunstpatrimonium in Vlaanderen iets gaat doen. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : De heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, ik dank de geachte interpellant voor zijn tussenkomst die inderdaad zeer belangrijk is, zeker op een ogenblik dat wij vaststellen dat het aantal diefstallen in stijgende lijn gaat.

Het is een nieuw probleem waarmee wij de laatste jaren worden geconfronteerd. Het is dringend aan een oplossing toe.

Vooraf wens ik echter te verklaren dat de vragen die de interpellant mij heeft gesteld betrekking hebben op de werking van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium.

Deze instelling is bi-cultureel en ressorteert onder de bevoegdheid van de beide Ministers van onderwijs en dus van het nationaal Parlement.

U weet dat deze overdracht een zeer recente beslissing is. U weet ook dat wij met deze overdracht naar het nationaal Parlement niet gelukkig zijn noch, in de Vlaamse noch in de Waalse Gemeenschap.

Toch wens ik in te gaan op de gestelde vragen waarvoor ik een gedeelde verantwoordelijkheid draag.

U is zo vriendelijk geweest een twaalf-tal vragen te formuleren. Ik zal u daarop een antwoord geven.

De heer J. Sleecx : Mijnheer de Minister, mag ik u zeggen dat ik die vragen speciaal heb gesteld om u de gelegenheid te geven uw beleid toe te lichten. Dat is mijn bedoeling geweest.

Ik wil hier met u absoluut geen discussie aangaan. Ik wil gewoon stof aanbrengen zodat u de mogelijkheid krijgt te zeggen welk het beleid is van de Minister. Dat is de reden geweest voor het stellen van die vragen.

Minister K. Poma : Ik denk niet dat het hier tot een discussie zal komen.

U heeft mij vragen gesteld. Dit is natuurlijk gemakkelijk vermits het een duidelijk inzicht geeft. Het is ook goed dat een antwoord op een duidelijke manier kan worden gegeven.

Een eerste reeks vragen handelt over de kennis van het patrimonium. U vraagt vooreerst of de beveiligingsinventaris van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium thans is afgesloten. De werking van dit Instituut ressorteert onder de beide ministers van Onderwijs maar dat is maar een parenthesis.

Voor zover mij bekend is het fotorepertorium van het meubilair van de Belgische bedehuizen thans nagevoeg voltooid.

Aangezien er aan de vermelding in het repertorium geen enkel juridisch gevolg verbonden is, betreft het hier dus geen . eigenlijke beveiligingsinventaris.

Vervolgens vraagt u : werden de kerkbesturen in kennis gesteld van het feit dat deze inventaris bestaat ? De kerkbesturen zijn inderdaad betrokken ge-

weest bij de opmaak van het repertorium en hebben na de publicatie een exemplaar ontvangen.

Een tweede reeks van uw vragen heeft betrekking op de controle op de aanwezigheid van het kunstbezit. U vraagt of de lijsten van de beveiligingsinventaris van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium gebruikt werden om controle uit te oefenen.

De controle op de aanwezigheid van het bezit der kerkfabrieken behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Justitie. De controle gebeurt aan de hand van de inventarissen van het bezit der kerkfabrieken.

De heer J. Sleecx : Mijnheer de Minister, verontschuldigd mij dat ik u onderbreek maar dat is in feite het probleem. Wij stellen vast dat het ene ministerie iets doet, een ander ministerie doet iets anders en een derde ministerie nog iets anders. Het is onmogelijk op een dergelijke manier tot een coördinatie te komen. Wanneer een diefstal gepleegd wordt moet het Ministerie van Justitie optreden maar wat gebeurt er wanneer de diefstal door het Kerkbestuur niet wordt opgegeven juist omdat het kerkbestuur van het Ministerie van Justitie afhankelijk is ?

Minister K. Poma : Ik meen dat dit uw laatste vraag is. Ik zal daarop dus straks antwoorden. Ik tracht u echter aan te tonen hoe ingewikkeld het probleem op zichzelf is.

Bovendien worden wij nog maar een paar maanden geconfronteerd met het Cultuurbeleid. Wij trachten een inventaris te maken van alle problemen en deze komen als een sneeuwbal effect op ons af.

De heer J. Sleecx : Dat is trouwens ook de bedoeling van deze interpellatie !

Minister K. Poma : Uw tweede vraag luidde als volgt :

“Indien dit niet zo is, wat de wil de achtbare minister hier aan doen ?”

Het repertorium wordt door de inspecteurs van de Rijksdienst voor Mo-

Poma

numenten- en Landschapszorg wel degelijk gebruikt naar aanleiding van routinebezoeken, restauratieaanvragen en het voorzien van beveiligingsinstallaties.

Uw volgende vraag luidt : hoever staat het met het ontwerp van decreet dat bij de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen ter studie ligt ? Werden hierbij de nodige controlemiddelen ingebouwd ?

Het ontwerp van decreet door u bedoeld is vermoedelijk het decreet ingediend door onze collega-volksvertegenwoordiger, De Beul, houdende bescherming van het roerend cultureel patrimonium in privé- en overheidsbezit. Dit decreet staat reeds aan de agenda van de Commissie voor Culturele Aangelegenheden van de Vlaamse Raad en zal dus de eerstvolgende weken in de Commissie ter bespreking komen. Ik heb dat trouwens reeds in de Commissie aan de heer De Beul verzekerd.

In verband met de beveiliging van het bezit tegen diefstal vraagt u mij hoeveel kerkdiefstallen er in 1981 gebeurd zijn.

De administratie van cultuur houdt geen officiële statistieken van de kerkdiefstallen bij.

U heeft daar zelf cijfers over gegeven. Ik ben er echter van overtuigd dat in werkelijkheid het aantal diefstallen waarschijnlijk veel hoger zal liggen dan wat in de officiële statistieken vermeld staat.

U vraagt of er een samenwerking bestaat tussen de gerechtelijke diensten en het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium bij wie de beveiligingsinventaris evenals het nodig fotografisch materieel berust. Mijn antwoord is daarop : de Generale Staf van de Rijkswacht is in het bezit van het hogervermeld fotorepertorium. Wanneer kunstvoorwerpen uit kerken ontvreemd worden bezorgt het KIK de foto's van de betrokken voorwerpen teneinde de opsporing mogelijk te maken.

Verder vraagt u welke maatregelen de geachte Minister heeft genomen om

de plaatselijke overheid te begeleiden bij het nemen van maatregelen tegen diefstal en of er daar voor de overheid geen opdracht is weggelegd.

Ik kan u in dit verband mededelen dat sinds enkele maanden - ik onderstreep "enkele maanden" want u ziet hoe recent deze problemen zijn aangepakt - bij de Rijkswacht een personeelslid is aangesteld, uitsluitend gelast met het stimuleren en het begeleiden van de maatregelen tegen diefstal.

Thans kom ik tot het punt : bescherming tegen verval.

Uw vraag luidt : welke instanties houden zich thans bezig met de restauratie van het kerkelijk kunstbezit ? Welk beleid wordt er in dit verband gevoerd ?

Mijn antwoord is het volgende : de restauratie van het beschermd kerkelijk onroerend kunstbezit wordt geregeld door de wet van 2 augustus 1931 en het decreet van 3 maart 1976. De restauratie van het roerend cultureel patrimonium is nog niet wettelijk geregeld. Het decreet zal in de bevoegde commissie van de Vlaamse Raad besproken worden.

De volgende vraag van de interpellant luidt : vermits niet alle kunstwerken van dezelfde kwaliteit zijn is de vraag of er een lijst bestaat van kunstwerken met prioritair belang bij restauratie en bescherming.

Ik kan de geachte interpellant antwoorden dat het opmaken van een prioriteitenlijst zeer moeilijk is aangezien de prioriteit niet alleen dient te worden vertaald door de „kwaliteit” van het kunstwerk, maar ook door de staat van bewaring. Vooral mogelijke bedreigingen, zoals aantasting door houtworm en micro-organismen bepalen de hoogdringendheid van een behandeling. Het is evident dat dit moeilijk op voorhand kan worden geprogrammeerd.

Ter verduidelijking wil ik zeggen dat micro-organismen, schimmels, paddestoelen en dergelijke meer zijn.

De heer J. Sleecx : Mijnheer de Minister, ik denk dat u hier wel naast mijn vraag zit.

In feite vraag ik u welke de eerste rangswerken zijn. Om deze te kunnen conserveren, om tijdig te kunnen ingrijpen moet men toch de eerste rangswerken kennen. Dàt is mijn vraag. Beschikt men over een dergelijke lijst van eersterangswerken ? Wanneer een dergelijke lijst niet bestaat dan kan men om het even wat restaureren, misschien een werk van derde of vierde rang terwijl men een eersterangswerk laat verkrotten, om het zo uit te drukken.

Minister K. Poma : Die lijst is fragmentarisch. Bovendien is het aantal specialisten dat een dergelijk restauratiewerk kan uitvoeren niet zeer groot.

De heer J. Sleecx : Indien het zo is, dan moet de Minister een beleid uitstippelen dat ervoor zorgt dat er voldoende restaurateurs worden gevonden, zoniet zullen wij gewoonweg ons patrimonium laten verkrotten.

Minister K. Poma : Inderdaad is er het probleem genoeg restaurateurs te vinden - maar ik ben ervan overtuigd dat we ze zullen krijgen - maar er is ook het probleem van de bescherming van dit patrimonium. Daarover werd voor een tiental jaren niet gesproken en het is duidelijk dat zich hier een nieuw probleem stelt. U vraagt eveneens of de plaatselijke kerkbesturen weet hebben van de mogelijkheden inzake restauratie die hun door de overheid worden geboden en welke de procedure is.

De mogelijkheden tot restauratie zijn gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Teneinde de informatie in deze sector zo ruim mogelijk te verspreiden geeft de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen een tweemaandelijks tijdschrift uit onder de naam M en L.

Mijnheer Sleecx, u bent zeker goed op de hoogte van het bestaan van dit tijdschrift. Hierin worden naast de wettelijke bepalingen ook richtlijnen en artikelen gepubliceerd over deze aangelegenheden.

Ik heb de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen opdracht gegeven de leden van de Commissie voor culturele aangelegenheden en peda-

Poma

gogische en didactische vorming dit tijdschrift toe te sturen. Het tijdschrift zelf zal waarschijnlijk worden gewijzigd. De bedoeling ervan is in elk geval de vulgarisatie opdat, wat hier wordt beslist, niet in een ivoren toren opgesloten zou blijven. Wij trachten via dit tijdschrift zoveel mogelijk de betrokkenen voor te lichten.

De heer J. Sleenckx : Zou het niet mogelijk zijn, mijnheer de Minister, ook aan de kerkfabrieken dit tijdschrift toe te sturen. Het zijn tenslotte deze mensen die moeten weten wat zij moeten doen. Het heeft geen zin dat de ene of de andere commissie alleen weet wat moet gebeuren. Het is de basis, namelijk de kerkfabriek, die moet weten welke procedure moet worden gevolgd en hoe een zaak moet worden aangepakt.

Dat is toch de bedoeling. Wanneer dit zou kunnen dan is dit al een stap in de goede richting.

Minister K. Poma : Dat is geen probleem, mijnheer Sleenckx. Indien dit nog niet gebeurt, zal ik ogenblikkelijk daarvoor opdracht geven.

U zult begrijpen dat ik aan de herwaardering van het cultureel patrimonium groot belang hecht. Er zijn momenteel een aantal initiatieven in voorbereiding. Zodra deze volledig zijn uitgewerkt zal ik de Vlaase Raad hierover inlichten.

Ik besef volkomen dat dit ontwerp onvolledig behandeld is. Ook voor mij is het antwoord onvolledig. Ik word echter geconfronteerd met een aanzwellende vloed van ontwerpen van decreet die alleen betrekking hebben op een of ander probleem in verband met cultuur. Ik kan u de verzekering geven dat de betrokken commissie van de Vlaamse Raad ononderbroken zal moeten werken om deze decreten te onderzoeken die ofwel zijn aangekondigd ofwel in voorbereiding zijn en die betrekking hebben op de materies die thans aan de orde zijn.

Mijnheer Sleenckx, ik dank u in elk geval voor de suggesties die u hebt gedaan tijdens de ontwikkeling van uw interpellatie. Ik zal er rekening

mede houden bij 'het uitstippelen van mijn beleid betreffende de bescherming van het roerend kunstpatrimonium in de kerken. (**Applaus bij de CW, de PW en de W**)

De Voorzitter : De heer Sleenckx heeft het woord.

De heer J. Sleenckx : Mijnheer de Minister, mag ik u nog even een kleine vraag stellen.

Hebt u reeds een idee in welke richting uw initiatieven zullen gaan ?

Minister K. Poma : U vraagt mij in welke richting de initiatieven ter bescherming van dit patrimonium zullen gaan ?

Zoals u zelf hebt gezegd, mijnheer Sleenckx, moeten wij tot een betere coördinatie komen.

Een van de problemen, u hebt het zelf vastgesteld, is dat de bevoegdheden te zeer verspreid zijn. We moeten komen tot een goede coördinatie die een snelle doeltreffende organisatie toelaat.

Wij kunnen natuurlijk niet het gehele kunstpatrimonium beschermen. Dat zou te kostelijk zijn. Wij zullen dus een selectie moeten maken. Alles wat in ons land aan kunstpatrimonium bestaat, beschermen, zou ons te ver leiden.

Wij moeten nu eenmaal met het risico leren leven dat er beschadigingen mogelijk zijn. Zelfs in de best beschermde musea ter wereld kan men niet bellen dat stukken worden beschadigd of dat er door onevenwichtige personen een of ander kunstwerk wordt vernietigd.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het statuut, de financiering en de activiteiten van het Vlaams Cultureel Centrum „De

Brakke Grond” te Amsterdam

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Beul tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het statuut, de financiering en de activiteiten van het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond”, te Amsterdam.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, niemand kan er ons van verdenken afwijzend te staan ten opzichte van projecten of maatregelen die de autonomie van de Vlaamse Gemeenschap inzake internationale samenwerking valoriseren.

De VU heeft immers van bij de installatie van de Cultuurraad in 1971 ononderbroken geijverd voor het waarmaken van onze bevoegdheid inzake buitenlands cultuurbeleid. Ik moge verwijzen naar talrijke mondelinge en schriftelijke vragen van leden van onze fractie. Ik moge herinneren aan de oprichting in 1976, van de commissie buitenlands beleid ten gevolge van een voorstel van onze toenmalige fractievoorzitter Maurits Coppeters.

De VU is dan ook altijd principieel voorstander geweest van de opening van culturele centra in het buitenland, zowel te Amsterdam als te Rijssel. Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat het verzet hiertegen mede voortspruit en mede geïnspireerd is door een eenzijdige kijk op het cultuurbeleid en ook wel dat dit verzet sporen van een overgebleven provincialistische kortzichtigheid vertoont.

Maar zoals senator De Rouck vorig jaar reeds in deze Raad zei, is het al te gemakkelijk de kritiek op het beleid inzake „De Brakke Grond” af te wimpelen als parochialisme en nestbevuiling.

De waarheid is dat er van in den beginne zwaar geblunderd werd te Amsterdam. Achteraf bekeken heeft deze Raad het de Vlaamse Executieve en de voorganger van de huidige Minister erg gemakkelijk gemaakt. Het geklungel bij de aankoop van het complex, de zoektocht naar een kandi-

De Beul

daat-directeur in de rangen van de CVP-militanten, de stijlloze openingsmanifestatie zijn al vergeten...

Ik hoop dat het niet helemaal juist is wat de Minister in een interview aan „Het Laatste Nieuws” van 20/21 februari vertelde, namelijk dat hij niet één papier gevonden had omtrent „De Brakke Grond”. Is er in dit land dan geen continuïteit van bestuur meer, geen administratie met een archief, zijn er geen spelregels voor de wisseling van bestuur ?

Wij nemen ons voor eerlang op dit probleem terug te komen.

„De Nieuwe” van 4 juni 1981 heeft een scherp artikel gepubliceerd over het koninklijk besluit van 23 april 1981 tot oprichting van een Cultureel Centrum van de Vlaamse Gemeenschap in Nederland. De kritiek van „De Nieuwe” kan als volgt samengevat worden :

1. het taalgebruik in dit koninklijk besluit is ergerlijk ;
2. de doelstelling van het Centrum wordt gebrekkig omschreven ;
3. het statuut van het personeel is onduidelijk ;
4. de wijze van financiering van het Centrum wordt vaag gelaten ;
5. de bepalingen in verband met de bestuurscommissie zijn verward ;
6. het koninklijk besluit geeft geen uitsluitsel over de begroting en de rekeningen van het bestuur ;
7. de criteria voor de samenstelling van de Raad van Advies zijn vaag.

In feite gaf dit koninklijk besluit volmacht aan de Minister om te beslissen en te klungelen in een sfeer van volkomen improvisatie en willekeur. Het is mij een raadsel hoe de voorzitter van de Executieve dergelijk juridisch onding mede heeft willen ondertekenen !

Ik wens dan ook een reeks vragen te stellen in verband met de inhoud en de uitvoering van dit koninklijk besluit.

Schept het koninklijk besluit van 23 april 1981 tot oprichting van een Cultureel Centrum van de Vlaamse Gemeenschap in Amsterdam de voor-

waarden tot een optimaal functioneren van het Centrum ?

Bevat dit koninklijk besluit niet teveel onduidelijkheden, onnauwkeurigheden en lacunes om een goed beleid mogelijk te maken ?

Dringt de noodzakelijkheid zich niet op om dit koninklijk besluit met zijn groot aantal onnauwkeurigheden en lacunes te vervangen door een decreet ?

In hoeverre is dit koninklijk besluit reeds uitgevoerd ?

Hoe is de bestuurscommissie (artikel 6) samengesteld ? En de raad van advies (artikel 11) ?

Welke Minister of ministers is of zijn in de huidige Executieve belast met de uitvoering van het koninklijk besluit ?

Ondertussen zijn we bijna een jaar verder. „de Brakke Grond” is opengestaan. In sommige Vlaamse kranten verschijnen erg vriendelijke stukken over de bedoening in het Centrum. Maar er is ook veel gefluister over foute toestanden en dingen die mislopen. Men zegt dat elementaire voorzieningen nog steeds ontbreken. Men zegt dat er elke dag schuldeisers komen aanbellen en dat er een enorme stapel onbetaalde rekeningen ligt te wachten. Indien dit klopt, kan men de bewindslieden niet bepaald gelukwensen met hun beleid om in het buitenland een Vlaams imago uit te dragen !

Men zegt dat er een aantal gedingen lopen ! Hoeveel zijn er dat ? Om welke bedragen gaat het ?

Hoeveel bedraagt het totaal krediet dat tot nog toe ter beschikking werd gesteld van het Centrum ?

Hoe bereikt dat krediet Amsterdam ?

Welke bewegingsvrijheid hebben de stafleden te Amsterdam inzake uitgaven ?

Is het juist dat rekeningen van Nederlandse leveranciers niet of niet tijdig werden betaald ?

Is het juist dat de inrichtingswerken nog steeds niet voltooid zijn en dat het er nog steeds aan elementaire kantoorbehoeften ontbreekt ?

- **Mevrouw G. Devos, Eerste Onder-**

voorzitter treedt als Voorzitter op.

Het is ons inderdaad niet te doen om zomaar autonomie inzake internationale culturele samenwerking. Het is ons te doen om kwaliteit. Het is ons te doen om niveau.

Zoals in deze Raad reeds werd gezegd, is internationale culturele samenwerking een moeilijke opdracht. Senator De Rouck stelde terecht dat het een werkterrein is dat grondig inzicht en veel overleg vergt.

Het vraagt permanente bezinning. Er is volstrekt behoefte aan een visie op de doelstellingen die men wil bereiken. Er is daarvoor behoefte aan een ambtenarij met een grote culturele bagage, aan inzicht in de behoeften en de belangstellingsvelden van de partner.

Alleen al daarom wensen wij te weten waarom er zelfs nog geen begin werd gemaakt met de samenstelling van een Raad van Advies. Wij zouden willen weten welke adviezen de programmatie in „De Brakke Grond” tot nog toe hebben bepaald.

Worden er adviezen ingewonnen aan Nederlandse kant ? Zijn er contacten met Nederlandse ambtenaren, Nederlandse instellingen, Nederlandse verenigingen ? Is er, alvorens men met de programmatie van start ging, een „marktonderzoek” geweest ? Heeft men enig zicht op de reële behoeften van het Amsterdamse, ja, het hele Nederlandse publiek ?

Hoe evalueert de Minister de respons van het Nederlandse publiek op de openstelling en activiteiten van het Centrum ?

Hoeveel krantestukken hebben Nederlandse bladen reeds gewijd aan de activiteiten ?

Hoe groot is de oplage van het informatieblad : hoeveel exemplaren worden er gezonden aan adressanten in Nederland, hoeveel in Vlaanderen ?

Met welke Nederlandse instellingen is er reeds samenwerking gepland of tot stand gekomen ?

Worden de activiteiten van het Centrum in de „culturele agenda”, van de Nederlandse kranten medegedeeld ?

De Beul

Is er samenwerking of overleg met andere buitenlandse culturele centra te te Amsterdam ? Met het Descartes-huis, met het Goethe Instituut, met de British Council ? Krijgen stafmedewerkers of ambtenaren de gelegenheid de werking van die instellingen te bestuderen ? Of is het zo dat men te Brussel alles weet, alles regelt en alles beslist ?

- De heer J. Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.

In Nederland zijn er nog andere Belgische vestigingen !

Er is in de eerste plaats de Belgische ambassade. In de formatie van deze ambassade is voorzien in het ambt van cultureel attaché. Sinds decennia hebben de opeenvolgende titularissen van dit ambt werk gemaakt van de promotie van onze cultuur in Nederland. Waarheidsgetrouw mag men stellen dat zij nuttig, ja prachtig werk hebben verricht.

De vraag rijst dan ook hoe dit werk in de toekomst zal worden voortgezet. Zijn er afspraken ter zake ? Wordt de cultureel attaché betrokken bij de programmatie van „De Brakke Grond” ?

Te Den Haag is er een „Belgisch” Verkeersbureau. Nu is toerisme hoe dan ook een terrein dat tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort. Het vertoont zoveel culturele aspecten dat het ondenkbaar zou zijn dat het ook niet in „De Brakke Grond” aan bod zou komen. Of is dat helemaal niet de bedoeling ?

Ontbreekt daarom in artikel twee van het koninklijk besluit, van 23 april 1981 het begrip toerisme ? Heeft de unitaire reflex ons hier alweer parten gespeeld ?

Ik zou de Minister graag dit vermoeden horen tegenspreken. Het ligt toch voor de hand dat toerisme een enorme factor kan zijn ter bevordering van de culturele integratie van Vlaanderen en Nederland.

Dit vraagt dan ook een terreinafbakening in de opdrachten, van respectievelijk het Verkeersbureau en het Cul-

tureel Centrum. Dit vraagt afspraken, gestructureerd overleg, een geëigende verdeling van de beschikbare kredieten.

In Nederland leven bovendien heel wat Vlamingen. Velen van hen zijn er geëngageerd in cultureel werk, wetenschappelijk onderzoek en onderwijs. Velen van hen zijn goed geplaatst om bij de programmatie van „De Brakke Grond,, nuttige informatie en praktische suggesties aan te brengen.

Wij kunnen ons niet veroorloven hun ideeën en ervaring terzijde te laten. Hoe ziet de Minister hun inbreng ?

Zijn er reeds inspanningen in die richting geschied ?

Wij hadden het reeds over het personeel van het Centrum. Men moet zich in de Vlaamse Executieve goed realiseren dat het slagen van het Amsterdamse initiatief staat of valt met het functioneren van dit personeel. De personeelsleden van dergelijke instellingen kunnen geen bureaucraten zijn, geen urenkloppers : als zij zelf niet enthousiast zijn, zullen zij ongetwijfeld weinig geestdrift weten op te wekken voor onze cultuur.

De vraag is dan ook welk statuut dit personeel heeft. Staat dit statuut reeds vast ? Hoe is het tot stand gekomen ?

Hoeveel personeelsleden zijn er thans ? Werken die allen onder hetzelfde statuut ? Hoeveel zijn er van Belgische nationaliteit ? Zijn er ook Nederlanders ?

Het koninklijk besluit van 1981 mikt op een vrij strakke leiding door de directeur. Nergens is er een inspraak van de andere stafleden voorzien.

Mijnheer de Minister, kan dergelijk systeem wel werken in een huis als „De Brakke Grond,, ?

Welke onafhankelijkheid heeft dat personeel ten aanzien van Brussel ? Moet er voor elke stap, elke spijker, elke beslissing eerst naar het departement worden getelefoneerd ?

Of durven wij onze autonomie ook waar maken door op onze beurt ruimte te geven aan ambtenaren in wie wij vertrouwen hebben ?

Men zegt ons ook dat er nogal veel bezoek uit Vlaanderen komt. Kwatongen beweren zelfs dat er een opvallende stroom van belangstelling uit christen-democratische dorpskringen op gang is gekomen. Klopt het dat KAV-dames en KWB-heren even mogen komen kijken met welke vooruitziendheid de bewindslieden van hun obediëntie het allemaal hebben gepland en bedacht ?

Hoeveel van die groepen uit Vlaanderen zijn er zo al op bezoek geweest ?

Wordt voor deze groepsbezoeken een bepaalde financiële inspanning gedaan ? Worden er subsidies voor gegeven ? Zo ja, op welke begrotingspost werden die ingeschreven ?

Mijnheer de Minister, de vraag is natuurlijk welke zin het heeft Vlamingen op doortocht te Amsterdam naar „De Brakke Grond,, te loodsen. Informatie over Vlaamse toestanden hoeven zij toch niet !

En ten slotte : sinds enkele maanden heeft het Centrum een ietwat omstreden faam door de wekelijkse VARA-uitzending „Sonja op maandagavond,,. In hoeverre beantwoordt die activiteit aan de opdracht van het Centrum ? Zijn er vanwege het Centrum suggesties gedaan voor een Vlaamse inbreng in deze show ? Met welk resultaat ?

Mijnheer de Minister, het buitenlands cultuurbeleid toont het authentieke gelaat voor Vlaanderen. Het is de verdomde plicht van de Executieve en van de Vlaamse Raad er alles op te zetten opdat „De Brakke Grond” een succes zou zijn. Daartoe is het nodig kwaliteit aan te trekken en kwaliteit te bieden. Dat is het enige criterium. Meer dan op welk ander terrein moet men daarom hier afstand nemen van kortzichtige partijpolitieke spelletjes.

In elke parlementaire democratie wordt er naar een consensus gestreefd inzake buitenlandse politiek, zowel betreffende de doelstellingen als wat betreft de middelen.

Wij verwachten dat de Vlaamse Executieve ter zake enige grootheid en wat zelfrespect zal weten op te brengen.

De Beul

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde collega's, bij het einde van deze interpellatie meen ik toch zeer duidelijk en zeer formeel te moeten verklaren dat de interpellatie, welke ik net kom te houden, niet is opge maakt in overleg met, laat staan, door personeelsleden van het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam. Ik zeg dit slechts uit veiligheidsoverwegingen wat betreft het personeel uit Amsterdam.

Zeer recent nog heb ik ervaren dat het volstaat in deze Raad gebruik te maken van het normaal parlementair recht om, vanop deze tribune, een vraag te stellen over een of andere wantoestand, en dat die vraag dan tot gevolg heeft dat de personeelsleden die zijdelings bij de vraag betrokken zijn, geïsoleerd en gesanctioneerd worden.

De heer J. De Seranno : Dat kan niet !

De heer A. De Beul : Welnu, ik had gisteren de eer vanop deze tribune een vraag te stellen over sancties genomen tegen een journalist van de BRT. Als ik dan moet vernemen dat het stellen van die vraag voor de administrateur-generaal van de BRT voldoende is om de tegen Daniël Buyle genomen sanctie te verlengen, vraag ik mij af waar wij in deze rechtsstaat aan toe zijn.

De heer J. De Seranno : Was dat misschien omdat u met hem gesproken heeft ?

De heer A. De Beul : Mijnheer De Seranno, ik herhaal dat personeelsleden van de BRT mij hebben medegedeeld dat het stellen van mijn vraag de reden was voor de heer Vandebussche om te beslissen dat de sanctie tegen Daniël Buyle niet zou worden opgeheven.

Welnu, als wij in een dergelijke democratie leven, waarbij een parlementaire tussenkomst tot gevolg heeft dat een ambtenaar – want de heer Vandebussche is een ambtenaar, het mag dan nog een CVP-ambtenaar zijn, tot daartoe, maar het is en blijft een ambtenaar – gaat beslissen dat hij een door hem getroffen sanctie, in strijd met de vorige afspraken,

verlengt of niet opheft, dan vind ik dat wij niet langer in een rechtsstaat leven.

De heer J. De Seranno : De ambtenaren die u dat hebben gezegd, zijn verkeerd.

De Voorzitter : De heer De Grève heeft het woord.

De heer L. De Grève (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, aan de vloed van vragen van onze collega, de heer De Beul, zal ik op een iets rustiger toon nog een paar precieze vragen toevoegen.

De heer J. Valkeniers : U blijft nog onder de invloed van de Madonna van Halle !

De heer L. De Grève : Mijnheer de Voorzitter, geruchten doen de ronde dat de Vlaamse Gemeenschapsminister van cultuur gedagvaard werd om op 4 februari 1982 te verschijnen voor de arrondissementsrechtbank te Amsterdam. Blijkbaar zou het gaan om het niet-betalen van verschuldigde facturen. Graag vernam ik of dit juist is en, zo ja, over welke bedragen en schulden het gaat.

Volgende vraag. Aan het Cultureel Centrum is een restaurant verbonden. Wie exploiteert dit restaurant en onder welke financiële voorwaarden ?

De kantoorruimten en de maisonnettes worden verhuurd. Hoeveel bedraagt het huurgeld en denkt de geachte Minister eraan deze ruimten aan te kopen indien daartoe de gelegenheid bestaat ?

Welk statuut geniet het personeel van „De Brakke Grond”, ? (**Applaus bij de PW en de W**)

De Voorzitter : De heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het doet mij genoegen dat het geachte lid meer dan gewone belangstelling vertoont voor het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam. Hij is, zoals ikzelf, voorstander van een dynamisch beleid dat evenwel niet synoniem moet zijn van

een beleid gekenmerkt door improvisatie.

Zonder mij over de wijze van beleidsvoering van mijn geachte voorgangster te willen uitspreken – dat zal u begrijpen – constateer ik dat bij de oprichting van „De Brakke Grond”, soms haastige beslissingen werden genomen die achteraf moesten worden genormaliseerd. Daarom heb ik vanaf de eerste dag van mijn aanstelling tot Gemeenschapsminister van cultuur mijn aandacht gewijd aan de meest in het oog springende en meest dringende problemen.

Ik zal dan ook aan de hand van mijn kortstondige ervaring een zo duidelijk mogelijk antwoord geven op de 26 vragen die de heer De Beul heeft gesteld en waarbij ik mij zal onthouden van elke commentaar en mij alleen zal beperken tot de feiten.

Eerste vraag. Schept het koninklijk besluit van 23 april 1981 tot oprichting van een Cultureel Centrum van de Vlaamse Gemeenschap in Amsterdam – Belgisch Staatsblad van 20 mei 1981 – de voorwaarden tot een optimaal functioneren van het Centrum ?

Vooraleer deze interpellatie werd gehouden heb ik nog even gesproken met mijn voorgangster, mevrouw De Backer-Van Ocken, die mij heeft gezegd dat ze, met haar ervaring en mocht zij hier nu op de tribune staan, ook zou moeten toegeven dat dit koninklijk besluit niet de voorwaarden heeft geschapen om het Centrum optimaal te laten functioneren.

Tweede vraag. Bevat dit koninklijk besluit niet teveel onduidelijkheden, onnauwkeurigheden en lacunes om een goed beleid mogelijk te maken ?

Ja, de lacunes die vastgesteld werden bij de uitvoering van het koninklijk besluit betreffen vooral de werking die stroef – en ik wens het woord stroef te onderstrepen – verloopt en een goed beleid onmogelijk maakt. Dit zal trouwens ook nog blijken uit de andere antwoorden.

Derde vraag. Dringt de noodzakelijkheid zich niet op om dit koninklijk besluit, met zijn groot aantal onnauwkeurigheden en lacunes, te vervangen door een decreet ?

Poma

Reeds in de maand januari gaf ik de opdracht voor het einde van het eerste werkingsjaar een volledige balans van de werking op te maken. Het verslag hierover verwacht ik de eerstvolgende weken. Hieruit zal blijken of de onnauwkeurigheden en lacunes van die aard zijn dat het koninklijk besluit al dan niet moet worden vervangen door een decreet. Wij wachten het jaarverslag af alvorens daarover om het even welke beslissing te nemen.

In hoeverre is dit koninklijk besluit uitgevoerd ?

Het koninklijk besluit is uitgevoerd voor wat betreft de artikelen 1,2,4 en 5. Het is niet uitgevoerd voor wat de andere artikelen betreft.

Hoe is de bestuurscommissie - artikel 6 - samengesteld en de raad van advies, artikel 11 ?

In afwachting van het verslag werd de bestuurscommissie en de raad van advies nog niet samengesteld.

Vooraleer terzake een definitieve beslissing te nemen wens ik, op grond van een eerste werkingsperiode, ernstig na te gaan, welke vorm voor beheer en inspraak aangewezen is. Te gepasten tijde zal ik mijn bevindingen voorleggen aan de deelregering.

Welke Minister is of welke Ministers zijn in de huidige Executieve belast met de uitvoering van het koninklijk besluit ?

Op dit ogenblik valt de „De Brakke Grond” onder mijn bevoegdheid.

Hoeveel bedraagt het totaal krediet dat tot nog toe ter beschikking werd gesteld van het Centrum ?

Op de begroting van 1981, werden de hiernavolgende bedragen uitgegeven :

- voor de infrastructuur : 265.296.727 frank ;
- voor de werkingskosten : 3 1.859.024 frank.

Voor 1982 werd een bedrag van ongeveer 35 miljoen F. in de begroting voorgesteld.

Hoe bereikt dat krediet Amsterdam ?

Deze beschikbare gelden worden overgemaakt volgens de boekhoudkundige reglementering van de Rijkscamptabiliteit en worden vanuit het Bestuur van Internationale Culturele Betrekkingen rechtstreeks aan de schuldeisers betaald.

Welke bewegingsvrijheid hebben de stafleden te Amsterdam inzake uitgaven ?

Tot uitgaven ter plaatse is slechts de directeur van het centrum bevoegd, tot een bedrag van 100 000 F. waarvoor het overkoepelend bestuur voor Internationale Culturele Betrekkingen dient mede te ondertekenen. Dit besluit lijkt mij echter niet haatbaar omdat het de bewegingsvrijheid van de directeur té zeer aan banden legt. U begrijpt dat het met een dergelijk besluit, moeilijk is een beleid te voeren.

Is het juist dat rekeningen van Nederlandse leveranciers niet of niet tijdig werden betaald ?

Het is juist dat sommige rekeningen niet werden betaald. Ik werd op 4 februari in kortgeding voor de arrondissementsrechtbank van Amsterdam gedaagd en veroordeeld tot het betalen van 27 1.12 1 gulden, rente inbegrepen, aan achterstallige rekeningen die tot 1980 teruggaan. Ik voeg er onmiddellijk aan toe dat ik dat niet uit eigen geldbeugel heb moeten betalen.

Dank zij mijn krachtadig ingrijpen en het beleggen van verschillende coördinatievergaderingen tussen alle betrokken administratieve diensten wordt de achterstand in de betaling van de overblijvende facturen ingelopen.

Wel zijn er nog een aantal facturen die wij betwisten voor een bedrag van ongeveer 25 000 gulden waarvoor men op dit ogenblik een minnelijke schikking tracht te vinden.

Het betreft hier de meerkosten voor de aanleg van de vloercontactdozen. Dit is ook een antwoord op de eerste vraag van de heer De Grève.

Is het juist dat de werkzaamheden nog steeds niet voltooid zijn en dat het er nog steeds aan elementaire kantoor-

behoeften ontbreekt.

De werkzaamheden zijn wel voltooid, wel dienen de gebreken van uitvoering, onder waarborg - maar dat is normaal voor elke nieuwbouw - nog weggewerkt. Het ontbreken aan kantoorbehoeften werd mij niet bevestigd.

Hoe evalueert de Minister de respons van het Nederlandse publiek op de openstelling en de activiteiten van het Centrum ?

Vooraleer dank zij misschien de rumoerige opening heeft De Brakke Grond op zeer korte tijd bij het Nederlandse publiek een bepaalde bekendheid verworven. Meer kon niet worden verwacht, noch bereikt, in deze korte tijdsspanne. Het kan niet geloofwaardig worden dat een zekere uitstraling ervan het Amsterdamse publiek bereikt. Dat blijkt trouwens ook wat betreft de Amsterdamse verenigingen die op bezoek komen.

Hoeveel krantestukken hebben Nederlandse bladen reeds gewijd aan de activiteiten ?

In alle Nederlandse kranten van enig belang, welke de Amsterdamse regio bestrijken, wordt regelmatig over het Vlaams Cultureel Centrum en zijn activiteiten geschreven. Zo de interpellant erom verzoekt kunnen hem de lijvige mappen met knipsels worden bezorgd of ter inzage voorgelegd.

Hoe groot is de oplage van het informatieblad : hoeveel exemplaren worden er gezonden aan adressanten in Nederland, hoeveel in Vlaanderen ?

De oplage van het maandelijks informatieblad bedraagt op dit ogenblik 5 000 exemplaren, opgedeeld in 4 200 Nederlandse en 800 Vlaamse - Belgische - adressanten.

Met welke Nederlandse instellingen is er reeds samenwerking gepland of tot stand gekomen ?

Inmiddels is samenwerking tot stand gekomen met 55 Nederlandse instellingen, waarvan de lijst aan het geacht lid kan gegeven worden en waarvan de Nederlandse instellingen aangehaald zijn. U zal begrijpen dat ik die lijst hier niet ga aflezen, maar u kan er

Poma

inzage van nemen.

Worden de activiteiten van het Centrum in de „culturele agenda” van de Nederlandse kranten medegedeeld ?

De activiteiten van het Centrum worden inderdaad opgenomen in de bijzondere Nederlandse kranten (Het Parool, NRC-Handelsblad, De Volkskrant, De Telegraaf en in de Uitkrant van Amsterdam).

Is er een samenwerking tussen het Centrum en de Belgische Ambassade te Den Haag ?

Van vóór de oprichting reeds, heeft de Belgische Ambassade haar sympathie betuigd en haar medewerking verleend.

Met het Belgisch Verkeersbureau te Den Haag ?

Dit is eveneens waar voor het Belgisch Verkeersbureau te Den Haag.

Welke opdracht hebben volgens de Minister deze drie instellingen ?

Binnen deze samenwerking vervullen deze twee instellingen ten overstaan van het Vlaams Cultureel Centrum, respectievelijk hun specifieke opdracht. De Ambassade heeft op cultureel gebied de opdracht om over gans Nederland de Vlaamse Cultuur te verspreiden.

De Brakke Grond heeft deze functie van ontmoetingsplaats en plaats om de Vlaamse kunst in Amsterdam bekend te maken.

Onze Ambassade heeft in relatie tot De Brakke Grond en het ganse Nederlandse grondgebied een coördinerende functie. Het Belgisch Verkeersbureau in Den Haag zou in relatie tot de Brakke Grond en ter gelegenheid van culturele manifestaties aldaar een aangehouden campagne kunnen voeren over de historische steden van Vlaanderen.

Volgende reeks vragen. Welk statuut hebben de personeelsleden van het Centrum ? Bij het opnemen van mijn bevoegdheden heb ik vastgesteld dat er geen sprake was van enig statuut voor het personeel. De directeur werd

in zijn graad van rijksambtenaar van mijn departement vanuit de „Vaste Cultuurpactcommissie” naar Nederland gedetacheerd. Zijn onmiddellijke medewerkers - 4 in getal - werden bij contract geëngageerd. Op dit ogenblik wordt gewerkt aan het opstellen van een statuut voor het personeel. Er wordt gezocht in de richting van de aanhechting van de personeelsleden van de Brakke Grond aan het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking in oprichting.

Andere vraag : Hoeveel Belgische en hoeveel Nederlandse personeelsleden zijn er op dit ogenblik ? Buiten hogervermelde stafleden werden bovendien met een administratieve of technische opdracht nog tien personeelsleden aangeworven. Vijf van hen zijn Vlamingen, de andere vijf zijn Nederlanders, twee bekleden een deeltijdse functie.

Is het juist dat er in het Centrum groepsbezoeken uit Vlaanderen worden georganiseerd ? Het is vanzelfsprekend dat Vlaamse groepen, een centrum dat ze als het „hunne” beschouwen aandoen, wanneer deze naar Amsterdam overkomen. Hierover kunnen we ons slechts verheugen. Als dusdanig werden deze spontane bezoeken door het Vlaams Cultureel Centrum niet georganiseerd, noch gesubsidieerd.

U kreeg graag een overzicht van het aantal en de naam van de groepen. Het is mij niet mogelijk er een opsomming van te geven, op het gevaar af er te vergeten.

U vraagt verder of er voor deze groepsbezoeken subsidies worden gegeven, en zo ja, uit welke begrotingspost ? Er worden geen subsidies gegeven voor dergelijke bezoeken.

Een andere reeks vragen. Sinds enkele maanden heeft het Centrum een ietwat omstreden faam door de wekelijkse Vara-uitzending „Sonja op maandagavond”. In hoeverre beantwoordt die activiteit aan de opdracht van het Centrum ? Het contract van de Vara-uitzendingen werd afgesloten tussen de Vara en de Theaterunie, en niet de Brakke Grond, baat de theaterzaal uit via een huurcontract dat van

bij de oprichting afgesloten werd door mijn achtbare voorgangster en de Theaterunie voor een periode van vijf en tien jaar, dit wil zeggen na vijf jaar opzegbaar door de Theaterunie en na tien jaar opzegbaar door de Minister van de Vlaamse Gemeenschap van Cultuur. Wij hebben hierop dus geen vat.

Zijn er vanwege het Centrum suggesties gedaan voor een Vlaamse inbreng in deze show en met welk resultaat ? Vanuit het Cultureel Centrum werden inderdaad suggesties gedaan om Vlaamse kunstenaars in deze show te laten optreden. Dit resulteerde in een optreden van theater Arena uit Gent.

Tot daar de antwoorden op de vragen die de heer De Beul gesteld heeft.

Tot slot wil ook antwoorden op twee van de vier vragen - want op twee heb ik reeds geantwoord - die collega De Grève, via een mondelinge vraag wilde stellen, en waarop ik nog niet geantwoord heb.

Wie exploiteert het restaurant en onder welke voorwaarden ?

Dit gebeurt door de firma Everest onder het stelsel van een baten-verlies rekening, dit wil zeggen dat wij de verliezen moeten betalen. Voor het eerste jaar zullen die ongeveer drie miljoen frank belopen.

Worden de kantoorruimten en de maisonnettes gehuurd en onder welke financiële voorwaarden ?

Het is juist dat ze gehuurd worden. De huurprijs voor de kantoorruimten is ongeveer 47 700 gulden plus BTW per jaar, voor de maisonnettes is dit 22 800 gulden per jaar, per appartement. Op dit ogenblik worden die gedeeltelijk afgehuurd door het personeel en twee ervan door het Cultureel centrum.

De infrastructurele indeling is ongelukkig geregeld en mijn inziens zouden, indien de budgettaire mogelijkheden zich voordoen, de kantoorruimten dienen aangekocht te worden, evenals de maisonnettes, mijnheer De Seranno, zoals men dit in het Nederlands noemt en ik gebruik deze Nederlandse term...

De heer J. De Seranno : Ik ben ertegen.

Minister K. Poma : ... omdat die een geïntegreerd deel zijn van het Cultureel Centrum en de toegang ervan door derden grote problemen zou scheppen.

Ziedaar de antwoorden op de verschillende vragen, die mij werden gesteld. Zoals ik heb gezegd, heb ik mij enkel tot de feiten beperkt. Ik heb mij onthouden van enig commentaar. Ik wacht trouwens het jaarverslag af om eventueel tot een gedeeltelijke reorganisatie over te gaan.

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik wil bij wijze van repliek zeer kort zijn. Ik kan alleen maar vaststellen dat u een kwalijke erfenis hebt overgenomen. U bent voor dit geërfde zelf niet verantwoordelijk. Ik hoop dat u erin zult slagen om in de loop van het eerstvolgende jaar een aantal problemen recht te trekken.

Ik behoud mij dan ook het recht voor om omzeggens na verloop van een jaar terug te komen op een aantal zaken die ik vandaag heb aangeklaagd.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer J. Valkeniers tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de bijdragen die worden gevraagd aan ouders die hun kinderen plaatsen in erkende diensten voor onthaalmoeders of kinderdagverblijven en de hierdoor geschapen discriminatie voor de Vlamingen te Brussel

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Valkeniers tot mevrouw Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de bijdragen die worden gevraagd aan ouders die hun kinderen plaatsen in erkende diensten voor onthaalmoeders of kinderdagverblijven en de hierdoor geschapen discriminatie voor de Vlamingen te Brussel.

De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, collega's, ik zal eerst mijn mondelinge vraag stellen, wat eigenlijk gisteren had moeten gebeuren. Door een misverstand dacht ik dat deze gisterennamiddag op de dagorde stond. Ik geloof dat de Minister akkoord ging om daarop vandaag te antwoorden. De vraag luidt als volgt.

Het verbond van medisch-sociale instellingen, dat 120 kinderdagverblijven groepeert klaagt terecht aan dat deze instellingen met ten hoogste één vierde van de normale inkomsten, de wedden, de voeding, het onderhoud en de verwarming moeten bekostigen.

Aldus dienen dure en niet terugverderbare intresten te worden betaald op opgenomen kaskredieten en is op sommige plaatsen het personeel reeds twee maanden niet uitbetaald. Tot 31 december 1980 werden de toelagen toegekend door de Nationale Regering. Van 1 januari 1981 gebeurde dit door de Gemeenschapsregering. De NWIS-begroting loopt echter van 1 oktober tot 30 september, zodat er een kloof bleef van drie maanden die met de kredieten van volgend jaar werd gedicht. Op 15 december 1981 besliste de Vlaamse Regering een voorschot van 240 miljoen F. over te maken aan het NWIS. Voor zover ik weet, werd deze som tot nu toe niet ontvangen.

Wat is er aan de hand ?

Thans kom ik tot mijn interpellatie die handelt over de bijdragen die worden gevraagd aan ouders die hun kinderen plaatsen in erkende diensten voor onthaalmoeders of kinderdagverblijven en de hierdoor geschapen discriminatie voor de Vlamingen te Brussel.

Onlangs hebt u de financiële bijdrage vastgesteld die de ouders moeten betalen voor het plaatsen van hun kinderen in erkende kinderdagverblijven en diensten voor onthaalmoeders. Dit systeem zou - zo wordt althans gezegd - voorlopig slechts gelden voor een periode van acht maand. In het kader van de gewestvorming is het uiteraard niet meer dan normaal dat de

tarieven die gelden voor de Waalse Gemeenschap niet moeten overgenomen worden door de Vlaamse. Als overtuigd federalist zou ik trouwens de laatste zijn om dat te bepleiten. Elke Gemeenschap moet integendeel zelf en naar eigen inzichten beslissen en een keuze doen die in een periode van crisis financieel haalbaar is.

Dit gezegd zijnde moet evenwel worden nagegaan of het door uw diensten uitgewerkt systeem niet alleen degeëlijk maar ook sociaal aanvaardbaar is. Uit talrijke protesten van kinderdagverblijven en diensten voor onthaalmoeders, uit reacties in de pers en klachten van bezorgde ouders blijkt dit niet het geval te zijn. Een vergelijking met het voor de franstaligen geldend systeem is op dit vlak trouwens erg verhelderend. Wij moeten trouwens nooit te fier zijn om iets van anderen te leren dat ook onze Gemeenschap ten goede kan komen.

Het systeem van de Franstalige Gemeenschap is gesteund op het netto maandinkomen. In de Vlaamse Gemeenschap daarentegen baseert men zich nog steeds op het globaal netto belastbaar inkomen. Het spreekt vanzelf dat het voor de kinderdagverblijven en diensten voor onthaalmoeders veel eenvoudiger is om rekening te houden met het netto maandinkomen dan telkens weer te moeten vragen naar belastinguittreksels van de ouders.

Mevrouw M. Panneels-Van Baelen : Hoe zou u dat oplossen ?

De heer J. Valkeniers : Ik zal u daar onmiddellijk op antwoorden. Daarbij komt nog dat de op deze uittreksels vermelde bedragen vaak veranderen wanneer bijvoorbeeld een van de echtgenoten werkloos wordt. In dergelijk geval moet men dan toch rekening houden met het huidige maandelijks inkomen en dat moet dan nog herleid worden tot de periode van de inkomsten voortkomend op het belastinguittreksel in kwestie. Het moet niet gezegd worden dat die herleiding van het inkomen de sociale werkers van de kinderdagverblijven en diensten voor onthaalmoeders heel wat moeilijkheden oplevert. Zij moeten niet alleen een verslag over de veranderde toestand opmaken qua inkom-

Valkeniers

sten maar ook heel wat berekeningen uitvoeren. Op de koop toe blijkt dat die berekeningen en herleidingen door zowat elke sociale werker op een eigen manier worden uitgevoerd en dat heeft uiteraard een weerslag op het bedrag dat door de ouders moet worden betaald. Op dit vlak bestaat dan ook de grootste verwarring en onbillijkheid.

In het Vlaamse systeem zitter echter nog heel wat meer onduidelijkheden. Enkele voorbeelden.

De Franse tekst omschrijft precies wat onder inkomen moet verstaan worden. In de tekst geldig voor de Nederlandstaligen is dit niet het geval. Wat moet men bijvoorbeeld doen met verschillende sociale uitkeringen als die van de Ziekte- en Invaliditeitsverzekering ?

De Franse Gemeenschap heeft duidelijk omschreven waarop een kind voor de dagprijs precies recht heeft. In heel wat Vlaamse kribben en diensten voor onthaalmoeders rijzen hierover voortdurend moeilijkheden. Zijn bijvoorbeeld de luiers in deze prijs begrepen of moeten de ouders die zelf meebrengen enzovoort ?

De Franse tekst zegt duidelijk wat verstaan moet worden onder een halve dag. Bij ons is dat nog niet het geval.

In het Franstalig systeem wordt duidelijk gesteld dat wanneer twee kinderen uit eenzelfde gezin geplaatst worden beide kinderen slechts 70 procent van de dagprijs moeten betalen. De Vlaamse ouders met twee kinderen in een kinderdagverblijf of bij een onthaalmoeder moeten 100 procent betalen voor het eerste kind en enkel voor het tweede kind krijgen zij een korting van 30 procent. De Franstaligen, zoals gezegd, betalen in dit geval slechts 70 procent voor beide kinderen. Dat ouders terzelfdertijd twee kinderen moeten plaatsen, is een zeer courant verschijnsel. De gezinnen trachten immers meer en meer kinderen vrij kort op mekaar te krijgen en het is dan ook niet verwonderlijk dat een ouder kind nog bij de peuters zit terwijl een pasgeboren broertje of zusje reeds bij de baby's werd ondergebracht. Het is

duidelijk dat op dit vlak een discriminatie bestaat ten nadele van de Nederlandstalige ouders.

Het is trouwens dit grote prijsverschil in dagprijs tussen Frans- en Nederlandstaligen dat het grote bezwaar is dat tegenover het door u uitgewerkte systeem geldt. Ik zal dit illustreren met twee zeer concrete en alledaagse voorbeelden.

Eerste voorbeeld : een gezin met een globaal netto belastbaar inkomen van 480 000 frank per jaar moet voor zijn kind in een Vlaamse kribbe 270 frank per dag betalen, hetzij 1350 frank per week of gemiddeld 5 670 frank per maand. Wanneer datzelfde gezin, dat dus een netto maandinkomen heeft van 40 000 frank, waar bijvoorbeeld vader en moeder klerken zijn, zijn kind zou plaatsen in een Franstalige instelling, dan betaalt het slechts 223 frank per dag, hetzij 1 115 frank per week, hetzij een gemiddelde van 4 683 frank per maand. De Nederlandstalige ouders betalen per maand dus 987 frank meer dan de Franstalige !

Tweede voorbeeld : dit is het geval van het gezin waar vader en moeder hooggekwalificeerde arbeiders of universitair geschoolden zijn die samen een netto belastbaar jaarinkomen verdienen van 1 miljoen frank. Zij hebben twee kinderen, een ouder van twee jaar en een baby van een paar maanden, zoals gezegd een courant geval.

In een Vlaamse kribbe doet u die ouders per dag 400 frank betalen voor het eerste kind plus 280 frank voor het tweede kind. Dit betekent in totaal 680 frank. Per week maakt dat 3 400 frank, per maand 14 280 frank.

Indien diezelfde ouders hun kindjes echter zouden toevertrouwen aan een Franstalige kribbe of dienst voor onthaalmoeders betalen zij per dag slechts 539 frank, per week 2 695 frank en per maand 11 319 frank.

Dit betekent concreet dat de ouders met twee geplaatste kinderen in een Vlaamse kribbe of bij Vlaamse onthaalmoeders 2 961 frank of plus minus 3 000 frank per maand meer moeten betalen dan in een Franstalige instelling.

Mevrouw M. Panneels-Van Baelen : U

spreekt van klachten. Dat is nog niet in voege. Het treedt in voege vanaf 1 april.

De heer J. Valkeniers : Mevrouw, het is niet wanneer het in voege treedt dat wij moeten interpellieren maar als de plannen gemaakt zijn. Het is nu dat wij moeten vragen wat men er gaat aan doen.

Mevrouw M. Panneels-Van Baelen : U spreekt van klachten.

De heer J. Valkeniers : Er zijn inderdaad klachten en u zult straks vernemen wie ondermeer klaagt en wie niet akkoord is om te betalen.

Nu zult u zeggen, mevrouw de Minister, dat dit onze zaak is en dat wij als Vlaamse Gemeenschap niet hetzelfde moeten doen als de Waalse en strikt genomen hebt u inderdaad gelijk. Maar wat zal het gevolg zijn van dit alles voor de Nederlandstalige kinderkribben in Brussel ?

Hebt u daar al eens aan gedacht, mevrouw de Minister ?

U die toch voortdurend beweert zozeer begaan te zijn met het lot van de Brusselse Vlamingen, u die jarenlang werkzaam was bij de Nederlandse Cultuurcommissie te Brussel en beter dan wie ook de toestand aldaar zou moeten kennen.

Ik moet er inderdaad geen tekening bij maken. Iedereen ziet onmiddellijk in welke schandalige discriminatie u geschapen hebt ten nadele van de Brusselse Vlamingen. Zij moeten inderdaad 1 000 frank per maand meer betalen wanneer zij één kind en 3 000 frank per maand wanneer zij twee kinderen toevertrouwen aan een Vlaamse kribbe in plaats van aan de Franstalige vlak daarnaast gelegen.

In een tijd van economische crisis, van stijgende prijzen, van inlevering, van aftopping zullen heel wat Vlaamse ouders, om louter financiële redenen, gedwongen zijn hun kinderen te plaatsen in een Franstalige kribbe of bij een Franstalige onthaalmoeder, van wie velen op de koop toe stevast beweren dat zij tweetalig zijn.

Mevrouw de Minister, ik wil ook verwijzen naar een artikel dat in het vori-

Valkeniers

ge nummer van de Brusselse Post werd gepubliceerd door uw collega en NCC-Voorzitter Hugo Weckx. Hij liet een optimistisch geluid horen over het Nederlandstalig onderwijs te Brussel.

De titel van dit artikel luidt : „Het Nederlandstalig onderwijs te Brussel op een keerpunt”. Daarmede bedoelde hij een positief keerpunt.

Hierin werd er terecht op gewezen dat inzake het onderwijs het Vlaamse aanbod minstens gelijkwaardig moet zijn aan het Franse aanbod. Daarom heeft de NCC de eenmalige dotatie van een half miljard, toegestaan als compensatie voor de fameuze Jiberté du pere de famille”, meteen vastgelegd voor de uitbouw van 104 peuterscholen verspreid over de hele Brusselse agglomeratie. Later werd dit geld ook gebruikt voor de uitbouw van kinderdagverblijven. Iedereen weet immers dat kinderen die in een Franstalige crèche terecht komen bijna fataal altijd in een Franstalige peuterschool geraken en tenslotte in de Franse scholen met alle gevolgen vandien . . . De Vlaamse Gemeenschap beschikt dan ook momenteel over 86 Vlaamse kinderdagverblijven. Vorig jaar heeft de Vlaamse Executieve een bijkomend bedrag van 200 miljoen toegestaan om de overige nog voorziene kinderdagverblijven op te richten.

Het spreekt voor zichzelf dat de oprichting van bijkomende instellingen, zeker in een tijd van versobering, enkel zin heeft wanneer er ook kinderen zullen zijn om die kribben te bevolken.

Uw systeem, mevrouw de Minister, brengt een zware slag toe aan het in de loop der jaren met zeer veel moeite opgebouwde net van Vlaamse kinderdagverblijven te Brussel. De ettelijke miljoenen die de Vlaamse Gemeenschap via de NCC hierin geïnvesteerd heeft, dreigen vergeefs te zijn geweest. Door de voortschrijdende ontvolking van de kinderdagverblijven zullen heel wat van die instellingen hun deuren moeten sluiten. Misschien kan die prachtige infrastructuur daarna voor een appel en ei over-

genomen worden door de francophonen.

Dat zal het uiteindelijk resultaat zijn van uw „beleid”, mevrouw de Minister.

Het zal dan ook niet meer nodig zijn bijkomende kredieten uit te trekken voor de Nederlandstalige kinderkribben en peuterscholen en voor de NCC. Of is dat misschien juist uw bedoeling ?

Mijn vragen zijn dan ook kort en bondig.

Wat denkt de geachte Minister te doen om de Vlaamse ouders niet alleen in Brussel maar ook daarbuiten een systeem van bijdragen te verschaffen dat sociaal en billijk is en dat door zijn eenvoud en beginselvastheid de instellingen en sociale werkers ontlast van een heleboel berekeningen en paperasserie, zoals dat nu het geval is ?

Wat denkt de geachte Minister te doen om de flagrante discriminatie waarvan de Brusselse Vlamingen in het huidige systeem het slachtoffer zijn, weg te werken ?

Ik wens ook nog te zeggen dat het Verbond van Medische-sociale Instellingen zijn leden de opdracht heeft gegeven de nieuwe, door u voorgestelde tarieven, niet toe te passen.

De Voorzitter : De heer Weckx heeft het woord.

De heer H. Weckx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, ik zou even willen ingaan op de interpellatie van collega Valkeniers. Ik kan mij aansluiten bij een gedeelte van de inhoud ervan. Waarmee ik mij echter zeker niet akkoord kan verklaren, en dat zal de heer Valkeniers niet verwonderen, is met de vorm noch de toon die hij gebruikt heeft, waardoor hij de Minister in zijn interpellatie in het gedrang heeft gebracht.

Ik meen te moeten zeggen, - u heeft mij geciteerd als Voorzitter van de NCC, en ik zeg dit niet omdat mevrouw de Minister tot mijn partij behoort - dat mevrouw Steyaert voor de

Vlamingen in Brussel, ik weet waarover ik spreek, veel heeft gedaan. De bijkomende dotatie van 187 miljoen F. was ondermeer haar initiatief. De vorige Executieve heeft deze, op haar advies en op haar suggestie, bekrachtigd.

Dit wil zeggen dat wij tot een volledige realisatie van het fameuze peuterscholenplan zullen kunnen komen wat wij intussen hebben omgezet tot een kinderdagverblijvenplan zodat wij hopen over enkele jaren over 104 voorscholen inrichtingen te kunnen beschikken, die aanvankelijk werden gepland.

Ik wil hier aan toevoegen, want u heeft ook over de NCC gesproken, geachte collega, dat 1981 sinds het bestaan van de NCC het enige jaar is geweest waarin de dotatie betaald is geweest in de loop van het jaar voor zij bestemd was.

Ik kan hier getuigen dat mevrouw de Minister in dat verband inspanningen heeft gedaan.

Ik kom nu tot de kern van de zaak. U dringt bij de Minister aan, en ik kan mij daarbij aansluiten, opdat het experimentele systeem, want in uw besluit, mevrouw de Minister zegt u zelf dat u het invoert voor acht maanden hetgeen mij doet veronderstellen dat er verder zal worden gewerkt, verder zou worden onderzocht. Het gaat dus om een test van acht maanden.

Persoonlijk wil ik aandringen opdat uw medewerkers en uzelf dit verder grondig zullen onderzoeken.

Ik kan echter niet helemaal akkoord gaan met collega Valkeniers waar hij schijnt te zweren bij het Franse systeem. Ik heb het onderzocht en ik moet de aandacht vestigen op het feit dat het huidige Franstalig systeem ook slechts één jaar geldig is. Dit betekent dus dat de Franstaligen nog zoeken naar een meer waterdicht systeem en dat er in de gegeven omstandigheden in dit systeem een veel groter gevaar bestaat voor, wat ik zou noemen, de profiteurs en de fraudeurs. Inderdaad, hoe zal men dat controleren ? Hoe zal men tewerk gaan voor de zelfstandigen ? Zal dit gebeuren bij een verklaring of eer ? Wat zal men doen in ge-

Weckx

val van gewijzigde omstandigheden, enzovoort, enzovoort ? Dit blijkt allemaal niet uit de bijlage bij het fameuze besluit dat nog ondertekend werd door de heer Hansenne.

In verband met het Franstalig systeem heb ik een andere vraag. Hoe zullen Franstalige instellingen kunnen blijven leven, want minder inkomsten vanwege de ouders betekent ook minder werkingsmiddelen ten nadele van de kwaliteit van die Franstalige kinderdagverblijven. Ik ben dus van oordeel dat het Franstalig systeem alles behalve een sluitend systeem is en dat het zelfs nadelig zal zijn voor de kwaliteit van deze kinderdagverblijven.

Een andere vraag aansluitend bij de algemene politiek die op dit ogenblik wordt gevoerd zowel door de Executieve als door de Nationale Regering : in de huidige financiële en economische moeilijkheden kan men aan de instellingen niet méér vragen dan aan de gezinnen. Het gaat hier om een algemene beleidsoptie die ook door de Vlaamse Executieve werd onderschreven.

Ik zou er trouwens nog willen aan toevoegen - en ik weet waarover ik praat - dat de 86 Vlaamse voorschoolse instellingen die u hebt geciteerd, die thans 2 500 bedden tellen, met een inschrijvingsbezetting van 94 procent - dat ligt zeer hoog en wij verheugen ons daarover - kwaliteitsinstellingen zijn, die zich wel zullen weten te handhaven zoals thans ook wordt bewezen in het Nederlandstalig onderwijs dat inderdaad na meer dan 10 jaar een belangrijke kentering in Brussel ondergaat.

Ik kom thans tot mijn besluit.

Ik sluit aan bij hetgeen de heer Valkeniers heeft gezegd, mevrouw de Minister, namelijk dat het systeem verder moet worden onderzocht en dat u geen vrede moogt nemen - u hebt gezegd dat u op een zeker ogenblik geroepen zijt geweest een beslissing te nemen - met een toestand waarin de loyale concurrentie in het tweetalig hoofdstedelijk gebied van Brussel zou kunnen tot stand komen. Bij een ver-

der onderzoek zult u eveneens rekening moeten houden met hetgeen langs Franstalige zijde wordt ondernomen. **(Applaus bij de CW)**

De Voorzitter : Mevrouw Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnzorg, heeft het woord.

Minister R. Steyaert (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil vooreerst antwoorden op de mondelinge vraag van de heer Valkeniers, het probleem dat het geachte lid stelt betreft de betoelaging van het NWK voor het laatste kwartaal 1980.

Moeilijkheden in verband met de huidige begrotingswerkwijze van het NWK, die trouwens niet helemaal overeenstemt met het artikel 2 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, is er de oorzaak van dat dit laatste kwartaal 1980 noch door de nationale overheid, noch door de Gemeenschappen werd ten laste genomen.

Tijdens de vorige regering heb ik deze aangelegenheid reeds bij de nationale regering aanhangig gemaakt, teneinde een snelle betaling van dit laatste kwartaal ten bedrage van 345 miljoen, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, te bewerkstelligen. Gezien een definitieve beslissing dienaangaande steeds werd uitgesteld, heb ik omwille van de hoogdringendheid, voortvloeiend uit de likwiditeitsmoeilijkheden van het NWK, de Vlaamse Executieve verzocht een gedeelte van de toelage voor dit kwartaal voor te schieten.

Op 15 december 1981 heeft de Vlaamse Executieve dan beslist aan het NWK een terugvorderbaar voorschot van 240 miljoen toe te kermen voor het voorvermelde kwartaal van 1980.

In februari 1982 zijn er daarna door het Rekenhof bepaalde bezwaren gemaakt tegen de uitbetaling van dit voorschot. Alhoewel officieel de grond van deze bezwaren mij nog niet ter kennis zijn gebracht, schijnt door het Rekenhof de noodzaak voor dergelijke betaling betwijfeld te zijn geworden en het heeft trouwens een onderzoek ingesteld bij het NWK zelf.

Eergisteren heb ik dan vernomen dat

het Rekenhof na dit onderzoek toch zijn akkoord zou geven voor de uitbetaling van een voorschot van 147 miljoen en dat het besluit van de Vlaamse Executieve ten belope van dit bedrag voor betaling naar de thesaurie zou overgemaakt worden. Ik heb ook vernomen dat dit reeds bij de thesaurie vermeld staat.

Het spreekt vanzelf dat ik ook aldaar deze aangelegenheid van nabij zal blijven volgen teneinde een snelle uitbetaling te verkrijgen.

Tenslotte zullen zowel de Vlaamse Executieve als de nationale regering verzocht worden zo spoedig mogelijk een definitieve beslissing te treffen ten aanzien van respectievelijk :

- het verschil tussen de 240 miljoen en de 147 miljoen ;

- de definitieve regeling van de toelage van 345 miljoen voor het vierde kwartaal 1980.

Voor mij is en blijft het belang van het NWK en dus van het kind en het gezin bijgevolg de leidraad. De oorzaak van het huidige probleem is eigenlijk te zoeken in de wijze waarop het NWK zijn begroting opstelt. Zo kom ik tot de interpellatie van de heer Valkeniers die zich volgens mij een beetje voortvarend als vertolker van een aantal meningen inzake het nieuwe systeem van ouderbijdragen voor kinderopvang heeft opgeworpen. Er komen in zijn interpellatie en zijn opmerkingen inderdaad een aantal onjuistheden voor, bepaalde verdachtmakingen en insinuaties niet te na gesproken.

De heer J. Valkeniers : Dat is ver gezocht.

Minister R. Steyaert : We zullen er later over spreken.

Ik ontveins niet dat het hier gaat om een regeling die niet eenvoudig is en die heel wat facetten heeft. Enerzijds moet er rekening worden gehouden met het belang van de ouders en de kinderen ; anderzijds moet er rekening worden gehouden met het goed functioneren van de instellingen. Ik meen dat vooral de kinderen en de ouders bij dit goed functioneren voordeel hebben.

Steyaert

Het is in dit kader dat er een eigen Vlaams beleid moet worden gevoerd.

Ik dank het geachte lid omdat hij mij de gelegenheid geeft om deze verkeerde meningen te weerleggen. Tegelijkertijd ben ik u dank verschuldigd omwille van uw uitdrukkelijke erkenning dat de Vlaamse Gemeenschap naar eigen inzicht een beslissing ter zake heeft genomen, die afwijkt van het vroegere nationale systeem en van de huidige ouderbijdragschaal van de Franse Gemeenschap.

In het verleden was er inderdaad geen discrepantie tussen het systeem van beide Gemeenschappen. Ze vloeiden als het ware voort uit de vroegere nationale ouderbijdragschaal.

Beide Gemeenschappen hebben echter op ongeveer hetzelfde ogenblik gekozen voor een verandering die, zoals het geachte lid stelt, niet gelijklopend is.

De Vlaamse Gemeenschap heeft geopteerd voor een tweevoudige wijziging ten opzichte van het vroegere systeem.

De eerste wijziging betreft de bijdrage van de gezinnen met een inkomen dat zich beneden het bestaansminimum, 165 000 frank, of er net boven situeert, tot ongeveer 200 000 frank. Deze gezinnen betalen in de meeste gevallen nu minder dan vorig jaar, en zullen in sommige gevallen daarenboven ook minder dienen bij te dragen dan in toepassing van het nieuwe Franse systeem.

De tweede wijziging betreft de hogere inkomens, dit wil zeggen vooral diegene vanaf 600 000 frank. Waar vroeger vanaf een netto belastbaar inkomen van 650 000 frank de ouderbijdrage vastlag op 330 frank per dag en per kind is in het huidige Vlaamse systeem het inkomensplafond verlegd naar 860 000 frank. Vanaf dit inkomen ligt de ouderbijdrage nu vast op 400 frank per dag voor één kind.

Hieruit kan men afleiden dat tussen de inkomens van 200 000 frank tot 600 000 frank de bijdragen in vergelijking met het vroegere systeem haast

niet werden verhoogd.

De motivering voor de wijziging van het vroegere systeem is vooreerst gebaseerd op billijkheid en rechtvaardigheid, wat u daarover ook moge zeggen.

Het lijkt me inderdaad logisch en sociaal billijk het minimaal forfaitair bedrag dat gevraagd werd voor de laagste inkomens te veralgemenen voor de gezinnen met een inkomen gelijk aan het bestaansminimum. Voor de inkomens die zich net daarboven situeren werd de ouderbijdrage eveneens licht verminderd.

Het doortrekken van de ouderbijdragschaal voor de hogere inkomens is eveneens uit sociale billijkheidsgronden gemotiveerd. De grens voor de ouderbijdragen was vorig jaar vastgelegd op 330 frank voor de inkomens van en boven 650 000 frank. Deze plafonds waren mijns inziens nogal lukraak, voortgaande op het verleden, vastgelegd. Waarom moet er inderdaad voor de hogere inkomens even goed geen bijdragschaal worden uitgewerkt ?

Mag ik u trouwens doen opmerken dat, zelfs bij hogere inkomens, in geval van moeilijkheden - ook daar kunnen sociale gevallen zich voordoen - steeds met grote soepelheid afwijkingen kunnen worden toegeestaan.

De maximumbijdrage werd vastgelegd op 400 frank, zijnde de kostprijs van de goedkoopste vorm van kinderopvang, met name de diensten voor onthaalmoeders. De inkomensgrens die aan deze bijdrage werd gekoppeld, namelijk 860 000 frank is het dubbele van het gemiddelde inkomen op de bijdragschaal. Er werd dus gepoogd de progressiviteit van het ouderbijdragesysteem op een nauwkeurig afgewogen en billijke wijze uit te breiden tot de hogere inkomens. Bovendien, ik herhaal het : de bijdragen voor de gezinnen met een inkomen tussen de laagste en hogere inkomens op de schaal, bleven onveranderd.

De door het geachte lid vermelde twee voorbeelden van discrepantie tussen de systemen van de beide Gemeenschappen zijn dan ook louter toe

te schrijven aan de wijziging van het systeem van de Franse Gemeenschap. De Franse Gemeenschap heeft het inderdaad opportuun geacht de bijdragen voor de ouders enigszins te verlagen. Dit is het recht van de Franse Gemeenschap. Het is echter ook ons recht een eigen regeling te maken. Dit houdt ook in dat voor sommige categorieën ouders - vooral de groep met hogere inkomens - de Franse Gemeenschap een kleinere bijdrage oplegt dan de Vlaamse Gemeenschap. Het tweede voorbeeld van het geachte lid is dus te verklaren door het feit dat de bijdragen in toepassing van het nieuwe Franse systeem minder worden verhoogd dan de bijdragen in toepassing van het nieuwe Vlaamse systeem. Ik ga deze moeilijkheden niet uit de weg.

Bovendien is, zoals ik reeds heb gezegd, dit voor de laagste categorieën niet het geval. Integendeel, hier liggen de bijdragen van de Vlaamse ouders in sommige gevallen lager dan die van de Franse ouders.

De motivering van de wijziging van het vroegere systeem is, ten tweede, gebaseerd op de situatie van de instellingen zelf.

Dit is meteen ook een antwoord aan de heer Weckx die hierop allusie heeft gemaakt.

Ik moet er het geachte lid niet op wijzen dat vele opvanginstellingen te kampen hebben met financiële moeilijkheden. Zowel de diensten van het NWK en de kinderdagverblijven als de diensten voor onthaalmoeders zijn mij herhaaldelijk komen vragen een oplossing te zoeken voor deze moeilijkheden omdat het hun op het ogenblik bijzonder moeilijk is om de touwtjes aan elkaar te knopen.

De verhoogde ouderbijdragen zijn een bijkomende tegemoetkoming voor deze instellingen vermits de overheidstoelagen niet vermindert worden. Deze bijkomende financiële middelen zullen bovendien de instellingen toestaan hun pedagogische werking verder uit te bouwen en, waar nodig, te verbeteren.

In de grond komt zo de door de ouders geleverde bijdrage dus uiteindelijk

De heer W. Jorissen (VU) in gesprek met de heren F. Baert (VU) en H. de Bruyne (VU)

aan hen en aan hun kinderen zelf ten goede.

Ik wil er ten slotte het geachte lid attent op maken dat het geheel van de ouderbijdragen nog geen vierde uitmaakt van de totale kostprijs van de opvangmilieus. Ook in zijn globaliteit gezien, betekent de verhoging van de ouderbijdragenschaal voor de hogere inkomens zeker geen overdreven beroep op de gezinnen.

De heer Valkeniers beweert ook dat er heel wat onduidelijkheden zijn in het Vlaamse systeem, en dat de Franse Gemeenschap nog een aantal verbeteringen heeft aangebracht in haar systeem. Welnu, ik moet eigenlijk zeggen dat ik niet ontkom aan de indruk dat de onduidelijkheden van het nieuwe Vlaamse systeem in de

eerste plaats bestaan in de geest van het geachte lid zelf.

Uit de tekst van het besluit blijkt toch zeer duidelijk wat onder inkomen moet verstaan worden. Welke prestaties de instellingen dienen te leveren voor de dagprijs, levert in de praktijk evenmin moeilijkheden op.

Dat de berekening van de ouderbijdragen op basis van het netto maandinkomen waarvoor de Franse Gemeenschap gekozen heeft eenvoudiger zou zijn dan het Vlaamse systeem waarbij gewerkt wordt met het globaal netto belastbaar inkomen, zal nog moeten bewezen worden.

Hier deel ik de vrees van de heer Weckx dat daar een stuk willekeur zou kunnen mee gepaard gaan. Ik

sprek mij niet uit over het systeem van de Franse Gemeenschap.-Dat is onze bevoegdheid niet. Ik heb hier wel een aantal documenten bij waaruit inderdaad blijkt hoe men te werk gaat en er zijn inderdaad redenen voor de vraag naar mogelijk gevaar van willekeur.

Bovendien wens ik er de aandacht op te vestigen dat een mogelijke verlijning van het huidige Vlaamse systeem met het oog op een nog grotere doeltreffendheid, in onderzoek is en dat een berekening op basis van het globale bestedingsinkomen - inkomen na aftrek van de belastingen - momenteel aan de gang is. Naar gelang de conclusies van die onderzoeken bestaat bijgevolg de mogelijkheid om het huidige Vlaamse systeem nog, zonder bezwaren, aan te passen.

Steyaert

Ik mag aan beide interpellanten zeggen dat het mijn uitdrukkelijke wil is om een behoorlijke evaluatie te maken na de 8 maanden tijdens dewelke dit besluit pas van toepassing is en dat ik daaruit, rekening houdend met de verschillende aspecten die hier vermeld zijn en ook nog met een aantal andere waarvan men geen melding maakt - ik denk bijvoorbeeld aan de toelagen die, vanuit het Fonds voor Collectieve Uitrustingen van de Rijksdienst voor de Kinderbijslagen voor Loontrekkenden, ook verstrekt worden - de conclusies zal trekken en zal proberen, indien mogelijk, tot een nóg evenwichtiger systeem te komen.

Thans kom ik tot het probleem van de gevolgen voor de Vlaamse kinderkribben in Brussel van een systeem dat verschilt van het systeem voor de Franse kinderkribben aldaar.

Vooreerst moet mij van het hart dat beweerd wordt dat ik een fantastische discriminatie geschapen heb. Ik geloof dat sommigen denken dat zij het monopolie hebben van de bekommernis voor Brussel. Sta mij toe u te zeggen, mijnheer Valkeniers, dat zij zich daar schromelijk vergissen. De mogelijke gevolgen van de invoering van het nieuw systeem werden wat Brussel betreft, inderdaad wel degelijk overwogen.

Een verschillend systeem dient echter nog niet onmiddellijk te worden vertaald in een gewilde discriminatie. Ik wil vooral nog eens beklemtonen dat het huidige verschil tussen de beide systemen een gevolg is van de verlaging van de ouderbijdragen door de Franse Gemeenschap. Het verwijt dat ik een „schandelijke discriminatie” zou hebben geschapen ten opzichte van de Brusselse Vlamingen is in mijn ogen dus totaal ongegrond. Mijn doel was : de betrokken instellingen helpen en aldus een kwalitatief betere dienstverlening ten voordele van 'de kinderen en de ouders verzekeren.

Misschien is het doel van sommige anderen er veeleer op gericht een „communautaire Jarievenoorlog” wat Brussel betreft, te ontketenen in de plaats van de sociale logica van het eigen systeem te verbeteren.

Ten tweede aanziet het geachte lid - en ik spreek tot de heer Valkeniers - de financiële factor als het beslissend criterium voor de keuze van de Vlaamse ouders. Het heeft mij inderdaad getroffen dat het in de interpellatie van de heer Valkeniers voornamelijk daarover ging. Het is nochtans overduidelijk dat het voor vele mensen, zeer belangrijk is dat ook andere factoren behoorlijk aan bod kunnen komen, zoals onder meer het taalgebruik, maar ook de kwaliteit van de opvang, de nabijheid van de instelling enzovoort. De kwaliteit van de opvang heeft trouwens - en het doet mij genoegen dat de heer Weckx daar eveneens de nadruk heeft op gelegd - in de Vlaamse kinderdagverblijven in Brussel steeds de klemtoon gekregen.

Ik heb reeds gezegd dat de verhoging van de bijdrage van de Vlaamse ouders zich vooral voordoet bij diegenen met hogere inkomens, voor dewelke het financiële criterium uiteraard van minder doorslaggevende betekenis is en de kwaliteit vaak primeert.

Ik wens er ook nog op te wijzen dat de Vlaamse Executieve - en het doet mij plezier dat dit reeds gezegd is geweest vooraleer ik het zelf moet aanhalen - op mijn voorstel een bijzonder krediet van 187 miljoen frank heeft goedgekeurd en zulks voor de verdere afwerking door de NCC, van het peuterplan gespreid over vijf jaar.

Dank zij deze bijkomende financiële middelen zullen bijgevolg nog verder kinderdagverblijven in de Brusselse gemeenten en wijken, waar nodig, kunnen worden opgericht. De onmiddellijke bereikbaarheid van deze verblijven wordt daardoor, vanzelfsprekend sterk bevorderd. Dat is toch wel een heel ander beleid dan datgene dat u, mijnheer Valkeniers, me schijnt toe te schrijven, met name de afschaffing van de bestaande kredieten.

De Vlamingen in Brussel worden zeker niet benadeeld en het huidige bijdragensysteem zal zeker de aantrekkelijkheid van de Vlaamse instellingen niet verminderen.

De autonomie van de gemeenschappen zal trouwens niet alleen op dit vlak discrepantie naar voren brengen, maar met verstarring en immobilisme

zijn ook de Vlamingen van Brussel niet gediend.

Tenslotte wil ik nogmaals onderstrepen dat dit systeem geldig is voor acht maanden, dus tot 1 september van dit jaar. Deze acht maanden zullen wij gebruiken om een evaluatie te maken van de verschillende elementen en om te zien of er aanleiding is tot een vernieuwd systeem voor de Vlaamse kinderdagverblijven. De heer Weckx heeft daarop dan ook zeer terecht speciaal de aandacht gevestigd. Ik meen dat het inderdaad goed is geweest daarop een bepaalde periode te hebben gezet, precies met de bedoeling om gedurende deze periode te leren en uit te maken of wij inderdaad tot een eventueel nog beter aangepast systeem kunnen komen. Dat daarbij mijn bekommering voor de Vlamingen in Brussel aanwezig is, daarvoor moet ik waarschijnlijk niet pleiten.

De Voorzitter : De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers : Mevrouw de Minister, u hebt gezegd dat voor de lagere inkomens de bijdragen zijn verminderd. Ik wil er in de eerste plaats de nadruk op leggen - u weet dat zelf - dat er in het Vlaamse land, en vooral in het Brusselse, relatief weinig mensen tot die groep behoren. Ik kan u de cijfers tonen, mijnheer Weckx.

De heer H. Weckx : Ik denk dat uw cijfers verouderd zijn.

De heer J. Valkeniers : U weet dat vandaag met de grote werkloosheid, vooral in Brussel, de kinderen zeer dikwijls worden thuisgehouden. Ik vraag mij af in hoeverre het nog sociaal is om die groepen waar man en vrouw samen werken nog extra te belasten. Ze hebben weliswaar een hoger inkomen, maar de belastingsschalen liggen ook hoger, evenals de plafonds van de sociale bijdragen. Uiteindelijk zal het zo ver komen dat zij, omwille van de grotere inspanningen die steeds van hen worden gevraagd, volledig genivelleerd worden. Er zal bijna geen verschil meer zijn tussen de actieven en de niet-actieven, maar misschien is dit wel de lijn die door uw groep, mevrouw de Minister, wordt gevolgd. Er is echter een grens. Ik kan niet akkoord gaan met uw beleid wan-

Valkeniers

neer dat er in bestaat de groep van hogere inkomens automatisch en altijd meer te belasten, terwijl aan Franstalige zijde een andere weg wordt gevolgd. U zegt dan wel dat zij met hun geld doen wat zij willen en wij met het onze wat wij willen. Wij maken echter in Brussel en in het hele land - en u weet dat ook - steeds hetzelfde mee, de tekorten moeten altijd door de Vlaamse Gemeenschap worden gedragen.

U zegt dat dit een proefperiode is. Ik zou er dan ook willen voor pleiten dat men in de toekomst ervoor zou zorgen dat er, zeker op financieel vlak, geen concurrentiële strijd zou ontstaan tussen Vlamingen en Walen, waarbij inderdaad een hele groep Brusselaars, die minder communautair bewogen zijn, zouden kiezen voor de goedkoopste oplossing, in zoverre dat de wens van uw collega, de heer Weckx, in de toekomst niet meer zou opgaan en dat de verdere vooruitgang van het Vlaams onderwijs zou omgekeerd worden in een achteruitgang.

De Voorzitter : Mevrouw Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, heeft het woord.

Minister R. Steyaert : Mijnheer Valkeniers, ik heb toch gezegd dat de keuze van de ouders nog geconditioneerd wordt door andere elementen dan alleen maar deze prijsaangelegenheid, alhoewel ik ook erken dat de prijs een belangrijk element is in het geheel. Juist omdat de prijs het zwaarste doorweegt voor de gezinnen met een laag inkomen, heb ik er precies aan verzaakt om ook van hen de bijdrage te verhogen, wel integendeel. Het lijkt mij daarentegen gerechtvaardigd dat men voor de oplossing van een probleem van kinderopvang - een hogere bijdrage mag vragen van diegenen die beter gesitueerd zijn. Wat de actieven en niet-actieven betreft, heb ik begrepen dat dit in beroepstermen bedoeld is, maar mag ik toch ook doen opmerken dat deze ganse problematiek van de kinderopvang en van de gelden die de gemeenschap aan deze opvang besteedt ook moet bekeken worden vanuit het oogpunt van al de gezinnen die mede geld in de gemeenschap aanbrengen en die ten slotte geen enkele vergoeding ontvangen voor de opvang van hun eigen kinderen. Ik denk hier aan de moeders die in hun gezinnen actief zijn.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het

woord ? **(Nee)**

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Ik stel voor het bepalen van agenda, datum en uur voor onze volgende vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? **(Instemming)**

De vergadering is gesloten.

- **De vergadering wordt gesloten om 18.40 uur.**

Trefwoordenregister

Aantasting leefmilieu

Verontreinigd regenwater, blz. 180

Agrarisch gebied Humbeek

Oprichting industriegebouw, blz. 183

Begrotingen

Eindregeling Culturele Zaken Nederlandse Cultuurgemeenschap 1977, blz. 196, 233

Voorlopige kredieten Vlaamse Gemeenschap 1982, blz. 193, 231

Voorlopige kredieten Vlaamse Gewest 1982, blz. 194, 237

Breekwerf Pepingen

Oprichting, blz. 176

BRT-journalist

Overdreven en partijdige sanctie, 61-. 184

Commissies

Wijziging samenstelling, blz. 176

Diensten onthaalmoeders of kinderdagverblijven

Bijdragen ouders, blz. 256

Dringende vragen

Zie Breekwerf Pepingen
Hellekouter Overijse
TV-uitzending „De Nieuwe Orde”
Weekendverblijven

Gemeenten

Financiële toestand, blz. 19 1

Hellekouter Overijse

Illegale activiteiten, blz. 178

Ingekomenstukken

Advies van de Raad van State, blz. 174

Jaarverslag, blz. 175

Mondelinge vragen, blz. 175

Ontwerpen van decreet, blz. 173

Schriftelijke vragen, blz. 175

Verslagen, blz. 175

Voorstellen van decreet, blz. 174

Voorstel van resolutie, blz. 174

Interpellatie

Zie Diensten onthaalmoeders of kinderdagverblijven
Roerend kunstpatrimonium in kerken
Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond”

Jeugdraad

Oprichting, blz. 203, 209, 234

Kinderdagverblijven

Werkingsmiddelen, blz. 184

Kleiputten Tielrode

Bescherming, blz. 182

Landelijk georganiseerd jeugdwerk

Detachering leerkrachten, blz. 186

Leden

Afwezig met kennisgeving, blz. 173, 201, 215

Afwezig zonder kennisgeving, blz. 173, 201.215

Samenstelling commissies, blz. 176

Zie ook Permanente Contactcommissie
Vlaamse Raad – Nederlandse
Staten-Generaal
Vaste Nationale Cultuurpact-
commissie

Mededeling Voorzitter, blz. 175, 2 15

Monumentenzorg

Beleid, blz. 190

Nationaal Centrum voor Openbare Bibliotheken

Werking, blz. 185

Nobels-Peelman Sint-Niklaas

Precaire toestand, blz. 189

Onteigeningsplan Doel, blz. 182

Pas- en Steenbeek Herdersem

Verbredingswerken, blz. 185

Permanente Contactcommissie Vlaamse Raad – Nederlandse Staten-Generaal

Benoeming leden, blz. 193

Prijsbindingbijboekenverkoop

Beslissing Europese Commissie, blz. 181

Procedure, blz. 230, 237

Regionalisering nationale sectoren

Voorstel van resolutie, blz. 215, 238

Reglement van Orde

Voorstel tot wijziging, blz. 201, 203, 236

Roerend kunstpatrimonium in kerken, blz. 245

Schending Vlaamse belangen bij overheidsbestellingen

Voorstel van resolutie, blz. 212

Sociale woonwijken

Aanstellen ontwerpers infrastructuurwerken, blz. 192

Taalgroep

Onderzoek, blz. 175, 179

TV-uitzending „De Nieuwe Orde”

Storingen, blz. 177

TV-uitzendingen wielervedstrijden

Reclame op de omlopen, blz. 181

UCB/F-Tal Schoonaarde

Milieuvervuiling, blz. 188

Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Benoeming leden, blz. 193, 244

Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond”, blz. 250

Vlaamse Hoge Raad voor minder-valide personen

IJJ;bgoen benoeming voorzitter en leden,

Vlaams Huis Rijsel

Eventuele aankoop, blz. 189

Vragen

Zie Aantasting leefmilieu
Agrarisch gebied Humbeek
BRT-journalist
Financiële toestand gemeenten
Kinderdagverblijven
Kleiputten Tielrode
Landelijk georganiseerd jeugdwerk
Monumentenzorg
Nationaal Centrum voor Openbare Bibliotheken
Nobel+Peelman Sint-Niklaas
Onteigeningsplan Doel
Pas- en Steenbeek Herdersem
Prijsbinding bij boekenverkoop
Sociale woonwijken
TV-uitzendingen wielervedstrijden
UCB/F-Tal Schoonaarde
Vlaamse Hoge Raad voor minder-valide personen
Vlaams Huis Rijsel

Weekendverblijven

Definitieve regeling, blz. 178

Werkzaamheden

Regeling, blz. 188, 199, 214, 263